

The background of the cover is a colorful illustration. On the left, a young man with dark hair, wearing a brown tunic, sits on a wooden ledge or roof, looking out over a landscape. Below him, there are traditional wooden houses with tiled roofs. In the distance, a tall, multi-tiered pagoda-like structure rises into the sky. The sky is filled with soft, white clouds and a few small white birds. In the top right corner, a crescent moon is visible against a blue sky.

CHRISTOPHE GALFARD

Đồng tác giả **Chìa khóa vũ trụ của George**

hoàng tử mây

**CHUYẾN DU HÀNH
PHÍA TRÊN BẦU TRỜI
CÙNG CẬU TRÒ LƯỜI**

**NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI**

hoàng tử mây

Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp: **LE PRINCE DES NUAGES**
của **Christophe Galfard** do **Vincent Dutrait** minh họa

© 2009, by Editions Pocket Jeunesse, département d'Univers Poche - Paris, France.
Titre original: LE PRINCE DES NUAGES (volume 1).

Xuất bản theo hợp đồng nhượng quyền giữa Pocket Jeunesse và Nhã Nam, 2009.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam, 2012.

Bản quyền tác phẩm đã được bảo hộ. Mọi hình thức xuất bản, sao chụp, phân phối dưới dạng in ấn hoặc văn bản điện tử, đặc biệt là việc phát tán trên mạng Internet mà không có sự cho phép bằng văn bản của Nhà xuất bản là vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của nhà xuất bản và tác giả. Không ủng hộ, khuyến khích những hành vi vi phạm bản quyền. Chỉ mua bán bản in hợp pháp.

Biên mục trên xuất bản phẩm của Thư viện Quốc gia Việt Nam

Galfard, Christophe

Hoàng tử mây / Christophe Galfard ; Minh họa: Vincent Dutrait ; Dịch: Minh Phúc, Quốc Bảo. - H. : Thời đại ; Công ty Văn hóa và Truyền thông Nhã Nam, 2012.
- 326tr. 16tr. ảnh : tranh vẽ ; 23cm

Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp: Le Prince des nuages

1. Văn học thiếu nhi 2. Tiểu thuyết 3. Pháp

843 - dc14

TDE0038p-CIP

**CHRISTOPHE
GALFARD**

hoàng tử mây

**CHUYẾN DU HÀNH PHÍA TRÊN BẦU TRỜI
CÙNG CẬU TRÒ LƯỜI**

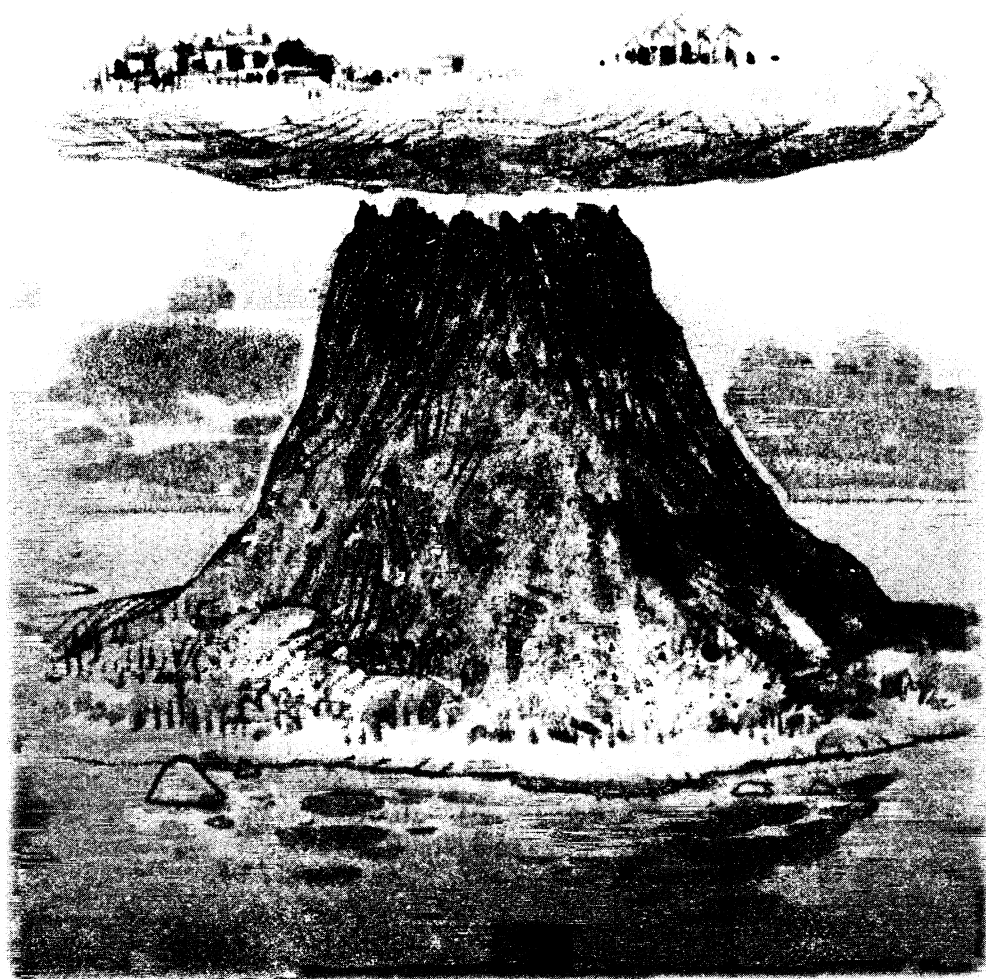
VINCENT DUTRAIT *minh họa*

MINH PHÚC & QUỐC BẢO *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

Tặng Marmor

Phần một

Làng Blueberry

Chương 1

Câu hỏi số 1

- a. Nhìn từ không gian, mặt trời có màu gì?*
- b. Hãy giải thích tại sao bầu trời lại màu xanh.*

Câu hỏi số 2

Làng Blueberry được xây dựng trên đám mây có độ cao bao nhiêu? Hãy chứng minh câu trả lời của mình bằng một vài nguyên lý động lực học khí quyển cơ bản.

Câu hỏi số 3

...

Bài kiểm tra đầu tiên từ ngày khai giảng. Các câu hỏi khá đơn giản, chỉ cần những câu trả lời cơ bản.

“Thậm chí một con hải âu cũng có thể làm được”, thầy giáo vật lý bầu trời Azul nói, trước khi nhắc nhở riêng Tristam: “Tôi báo trước cho cậu nhé, nếu nộp giấy trắng một lần nữa thì cậu sẽ chuyển lớp đấy! Cậu sẽ xuống học với hội lớp bé, cậu rõ chứ?”

Ngồi tận cuối lớp, Tristam chăm chăm nhìn hai câu hỏi đầu tiên suốt hơn nửa tiếng đồng hồ. Cậu không may may biết tí ti câu trả lời và cứ nhìn đám bạn học viết cậu càng thấy căng thẳng hơn.

“Đối với bọn hải âu, mọi chuyện thật dễ dàng: chúng chỉ việc bay lên là xong, cậu nghĩ. Mọi chuyện vô cùng đơn giản khi ta có thêm đôi cánh! Tốt hơn hết nên dạy cho chúng ta bay thì hơn...”

Cậu nhìn cậu bạn Tom Briggs, con trai của đại tá Briggs, trưởng làng. Ngồi ngay bàn đầu, Tom hoàn toàn không có cùng mối lo lắng với Tristam. Cậu là học sinh giỏi nhất lớp và cũng là một trong những học sinh hiếm hoi mê môn học của thầy Azul. Cậu ấy thích học về các quy luật tự nhiên, muốn tìm hiểu cơ chế hoạt động của không khí, mây, cầu vồng và các ngôi sao.

Tom viết không ngừng tay từ khi bắt đầu tiết kiểm tra, và hoàn toàn trái ngược với đám bạn học, cậu không cần cầu viện đến những ngón nghề mà thầy Boicard đã dạy bọn cậu để giúp giải quyết các vấn đề vật lý.

“Bất kỳ mưu toan gian lận nào cũng sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc”, thầy Azul đã nói vậy nhưng cậu nói ấy không ngăn nổi một số học sinh thử liều. Vậy nên thầy vẫn coi chừng chúng. Ngồi dính chặt phía sau bàn, thầy kiểm soát để không đứa học sinh nào được nhắm mắt.

Các tiết học của thầy Azul hoàn toàn khác xa so với tiết học của thầy Boicard, thầy giáo dạy kỹ năng phát triển cá nhân, người được lòng học sinh hơn đồng nghiệp của mình rất nhiều. Năm vừa rồi, thầy Boicard đã dạy chúng cảm nhận những cơn gió bằng cách tập trung tinh thần rồi lắng nghe không khí lướt qua bờ tường trường học. Năm nay, học sinh của thầy chuyển lên trình độ cao hơn: thầy giải thích cho chúng làm thế nào mà chỉ cần nhắm mắt lại là có thể đánh giá được độ ẩm và nhiệt độ không khí.

Vừa lắng nghe tiếng gió và tập trung tinh thần như thầy dạy, đám học sinh đã thấy đám mây mà chúng sống ở trên bỗng bành trôi nổi trong không khí. Thế là, chúng hiểu

ra rằng chỉ cần miêu tả những hình ảnh thấy trong đầu là có thể trả lời được các câu hỏi của thầy Azul mà không cần phải học gạo bài giảng của thầy.

“Mọi thứ đều có liên quan với nhau, thầy Boicard nói. Bầu khí quyển là một tổng thể và chúng ta sống trong đó, chúng ta hít thở không khí của nó. Hãy tin vào cảm giác của các em, chúng sẽ giúp các em cảm nhận được thế giới. Hãy nhắm mắt lại và tập trung tinh thần...”

Còn với Tristam, cậu chưa bao giờ cảm nhận được bất cứ thứ gì: trạng thái không khí cũng không, hướng gió cũng không. Có cố gắng cũng chẳng ích gì, những hình ảnh cậu nhìn thấy chỉ luôn là cùng một thứ: cậu nhìn thấy bầu trời xanh, luôn là bầu trời xanh như vậy, không một làn gió, không một gợn mây.

Với tư cách là giáo viên vật lý, và không hề dùng cảm nhận, thầy Azul nghiêm cấm việc sử dụng những hình ảnh tưởng tượng trong giờ học của mình. “Thấy bất cứ thứ gì thì cũng vô ích thôi nếu như ta không hiểu bản chất nó là thế nào”, thầy rất thích nhắc đi nhắc lại câu này. Tristam thật sự chẳng có chút cơ may nào: không chỉ vì cậu không trông thấy những hình ảnh tưởng tượng đó mà còn bởi trong những lần hiếm hoi tập trung lắng nghe thầy Azul nói được vài phút, cậu cũng chẳng hiểu gì nốt.

Tristam ngược mắt nhìn về phía cửa sổ. Bầu trời vẫn còn xanh; nhưng sắp tối rồi. “Nào cố lên! cậu tự động viên mình. Thử cố suy nghĩ xem nào! Bầu trời màu xanh, cái này thì ai cũng biết rồi. Ngược lại, màu sắc của mặt trời nếu nhìn từ trên cao...”

Đúng lúc Tristam thực sự sắp sửa bỏ cuộc thì một ý nghĩ chợt vụt qua tâm trí cậu. Cậu chớp lấy cây bút rồi cẩn thận chép lại phần câu hỏi để bài làm sao cho dài hơn:

Câu hỏi số 1

- a. Nhìn từ không gian, mặt trời có màu gì?
b. Hãy giải thích tại sao bầu trời lại màu xanh.

Trả lời cho câu hỏi số 1

Trả lời phần a.: Nhìn từ không gian, mặt trời màu xanh.

Trả lời phần b.: Bầu trời màu xanh vì mặt trời màu xanh.

“Quá dễ!”

Rất hài lòng về bản thân, cậu quay sang tấn công câu hỏi thứ hai.

Làng Blueberry được xây dựng trên đám mây có độ cao bao nhiêu?

Như mọi người dân ở Blueberry, Tristam biết rằng làng của mình được xây dựng trên một đám mây, phía trên một hòn đảo núi lửa hẻo lánh giữa lòng đại dương. Nhưng còn độ cao của đám mây, cái này thì cậu hoàn toàn không có chút ý niệm nào. Cậu khẽ kín đáo liếc về phía bàn thầy giáo: thầy Azul đang nhìn chăm chăm Henry con trai thầy giáo tiếng Pháp, đứa này đang nhắm mắt.

- Không phải lúc mơ mộng đâu, Henry! thầy vừa giậm chân vừa ra lệnh. Cố suy nghĩ thử xem, các em, không quá khó đâu!

Tristam nhanh chóng nhân cơ hội này nhú mày tập trung tư tưởng. Cậu phải nhìn thấy được đại dương, hòn đảo, núi lửa và ở phía trên là đám mây cùng ngôi làng trước khi thầy Azul nhận ra.

Cậu bắt đầu bằng việc tưởng tượng ra đại dương. Việc này đòi hỏi nhiều thời gian, nhưng cậu vẫn kiên trì: nhất thiết cậu phải trả lời được ít nhất là hai câu hỏi đầu tiên.

Một hình ảnh dần hình thành trong đầu cậu. Cậu nhìn thấy vài con sóng. Như vậy đã là khá hơn tất cả những

gì cậu từng làm được với thầy Boicard kể từ ngày khai trường. Cậu thử cảm nhận làn gió và rồi đột nhiên tim cậu đập nhanh hơn. Cậu đã thành công! Cậu nhìn thấy gió, và thậm chí cả một hòn đảo với ngọn núi ở giữa. Và đỉnh núi thì phẳng lý! Chắc chắn đó là ngọn núi lửa ở phía dưới làng Blueberry!

Gió thổi lướt trên mặt biển mang theo chút bụi nước về phía hòn đảo. Mắt nhắm nghiền, Tristam chỉ còn việc tuân theo chuyển động của làn gió và nhìn nó bay về phía bầu trời dọc theo sườn núi lửa. Nếu nhìn thấy nơi đó, cậu có thể xác định một cách tương đối độ cao đám mây lơ lửng phía trên... Cậu gần như đã lên được đến đó, cậu trèo lên sườn núi lửa

Ồi! Hình ảnh bỗng trở nên mờ nhạt; cậu sắp mất nó rồi!

Cậu gắng vận hết sức bình sinh tập trung tinh thần và cơn gió trong tầm mắt cậu bắt đầu thổi mạnh hơn bình thường. Đó là những trận cuồng phong thật sự mà cậu trông thấy sượt qua sườn núi về phía miệng núi lửa. Bầu trời phía trên không còn xanh nữa: nó chuyển sang sắc trắng, một màu trắng đáng lo ngại và xoay tròn tít mù, một màu trắng cậu chưa từng biết đến, choán ngợp tất cả. Tristam tìm kiếm trong bầu trời lạ thường này đám mây mà làng Blueberry được xây dựng ở trên, nhưng cậu không thấy. Làng Blueberry không ở đó! Tập trung cao độ, cậu bắt đầu thở gấp.

- Này, cậu im đi chứ! cậu bạn ngồi bên bực mình cầu nhàu.

- Tristam! thầy Azul kêu lên. Tôi nhìn thấy cậu rồi! Cậu coi tôi là gì đấy hả?

Tristam mở choàng mắt và hình ảnh cậu vừa nhìn thấy liền biến mất. Cậu thấy vô cùng ngạc nhiên về điều vừa

xảy ra. Cậu không nhìn thấy đám mây của làng Blueberry, nhưng cậu đã thành công! Đây là lần đầu tiên cậu làm được điều đó: cậu đã cảm nhận được không khí! Cậu ngoác miệng cười thật tươi với thầy Azul.

Đứng ở gần bàn mình, thầy chăm chăm nhìn Tristam bằng đôi mắt hiểm ác:

- Tôi muốn gặp cậu sau giờ kiểm tra.

“Ôi lạ quá! Tristam nghĩ, tim vẫn còn đập rộn ràng vì phấn khích. Mình đã gần đến được đó...” Cậu nhìn qua cửa sổ, nóng lòng muốn khám phá bầu trời màu trắng xuất hiện trong tầm nhìn của mình.

Nhưng không: bầu trời màu xanh sẫm, quang đãng, không một gợn mây, hoàn toàn khác với những gì cậu từng thấy. Hình ảnh cậu trông thấy không tương ứng với thực tế. Cậu lại một lần nữa thất bại!

Tristam thông vai thất vọng; đồng thời, mặc dù không hề thừa nhận điều này, cậu cũng thấy yên tâm khi bầu trời không hề đáng lo ngại như cậu từng tưởng tượng.

Đột nhiên trong thoáng chốc sáng suốt mà cậu chưa từng biết trước đây, cậu đã hiểu ra. Cậu không nhìn thấy Blueberry trên đám mây của nó nhưng cậu đã có câu trả lời cho câu hỏi thứ hai.

Câu hỏi số 2

Làng Blueberry được xây dựng trên đám mây có độ cao bao nhiêu? Hãy chứng minh câu trả lời của mình bằng một vài nguyên lý động lực học khí quyển cơ bản.

Trả lời cho câu hỏi số 2

Điều này phụ thuộc vào việc ta đo khoảng cách từ mặt biển hay từ đỉnh núi lửa.

“Mình thoát rồi! cậu thầm nghĩ và thậm chí không hề

đọc lại những câu hỏi tiếp theo, những câu hỏi mà cậu chẳng thể hiểu lấy một từ. Minh sẽ được ở lại lớp của Tom!”

Vô cùng tự hào về bản thân, cậu nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ quả lắc treo trên tường gỗ phía trên bảng đen: còn nửa tiếng nữa mới hết giờ kiểm tra!

Từng phút chậm chạp trôi qua như dài vô tận.

Cậu lại nhìn lên bầu trời trống trải. Không hề có lấy một ánh phản chiếu màu đỏ nào báo hiệu mặt trời sắp lặn. Thậm chí cũng chẳng có lấy một bóng chim hải âu.

“Chỉ còn thiếu cảnh mặt trời lặn nữa thôi...”, cậu âu sầu.

Chán nản, Tristam lấy tay chống cằm. Tại sao cậu phải đi học nhỉ? Cậu thấy việc bị giam cầm trong lớp học cả ngày quả chẳng bình thường chút nào.

“Chắc hẳn Myrtille chẳng bao giờ có những ý nghĩ tương tự...”, cậu tự nhủ khi nhìn mái tóc màu hạt dẻ của cô học trò gương mẫu ngồi trên cậu hai hàng ghế.

Nước và mây

Khi hấp thu nhiệt lượng xung quanh, nước dạng lỏng có thể chuyển thành hơi nước.

Hiện tượng này được gọi là sự bay hơi.

Gần một nửa năng lượng Mặt trời khi đến bề mặt Trái đất được sử dụng để chuyển hóa nước dạng lỏng thành hơi nước.

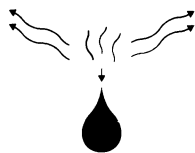
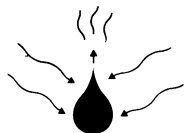
Nửa còn lại để sưởi ấm mặt đất và làm lớp không khí mang hơi nước bay về phía bầu trời.

Hơi nước này cũng có thể trở lại dạng lỏng.

Đó là hiện tượng ngưng tụ.

Khi bay lên trời, hơi nước được Mặt trời đốt nóng bỗng trở nên lạnh đi và cuối cùng, khi đạt đến một độ cao nhất định nhiệt độ ở đó quá thấp để chúng có thể tồn tại ở thể hơi. Do đó chúng tự ngưng tụ lại quanh những hạt bụi bé xíu lơ lửng trong không khí, và trở thành những giọt nước nhỏ hoặc tinh thể băng. Ở giai đoạn này, hơi nước trả lại bầu khí quyển nhiệt lượng mà Mặt trời đã cho nó. Phần lớn bầu khí quyển của chúng ta nóng lên theo cách này.

Trái ngược với hơi nước không thể nhìn thấy được, những giọt nước nhỏ li ti có thể nhìn được bằng mắt thường. Khi có vô cùng nhiều những giọt nước nhỏ này, chúng tạo thành một hình dạng màu trắng trên bầu trời. Chúng ta gọi đó là những đám mây.

Tại sao chúng ta lại lạnh khi bị ướt?

Khi chúng ta bị ướt, nước trên bề mặt da chúng ta bay hơi bằng cách lấy đi nhiệt lượng của cơ thể và không khí ở xung quanh. Chính vì thế mà không khí và da chúng ta bị lạnh đi, và chúng ta sẽ thấy lạnh.

Độ cao nơi hơi nước ngưng tụ thành những giọt nhỏ và có thể nhìn thấy được gọi là độ cao điểm sương.

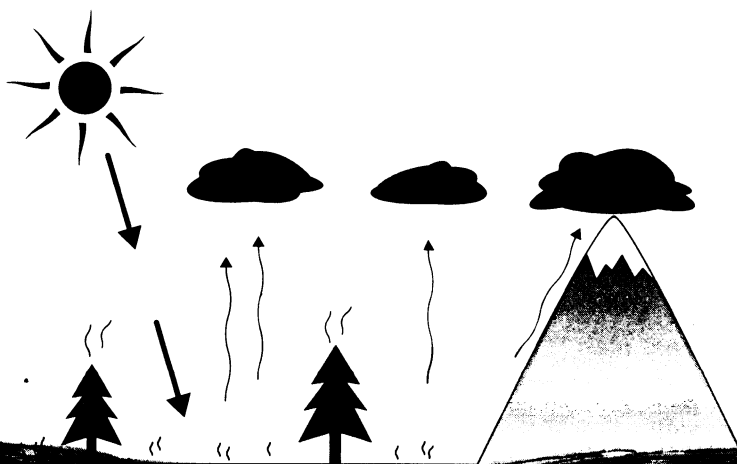
Khi gặp một vật cản dưới đất, những cơn gió sử dụng nó như một bàn đạp và điều này giúp không khí bay lên. Vì vậy không hiếm trường hợp ta thấy mây hình thành phía trên những ngọn núi, hòn đảo hay núi lửa và lưu lại đó một thời gian mà không hề di chuyển.

Những đám mây bắt đầu hình thành ở đó và cũng vì vậy mà những đám mây thấp nhất có phần dễ phẳng dẹt.

Vả lại, khi đã xuất hiện, những giọt nước nhỏ li ti và các tinh thể băng có thể lưu lại độ cao này mà không hề chuyển động. Khi đó tất cả các đám mây đều phẳng dẹt.

Nhưng hơi nước khi ngưng tụ đã trả lại nhiệt lượng nó

từng vay mượn. Không khí xung quanh thu lại lượng nhiệt này rồi nóng lên, tiếp tục bay lên và làm đỉnh đám mây phồng lên. Vì phụ thuộc vào tình trạng không khí (nhiệt độ, độ ẩm, áp suất) nên độ cao điểm sương thay đổi từ địa điểm này sang địa điểm khác và từ ngày này sang ngày khác. Chính vì lẽ đó mà mỗi ngày những đám mây thấp nhất trên bầu trời không có cùng độ cao.

Chương 2

Ngay khi Myrtille vừa mới lọt lòng thì cha cô, vua của Vương quốc Mây phương Bắc, ra lệnh cho đại tá Briggs đưa cô đi trốn. “Tyran sẽ tấn công chúng ta, đó là điều không thể tránh khỏi, vừa nói ông vừa đi đi lại lại trong phòng. Con gái ta không còn mẹ nữa, thế nên nó cần phải được lớn lên trong vòng bảo bọc an toàn. Ta chỉ có thể đặt niềm tin vào khanh mà thôi.”

Quỳ phục trước mặt nhà vua, đại tá Briggs hứa: “Thưa Bệ hạ, thần sẽ nuôi dạy công chúa như chính con đẻ của mình.”

Ngay lập tức ông bắt tay vào việc. Ông chuẩn bị một đám mây chuyên chở trên đó dự trữ gỗ làm nhà, chất đốt và lương thực thực phẩm. Sau đó ông thảo bản danh sách gồm những người sẽ đi cùng mình.

Đại tá triệu tập những chuyên gia mây xuất sắc nhất vương quốc, những người có khả năng tạo ra một đám mây cứng chắc, tuyển chọn thợ mộc, nông dân, thợ làm bánh mì. Ông cũng giải thích tình hình cho các giáo viên trong vương quốc, và những người ưu tú nhất chấp nhận đi theo đại tá để Myrtille được hưởng một nền giáo dục xứng tầm với ngôi vị nữ hoàng trong tương lai. Sau đó, tất cả cùng ra đi, để lại phía sau họ một vương quốc sắp bại trận trong cuộc chiến

chỉ diễn ra nội trong một ngày. Nhưng phải rất lâu sau đó đại tá Briggs mới hay biết điều này.

Ngày xảy ra chiến sự, đoàn người bỏ trốn bay lướt qua đại dương và một cơn bão với sức mạnh khủng khiếp kéo đến phá hỏng tuốc bin của đám mây chuyên chở.

Sau đó họ trôi bồng bềnh phía trên những con sóng trong nhiều ngày liền, phó mặc cho làn gió. Cuối cùng, những gì còn sót lại của đám mây chuyên chở ấy định cư ngay phía trên một ngọn núi lửa lọt thỏm giữa lòng đại dương và từ đó không di chuyển nữa.

Đại tá ra lệnh cho các chuyên gia mây, các kiến trúc sư cùng thợ mộc xây dựng một nhà máy gió để biến đám mây chuyên chở của họ thành đám mây cứng chắc. Ngay sau đó họ xây dựng một ngôi làng, lấy tên là Blueberry. Cánh nông dân trồng lúa quanh nơi ở của mình và tất cả mọi người gây dựng cuộc sống tại đây trong lúc ngóng chờ tin tức từ vị vua của họ.

Một buổi sáng, vài tháng sau đó, dân làng tìm thấy bộ khung chiếc mô tô bay bị rơi bẹp rúm ró trên quảng trường làng trong đêm hôm trước. Một phụ nữ nằm bất tỉnh nhân sự ngay cạnh chiếc mô tô của mình. Trang phục cô mặc hoàn toàn khác trang phục của dân làng, kiểu quần áo giống hệt của cư dân Vương quốc Mây miền Trung, vương quốc của Tyran. Quanh cổ cô có một sợi dây chuyền, ở giữa lủng lẳng một viên pha lê kỳ lạ. Ở chính giữa viên pha lê là chiếc cầu vồng lấp lánh.

Dân làng đón tiếp người phụ nữ xa lạ đến từ vương quốc kẻ thù với thái độ ngờ vực, nhưng do nhận thấy cô đang mang bầu nên họ quyết định không đuổi cô đi. Tuy vậy họ không chấp nhận cho cô sống cùng. Để buộc cô phải sống tách biệt, họ xây cho cô một ngôi nhà nhỏ giữa ruộng lúa, nằm giữa ngôi làng và nhà máy gió đồng thời cấm cô

đặt chân vào làng. Chỉ duy có đại tá Briggs thỉnh thoảng đến thăm cô.

Người phụ nữ đó tên là Kae Drake. Ba tháng sau, cô hạ sinh một bé trai và đặt tên là Tristam. Cô không hề hay biết rằng con trai mình sẽ trở thành, theo ý kiến thống nhất của tất cả giáo viên từng dạy cậu, học sinh kém nhất mọi thời đại.

Tất cả những chuyện này xảy ra cách đây đã mười hai năm; Myrtille và Tristam giờ học chung một lớp nhưng chúng hoàn toàn không có chung một tương lai phía trước. Myrtille là công chúa thừa kế ngai vàng của Vương quốc Mây phương Bắc trong khi Tristam lại đến từ vương quốc của kẻ thù.

Vào đầu mỗi năm học, vị trưởng làng lại nhắc đi nhắc lại với học sinh rằng: “Một ngày nào đó, đức vua sẽ khôi phục lại vương quốc và Myrtille sẽ trở thành nữ hoàng. Lúc bấy giờ các con sẽ được tham gia triều đình của cô ấy. Các con cần phải chuẩn bị cho việc đó. Hãy học hành thật tốt nhé.”

Do vậy tất cả trẻ em ở Blueberry đều có một tương lai xán lạn đang chờ đợi phía trước. Tất cả, ngoại trừ Tristam, vốn lúc nào cũng bị dân làng ghét bỏ.

Tristam lại thở dài: các bạn đồng môn có nhiều cơ hội hơn cậu xiết bao...

“Chỉ ít nếu mình không phải đến trường thì...” cậu nghĩ. Tiếng ghế kéo lê trên mặt đất dứt cậu ra khỏi phút mơ mộng hão huyền. Là Tom đứng dậy để lên bàn thầy Azul nộp bài kiểm tra. Như thường lệ, cậu luôn là người làm xong bài sớm nhất lớp. Rồi Tom rời lớp học.

Vài phút sau, Myrtille cũng lên nộp bài, rồi đến lượt các học sinh khác, trong đó có Jerry, con trai cả của trưởng

nhóm chuyên gia mây. Tristam chen vào giữa đám học sinh rồi nhét bài làm của mình vào giữa đồng bài kiểm tra.

Trong hành lang, Jerry đã lại ba hoa chích chòe như mọi khi. Theo nó, bài kiểm tra thực dễ như bỡn. Vài đứa học sinh, bị ấn tượng, im lặng lắng nghe nó.

Ở bên cạnh, Myrtille đang nói chuyện với cô bạn gái. Cô đưa mắt nhìn về phía Tristam, cậu ngay lập tức nhìn đi nơi khác. Nhìn thấy Tom đang dựa lưng vào tường đọc sách, Tristam lại gần rồi ngồi xuống đất ngay cạnh bạn.

- Cậu làm bài thế nào? Tom hỏi.

- Không đến nỗi lắm. Dễ mà.

- Thật à? Tom ngạc nhiên.

Cậu chưa từng bao giờ nghe Tristam nói một bài tập nào đó dễ cả.

- Thế cậu trả lời câu mặt trời trong không gian như thế nào? cậu hơi lo lắng hỏi.

- Ờ thì nó màu xanh.

- Cậu đùa chắc?

- Sao vậy? Nó không màu xanh à?

- Không đâu! Nó màu trắng cơ!

- Thế còn bầu trời?

- Bầu trời màu xanh bởi vì...

- Thế là tở tiêu rồi! Tristam vừa rên rỉ vừa lấy tay ôm đầu. Thầy Azul chẳng bao giờ muốn tở ở lại với các cậu! Thầy ấy sẽ tở tở xuống lớp nhỏ. Mọi người sẽ cười nhạo tở.

- Không đâu, Tom nói. Chúng ta sẽ đề nghị cho cậu được thi lại. Cậu từng làm thế nhiều lần rồi mà.

- Nhưng thế cũng chẳng ích gì.

- Nghe này! Tở từng thấy một cuốn sách nhỏ ở thư viện. Trong đó có tất cả những gì cậu cần phải biết. Nếu học thuộc lòng nó trong tối nay, cậu sẽ chẳng gặp bất cứ vấn

đề gì với bài kiểm tra đó. Nào, chúng ta cùng đi tìm quyển sách ấy thôi! Chúng ta có năm phút, sau đó mình phải quay lại học tiếp rồi.

Tristam chưa bao giờ đặt chân tới thư viện và ý nghĩ bước vào một căn phòng toàn sách là sách hoàn toàn không khiến cậu thấy thích thú gì. Tuy vậy cậu vẫn đi theo Tom, cậu ấy có vẻ biết điều gì nên làm. Dù sao đi nữa thì Tristam cũng chẳng còn gì để mất cả...

Trong khi bước theo sau cậu bạn dọc theo hành lang trung tâm trường học, Tristam nhớ lại hình ảnh mình đã nhìn thấy. Giá như ít ra cậu có thể cảm nhận được những cơn gió, như những người khác, thay vì mơ mộng hão huyền thì tốt biết bao!

Cậu thấy tức điên lên vì đã thất bại ngay khi ở gần đích đến vậy. Thêm vào đó, cậu cảm thấy căng thẳng và khó ở. Con bão cậu thấy khi nãy đặt cậu vào một tâm trạng kỳ lạ: nó dường như rất thật! Cậu thử xem xét lại điều đó. Cậu thấy rõ là có một hòn đảo cùng một ngọn núi lửa, và những cơn gió lướt dọc theo sườn núi hướng về miệng núi lửa. Nhưng không có đám mây nào đậu ở phía trên, không có Blueberry.

“Mình thật sự không có năng khiếu...”, vừa bước vào thư viện cậu lại vừa tự nhủ một lần nữa.

Ánh sáng

Trong Vũ trụ của chúng ta, năng lượng có thể tồn tại dưới nhiều dạng khác nhau, ví như năng lượng điện từ, năng lượng của lực hấp dẫn, năng lượng nguyên tử.

Phần lớn các nhà khoa học cho rằng tất cả những nguồn năng lượng này trong thực tế chỉ là các dạng khác nhau của một nguồn năng lượng tối thượng tồn tại ngay từ những thời điểm đầu tiên của Vũ trụ chúng ta, sau khi vụ nổ Big Bang xảy ra, rồi sau đó tự tách biệt ra.

Các vật truyền dẫn cho phép những nguồn năng lượng này truyền từ nơi này đến nơi khác. Nếu không có chúng, sẽ không có mấy điều xảy ra được bởi chẳng có gì chuyển động cả.

Một trong những vật truyền dẫn này là photon, đó là đơn vị cơ bản nhất của ánh sáng.

Mắt chúng ta là bộ phận hấp thụ photon. Nhưng mắt ta chỉ thấy được photon của những nguồn năng lượng đặc biệt tương ứng với thứ mà người ta vẫn gọi là ánh sáng nhìn thấy được.

Nguồn năng lượng mạnh nhất của ánh sáng nhìn thấy được là Mặt trời.

Mắt người có thể nhìn thấy được ánh sáng mà một số loài vật không nhận biết được, trong khi đó thì một số loài động vật khác lại nhìn thấy ánh sáng mà chúng ta không nhìn được. Ví dụ như loài chim có thể nhìn thấy ánh sáng tử ngoại. Con người chúng ta thì không.

Nhưng với những công cụ mà con người đã phát minh ra, chúng ta gần như có thể phát hiện được tất cả, bao gồm cả ánh sáng tử ngoại và hồng ngoại vốn mắt người không nhìn thấy được.

Chương 3

Trường học của làng Blueberry có hai lối vào: một lối đi chính thông ra quảng trường làng; một lối khác dùng làm lối thoát hiểm quay mặt ra ruộng lúa phía Nam. Có một hành lang dài chạy dọc tòa nhà nối liền hai cổng với nhau. Từ hành lang, người ta có thể đi vào phòng giáo viên, phòng học cho lớp nhỏ và phòng cho lớp lớn cùng thư viện.

Thư viện có hình một ngôi sao vẽ nguệch ngoạc. Ở chính giữa thư viện, có một góc đọc sách được trang bị hai chiếc bàn dài và vài chiếc ghế; còn tất cả xung quanh là hàng kệ cao từ sàn tới tận trần nhà trên đó xếp đầy chật hàng trăm và hàng trăm cuốn sách.

Ngay khi vừa bước vào thư viện, Tom liền bật đèn rồi liếc nhanh qua đồng sách bằng con mắt nhà nghề để tìm cuốn mà cậu muốn đưa cho Tristam. Cậu lục lọi chồng thứ nhất, không tìm thấy cuốn sách. Cậu liền chuyển sang chồng bên cạnh, rồi chồng bên cạnh nữa.

Đứng ngay gần cửa ra vào, Tristam ngắm nhìn hàng kệ: chỗ nào cũng toàn sách là sách! Cậu chưa bao giờ có thể tưởng tượng ra là có nhiều sách đến thế.

Chán nản, Tristam để ánh mắt lang thang đến tận một hành lang tối om phía bên kia phòng đọc. Một tấm biển treo

trên sợi dây thường chắn ngay lối vào. Tristam bước sang phía bên đó rồi đọc tấm biển: *Khu vực cấm học sinh qua lại.*

Tò mò, cậu ngó nghiêng qua phía trên sợi dây thường. Ở đó cũng vậy, có hàng đồng kệ xếp chặt toàn sách là sách, chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng.

- Xong rồi! Tom kêu lên phía sau cậu. Mình tìm thấy nó rồi! Nào, chúng mình đi thôi.

- Lối đi này dẫn đến đâu thế? Tristam hỏi mà không quay người lại.

- Đó là hành lang dành riêng cho giáo viên, Tom trả lời. Bọn mình không được phép bén mảng đến đó.

- Vậy hả? Tristam hỏi, cậu chưa bao giờ tưởng tượng được rằng lại có những quyển sách bị cấm. Đó là loại sách gì vậy?

- Mình nghĩ là giáo trình. Không! Tristam! Quay lại đi! Tom hạ giọng thì thầm.

Tristam vừa cúi xuống chui qua sợi dây.

- Thế này chúng ta sẽ biết các thầy cô đọc gì! vừa đùa cậu vừa tiến vào hành lang bí hiểm.

Dù trong đó tối om nhưng cậu vẫn nhìn được rồi đọc to cho bạn mình nghe vài tên sách:

Một nghìn cách tẩm bồn thủy lực.

Tại sao phụ nữ lại sợ tiếng sấm (và làm thế nào để trấn an họ).

Một trăm chuyện tẩm phào cho ngày mưa.

- Toàn sách linh tinh cả! Tristam lẩm bẩm.

- Quay lại đi! Tom nài nỉ. Đừng ở đó nữa! Lỡ thầy cô nào bắt gặp cậu ở đây, cậu sẽ vĩnh biệt bài kiểm tra luôn đó!

Nhưng Tristam vẫn tiếp tục tiến lên; rồi nhanh chóng mất hút trong bóng tối. Vài giây sau, điều Tom lo sợ đã xảy đến: tiếng giày vang lên ở lối vào thư viện. Không chút đắn đo suy nghĩ, cậu liền chui qua sợi dây rồi lao về phía Tristam đúng lúc giọng nói cao vút của cô hiệu

trưởng Peel phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

- Có ai ở đây không? vừa nói cô vừa nhìn dọc lối đi sáng trưng.

Người ép chặt vào tường, Tristam và Tom nín thở.

- Chẳng có ai cả! cô kêu lên. Khỉ thật, bao giờ thì lũ trẻ mới học được cách tắt đèn đây!

Cô lấy một quyển sách rồi ngồi xuống phòng đọc đúng lúc tiếng chuông reo báo hiệu giờ học bắt đầu. Thà trốn tiết còn hơn để bị bắt gặp trong hành lang cấm, cả hai mò mẫm lùi lại càng xa càng tốt. Đến cuối hành lang, chúng chạm phải một vách ngăn. Chúng bị kẹt cứng rồi! Chúng chỉ còn cách đợi cô Peel đi khỏi mà thôi.

Mười phút trôi qua mà cô hiệu trưởng vẫn không hề nhúc nhích. Hai đứa liền ngồi phệt xuống đất.

- Lỗi của cậu đấy, Tom thì thầm. Chắc chắn chúng ta sẽ bị phạt...

- Cậu im lặng đi! Tristam thì thầm. Cô ấy nghe thấy chúng ta bây giờ.

- Nếu chuyện đó xảy ra thì cô ấy sẽ nhốt chúng ta ở đây cả đêm... sau khoảng gần hai chục phút Tom lại rên rỉ. Mình không còn lựa chọn nào khác đâu, mình phải quay lại lớp thôi...

- Cậu đừng nói vớ vẩn nữa đi!

Chuông lại reo một lần nữa: tiết học kết thúc. Thầy Azul chắc hẳn đã đi tìm chúng rồi. Chỉ cần cô Peel rời đi thì hay biết mấy! Tiếng chuông không ngừng reo vang trong trường khi thầy giáo của chúng bước vào thư viện. Ở sâu tận cùng chỗ nấp, Tristam và Tom trông thấy thầy dừng lại trước mặt đồng nghiệp.

- Chào buổi tối Anne, thầy nói về đầy bực dọc.

- Chào anh John. Ô! Nhưng trông anh có vẻ không được vui! Có chuyện gì vậy?

- Cô có tình cờ trông thấy Drake? Hay Briggs không?

- Không. Có chuyện gì xảy ra thế?

- Năm học chỉ vừa mới bắt đầu, thế mà Drake đã đứng bết lớp rồi trốn tiết và cả không đến như tôi đã triệu tập. Thêm vào đó, cậu ta còn lôi kéo cả Briggs đi cùng mình.

- Và anh tin chắc là Drake lôi kéo Briggs đến đây. Đến *thư viện* này à?

- Ai mà biết thằng nhóc đó có thể làm những điều ngu ngốc gì cơ chứ! Chẳng phải năm vừa rồi nó đã thử tập bay bằng cách nhảy từ trên nóc trường học xuống còn gì? Vả lại Jerry nhìn thấy chúng đi vào đây.

Tristam nghiêng răng kèn kẹt.

- Thằng mách lẻo bẩn thỉu, được rồi...

- Chúng ta tiêu rồi! Tom thoát lên.

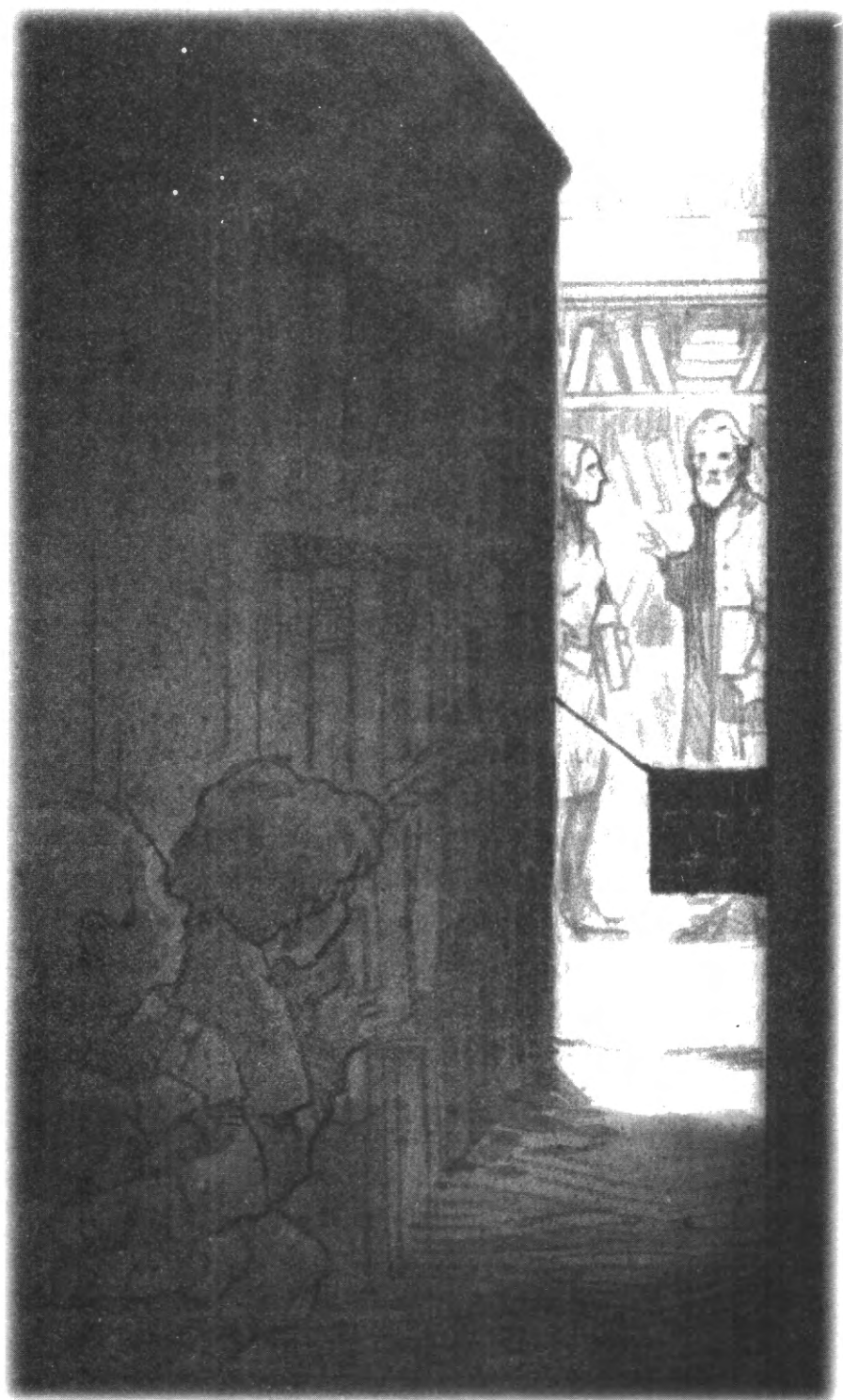
Trong phòng đọc, cô Peel gấp cuốn sách lại rồi nhìn thầy Azul chăm chăm.

- Anh John, liệu anh có thể để Drake dễ thở đôi chút được không? Như thế sẽ tốt cho thằng bé và cho cả anh nữa.

- Tại sao đại tá lại bảo vệ thằng bé này, có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu được điều đó, thầy Azul nói, nhưng điều cô không hiểu, chính là cần phải áp dụng kỷ luật với thằng bé này và nó đáng được hưởng sự dạy bảo nghiêm khắc nhất! Nếu ta cứ để mặc nó tự tung tự tác, nó sẽ tiếp tục nghĩ rằng mình được làm mọi thứ. Ai mà biết được những đứa khác sẽ phản ứng ra sao! Tôi nhắc cho cô nhớ là tôi có đến mười sáu học sinh! Đó quả là con số khổng lồ!

- Đúng, quả là nhiều thật. Chúng ta cũng cần có thêm một giáo viên nữa. Anh có thể phàn nàn với đại tá vào tối nay. Tôi hy vọng anh không quên rằng chúng ta được mời tới nhà đại tá ăn tối đấy chứ?

- Tối nay à? thầy Azul kêu lên. Nhưng như thế chẳng tiện cho tôi chút nào cả! Tôi phải chấm bài cho học sinh!

- Sao nào, bài kiểm tra thì cũng phải đợi thôi. Rốt cuộc lũ chim cũng đến rồi anh John à. Đại tá đã nhận được tin tức từ đức vua.

- Không thể nào! thầy Azul kêu lên.

Đột nhiên âm thanh trầm đục khi một cuốn sách rơi xuống đất vang lên trong thư viện: hoảng sợ trước ý nghĩ các thầy cô sẽ đến nhà ngay buổi tối mà mình vừa làm một điều dại dột, Tom đã mất thăng bằng và va phải một kệ sách. Cả hai đứng im bất động nhìn thấy Azul và cô Peel quay người về phía chúng.

- Dù sao chúng cũng không nên đến đó... thầy Azul thì thầm.

Tom và Tristam nín thở. Thầy giáo của chúng đã tiến đến hành lang cấm rồi vừa nhìn chăm chú vào bóng tối vừa lục túi.

- Anne à? Cô có đèn pin không?

- Đây này, anh cầm lấy đi. Anh nhìn thấy chúng chứ?

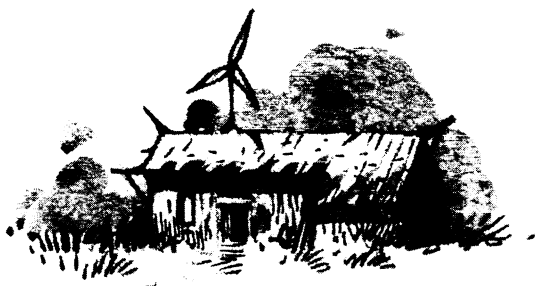
Thầy Azul tới lấy đèn pin mà không lên tiếng trả lời.

Hai đứa liền nép chặt mình vào tấm vách ngăn cuối phòng, đột nhiên tấm vách chuyển động rồi mở tung. Sững sốt, chúng mất thăng bằng ngã ngửa ra phía sau và lao thẳng xuống mặt sàn dốc nghiêng của một hành lang ngầm. Đến độ sâu khoảng chục mét, một cánh cửa bằng gỗ nguyên khối ngăn chúng tiếp tục lao xuống. Chúng mở mắt ra: một bóng điện yếu ớt chiếu sáng phía trên cánh cửa tự đóng mà chúng vừa rơi qua và cánh cửa vẫn còn đang quay.

Tristam vội bật dậy chạy đến định chặn cánh cửa lại. Nhưng khi cậu tới nơi, cánh cửa đã khép lại và không mở ra nữa. Chúng đã bị kẹt lại bên trong!

Một lát sau, thầy Azul tháo sợi dây chấn ngang lối vào hành lang rồi bước vài bước vào trong, soi đèn xuống mặt đất. Đến cuối hành lang, ông thấy dưới đất có một

cuốn sách nhỏ giải thích làm thế nào để quyến rũ phụ nữ bằng cách nói về các ngôi sao. Ông không hề nhớ gì về cuốn sách chuyên khảo này rồi vừa nhặt lên vừa tự nhủ làm thế nào cuốn sách lại hạ cánh xuống đây. Nhưng ông cũng thấy rất hài lòng: rồi sẽ có lúc cần đến nó... Ông cho cuốn sách vào túi rồi quay trở lại phòng đọc trao đổi với cô Peel về tin tức của nhà vua.

Màu sắc

Ánh sáng nhìn thấy được phát ra từ Mặt trời bao gồm tất cả các màu.

Khi phát tán trong không gian, những màu sắc này trộn lẫn vào nhau, chồng chất lên nhau và tạo ra màu trắng. Chính vì lẽ đó mà Mặt trời nhìn từ không gian có màu trắng.

Ánh sáng (và chính xác là photon) có thể được so sánh với sóng, nghĩa là những sóng nhỏ di chuyển với vận tốc 299 triệu 792 nghìn 458 mét một giây khi không có gì chặn chúng lại.

Màu sắc của ánh sáng phụ thuộc vào độ dài của hai sóng liên tiếp nhau. Khoảng cách này được gọi là bước sóng. Đây là lý do tại sao mắt ta lại nhìn thấy màu sắc:

Ánh sáng tím có khoảng cách giữa hai đỉnh sóng vào khoảng 380 đến 450 nanômét (nm).

Ánh sáng xanh lam có khoảng cách giữa hai đỉnh sóng vào khoảng 450 đến 495 nanômét (nm).

Ánh sáng xanh lục có khoảng cách giữa hai đỉnh sóng vào khoảng 495 đến 570 nanômét (nm).

Ánh sáng vàng có khoảng cách giữa hai đỉnh sóng vào khoảng

400 nm = màu tím

512 nm = màu xanh lục

630 nm = màu đỏ

570 đến 590 nanômét (nm).

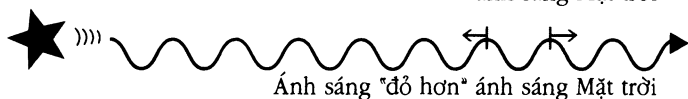
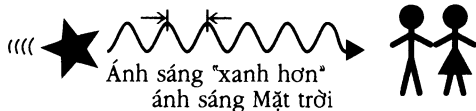
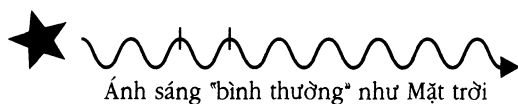
Ánh sáng cam có khoảng cách giữa hai đỉnh sóng vào khoảng 590 đến 620 nanômét (nm).

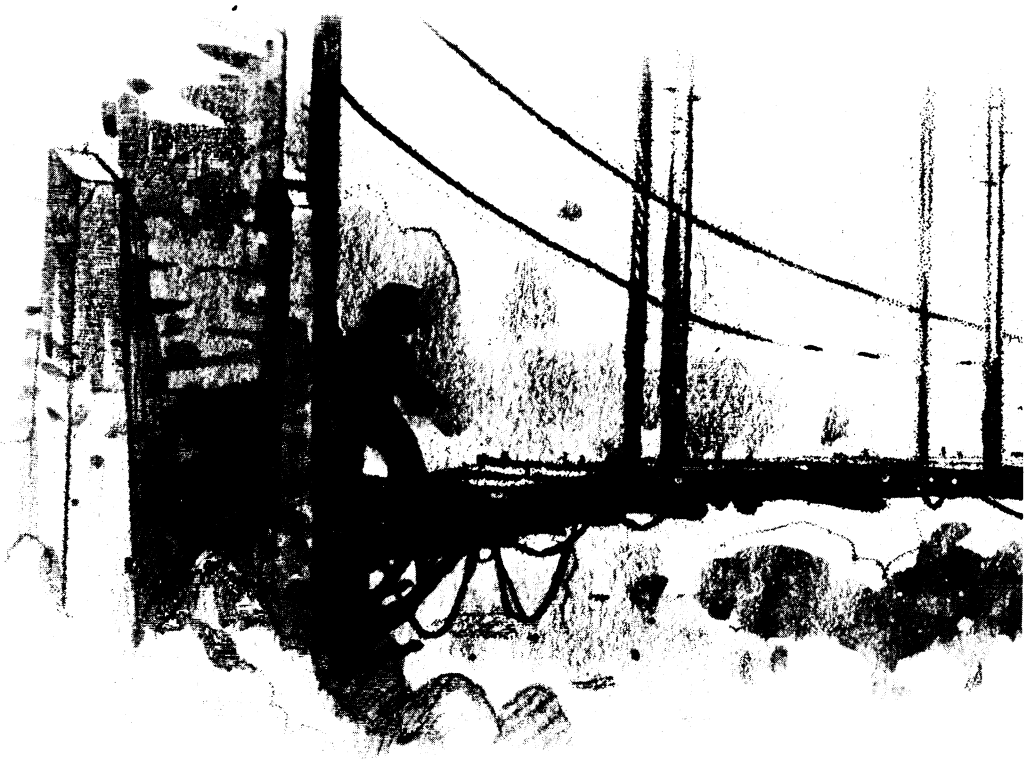
Ánh sáng đỏ có khoảng cách giữa hai đỉnh sóng vào khoảng 620 đến 750 nanômét (nm).

Có thể chuyển màu này thành màu khác. Ví dụ như màu tím có thể thành màu xanh lam, xanh lục, vàng, da cam và cuối cùng là đỏ khi bước sóng tăng lên. Người ta gọi hiện tượng đó là sự dịch chuyển về phía màu đỏ.

Ngược lại, khi bước sóng ánh sáng giảm, màu sắc dịch chuyển về phía màu xanh lam và tím, người ta gọi hiện tượng này là sự dịch chuyển về phía màu xanh lam.

Khi những ngôi sao chuyển động rất nhanh trong không gian, ánh sáng của chúng dịch chuyển theo hướng này hay hướng khác, và điều này cho phép chúng ta biết được ngôi sao đó đang lại gần hay tách xa chúng ta. Nếu có hiện tượng dịch chuyển sang màu đỏ thì ngôi sao đó đang dần xa chúng ta còn nếu có sự dịch chuyển sang màu xanh lam thì ngôi sao đó đang lại gần chúng ta.

Chương 4

Tai áp chặt vào vách ngăn, Tristam lắng nghe tiếng bước chân khua khoảng âm ĩ của thầy Azul dần xa trong khi Tom xem xét cánh cửa vừa chặn chúng tiếp tục rơi xuống.

- Ổn chứ? Tristam vừa thì thầm vừa tụt về phía bạn mình.

- Không, không ổn, không thể thế được! Tốt nhất chúng ta nên quay lại. Thầy cô còn ở trên đó không?

- Còn, nhưng lối ra bị đóng rồi. Chúng ta không thể qua được nữa.

Giọng chúng vang vọng một cách lạ thường trong hành lang mà những bức tường dường như rất dày.

- Chúng ta đang ở đâu nhỉ? vừa hỏi Tristam vừa nhìn cánh cửa bằng khối gỗ to đùng.

- Tôi chẳng biết gì cả!

- Thôi được, dù sao chẳng nữa chúng ta cũng chẳng có quyền lựa chọn. Mình cần tìm cách rời khỏi đây, vừa nói Tristam vừa dựa vào tay nắm cửa.

Cánh cửa rất nặng nhưng với sức hai người kéo từ trên nên cuối cùng cũng hé mở. Một luồng sáng phớt hồng yếu ớt phát ra từ phía sau; một làn gió ẩm ướt ve vuốt khuôn mặt chúng. Chúng mở rộng cửa ra và sửng sốt: ở phía bên kia chẳng còn bức tường nào cả, chỉ có đám sương mù phớt hồng dày đặc, ẩn hiện phía sau là một con đường dẫn sâu vào trong. Một cơn gió nhẹ thổi bay làn hơi nước đầy màu sắc, một hàng cột thẳng đứng lấp ló hiện ra, phần đỉnh cột chìm khuất trong màn sương mù huyền ảo .

- Cậu thấy chưa! Tristam kêu lên. Có một con đường kia!

- Dĩ nhiên là tôi thấy rồi, Tom đáp, tôi có mù đâu.

Tristam dùng mũi bàn chân dò dẫm mặt đất kiểm tra xem con đường có đi được không. Đi được. Cậu tiến lên phía trước rồi huơ huơ tay trong làn ánh sáng khuếch tán bao quanh. Tay cậu không gặp bất cứ vật cản nào; từng cuộn hơi nước xuất hiện quanh cổ tay cậu.

- Chúng ta không nên ở lại đây, Tom vẫn đứng trong hành lang lên tiếng lầu bầu. Nguy hiểm lắm!

- Theo tôi thì mấy bức tường đã đổ rồi, Tristam nói.

- Không có bức tường nào hết. Đây là một cây cầu thôi! Một cây cầu treo. Chúng ta đang ở bên trong đám mây, phía

dưới làng mình.

- Sao họ lại xây một cây cầu dưới làng nhỉ? Thật ngớ ngẩn!

- Có thể họ cần nó để xây dựng Blueberry hay để làm một thứ gì đó. Dù sao đi nữa thì chúng mình cũng không thể đi tiếp, chúng mình sẽ chết thôi! Quay lại đi! Chúng mình sẽ kêu lên rồi thầy Azul và cô Peel sẽ đến mở cửa cho mình.

Nhưng Tristam không còn nghe bạn mình nói nữa. Cậu say sưa ngắm nhìn làn hơi nước phớt hồng đang nhẹ nhàng di chuyển nhờ gió đẩy quanh cậu.

- Này, một lát sau cậu lên tiếng, chúng mình đi xem cái này dẫn đến đâu đi? Có thể có một bí mật nào đó ở phía cuối hay một lối thoát chẳng hạn.

- Tris, như thế vô cùng nguy hiểm, cậu không nhận thấy là...

- Cậu chỉ việc ở lại đây thôi, vừa nói Tristam vừa tiến bước trên con đường. Tớ sẽ kể cho cậu nghe khi quay trở lại.

- Dừng lại! Chúng ta đã có quá đủ rắc rối rồi! Nhất là với cậu ấy.

Nhưng Tristam không dừng bước. Mỗi bước tiến lên, bóng dáng cậu, được làn sương hồng bao quanh, càng trở nên mờ ảo hơn.

- Tris! Quay lại đi! Tớ kêu lên.

Nhưng Tristam không còn nghe tiếng gọi nữa; rốt cuộc cậu đã biến mất hoàn toàn trong đám mây.

Tom ngồi ở đầu cầu bên này nhìn chăm chăm làn ánh sáng phớt hồng. Ngược với bạn mình, cậu biết màu sắc này do đâu mà có: đó là khi mặt trời lặn phản chiếu qua hàng hà sa số những giọt nước hình thành nên đám mây.

Cậu tự nhủ Tristam thật vô cùng dũng cảm khi phiêu lưu một mình, phía trên khoảng không.

Bỗng nhiên cậu hiểu ra lý do của hành động dũng cảm này: bạn cậu hoàn toàn không hề hay biết chút gì cả! Và cậu đã để mặc bạn mình mạo hiểm! Tom liền đứng bật dậy rồi chạy về phía Tristam nhưng lại bị trượt ngã xuống đất bởi mặt đất vô cùng trơn trượt. Không khí ẩm ướt thấm đẫm quần áo và tóc cậu.

- Tris! Đợi mình với!

Khi Tom gặp được cậu bạn không hề hay biết gì của mình, cậu ta cười Tom:

- Tớ cá là cậu sẽ đi theo tớ mà! Cậu cứ tưởng là thực ra chẳng có gì đáng xem ở đây à? Tất cả những thứ màu hồng này đều rất đẹp, nhưng tớ thấy hơi chán một chút.

"Bình tĩnh lại nào, Tom hụt hơi lặp đi lặp lại. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Hãy giải thích rõ cho cậu ấy biết mình đang ở đâu rồi dẫn cậu ấy quay trở lại hành lang."

- Tris, Tom lên tiếng sau khi đã lấy lại hơi, tớ nhắc lại cho cậu nhé, chúng ta đang ở trong đám mây, phía dưới làng Blueberry. Mây được hình thành từ những giọt nước và mặt đất thì trơn tuột, và nếu chúng ta ngã...

- Cậu đùa hả? Tristam ngắt lời bạn. Nếu mây được hình thành từ những giọt nước thì nó không thể bay lơ lửng trên bầu trời được! Không phải bởi vì tớ học trên lớp chẳng ra sao mà cậu coi tớ là thằng dẫn độn đâu nhé.

- Không, đó là sự thật! Tớ không đùa đâu!

Bỗng nhiên, một trận cuồng phong đẩy cả hai về phía thành cầu.

- CỨU VỚI! Tom vừa bò vừa kêu lên. CỨU!

- Cậu bị sao vậy? Tristam hỏi. Cậu thật buồn cười!

Cơn gió ngừng thổi. Tristam nhìn xem nó đến từ đâu. Vẫn còn run rẩy, Tom cố trấn tĩnh lại.

- Cơn gió này thật kỳ cục, Tristam nhận xét. Chúng ta không thấy nó vào giữa trưa bao giờ.

- Bình thường thôi, nó xuất phát từ nhà máy gió mà. Ở phía trên kia thì ta không cảm nhận được.

- Nhưng... cậu đang run lẩy bẩy kìa! Cậu bị sao vậy?

- Cậu không nhận thấy à, nếu ngã, chúng ta sẽ chết ngay!

- Sao cậu lại muốn chúng ta ngã? Chúng ta sẽ cẩn thận, thế thôi. Với lại, ngay cả khi mây được cấu thành từ những giọt nước đi nữa, thì cũng có gì nghiêm trọng đâu. Nước không hề nguy hiểm. Chúng ta sẽ không chết ngay cả khi ngã vào trong đó. Dù sao đi nữa thì cậu cũng thật kỳ cục.

Vẫn đang tiếp tục bò lồm cồm, Tom tuyệt vọng nhìn Tristam.

- Nhưng đúng ra thì cậu biết cái gì cơ chứ?

- Nhiều hơn mọi người vẫn nghĩ nhiều, Tristam khẳng định. Vấn đề là đôi khi tớ hay quên.

- Cậu biết nhà máy gió có tác dụng gì không?

- Dĩ nhiên là có chứ! Nhà máy này giữ cho làng của chúng ta ở trên đám mây.

- Thế còn mây, cậu biết là gì không?

Tristam nhăn trán để chứng tỏ là mình đang suy nghĩ, sau đó cậu lắc đầu.

- Khi đại dương, Tom vừa nói vừa nghiêng răng kèn kẹt, khi đại dương nóng lên dưới tác động của mặt trời, nước sẽ bốc hơi. Dù sao thì cậu vẫn nhớ điều đó chứ?

- Nước bốc hơi, Tristam vừa nhắc lại vừa tiến tới gần thành cầu để thử nhìn đại dương qua lớp sương mù màu hồng.

- Tris, xin cậu đừng cúi xuống nữa...

- Bốc hơi nghĩa là như thế nào? đang đi thì Tristam quay lại hỏi.

- Đó là khi nước chuyển sang trạng thái khí.

- Ừ đúng rồi, cái này thì tớ biết! Có lần tớ đã để quên

một cốc nước đầy ự dưới gầm giường suốt một tuần liền, và khi tớ tìm thấy cái cốc thì nước đã hết sạch rồi!

Sự thiếu hiểu biết của Tristam bắt đầu khiến Tom thấy bức mình, nhưng dù vậy cậu vẫn tiếp tục:

- Vì mặt trời làm nóng lớp không khí gần bề mặt nước nên nước bốc hơi và hơi nước bay lên phía bầu trời rồi... rồi trong khi bay lên, hơi nước bị lạnh đi bởi vì... bởi vì, càng lên cao thì không khí càng mát.

- Vậy à?

- Đúng thế.

- Chính vì thế mà ở chỗ chúng ta mới lạnh đến thế!

- Đó không phải là điều quan trọng, để tớ nói hết đi! Khi hơi nước bay đến một độ cao nhất định, khi ở đó đủ lạnh thì hơi nước lại trở lại thành nước, và những giọt nước hình thành nên đám mây.

Tristam chau mày nhìn quanh.

- Vậy thì những đám mây thực sự được hình thành từ nước à? Từ nước màu hồng?

Cậu liền xem xét những giọt nước trong suốt nhỏ li ti bám trên áo pull và da mình. Cậu nếm thử: không còn nghi ngờ gì nữa, đó thực sự là nước.

- Nước màu hồng này có nguồn gốc từ đại dương! cậu nói to suy nghĩ của mình. Đúng là điên thật!

Tuyệt vọng, Tom lấy hai tay ôm đầu: bạn cậu quả đúng là một con lừa.

- Không đâu! Màu đấy có được là do mặt trời đang lặn, khi ấy những tia sáng phản chiếu qua giọt nước, cậu thở hắt ra. Nước không hề màu hồng.

- Làm sao mà cậu biết được tất cả những điều đó?

- Cậu nghĩ chúng ta làm gì ở trường học? Tom đáp lại, cậu không còn run rẩy nữa. Mà đó cũng là một trong những câu hỏi trong bài kiểm tra vừa mới xong!

- Vậy hả? Tristam nhú mày nói.

- Cậu nhớ câu hỏi thứ hai không? Tom hỏi.

- Tom, dừng! Hết giờ kiểm tra rồi, chẳng cần phải nhắc đi nhắc lại trong hàng giờ liền đâu.

- Câu đó hỏi về độ cao của làng Blueberry. Cậu muốn biết câu trả lời không? Tom nói, vẻ căng thẳng.

Hiểu ra là tốt nhất không nên quá khiêu khích bạn mình, Tristam liền chọn giải pháp giả dò hứng thú.

- Cậu nói đi, tớ nghe đây!

- Đó là độ cao mà ở đó trời vừa đủ lạnh để hơi nước lại chuyển thành giọt nước. Sáu nghìn bộ.

Tristam nhìn chằm chằm bạn mình. Cậu hoàn toàn không trông chờ câu trả lời này và tự nhủ liệu đó có phải là một lời bông đùa hay không.

- Cậu nói cái gì cơ? Sáu nghìn bước chân⁽¹⁾ á?

- Đúng. Điều đó có nghĩa là nếu ngã xuống, chúng ta sẽ chết tan xác!

- Sao cậu lại tính bằng bước chân? Và rồi còn kiểu bước chân nào nữa chứ? Bước chân của người to lớn? Hay của người nhỏ con?

- Bước chân là một đơn vị đo lường, dần ạ! Đó không phải là độ dài bước chân của ai đó! Sáu nghìn bước chân tính theo mét thì là hai nghìn mét! Nếu có cơn gió nào đó làm ta sẩy chân ngã, chúng ta sẽ tan xác trên đại dương hoặc trên ngọn núi lửa, và tớ có thể khẳng định với cậu, từ độ cao này thì tất cả đều như nhau cả thôi! Không hề có sàn đỡ phía dưới cây cầu đâu!

- Không có sàn đỡ à? Không có... Sao cậu không nói điều đó sớm hơn hả? vừa kêu Tristam vừa hốt hoảng nhìn quanh. Cậu điên rồi! Chúng ta phải quay lại thư viện thôi!

1. Trong tiếng Pháp, từ *pied* vừa có nghĩa là bước chân vừa là đơn vị đo lường (bộ) khoảng hơn 30cm. (Mọi chú thích không có lưu ý gì thêm đều là của người dịch.)

Cơn giận của Tom biến mất: Tristam đã hiểu ra vấn đề.

Gió lại nổi lên lần nữa rồi một âm thanh chói tai xoáy vào tai chúng.

- Giống âm thanh tứ từng nghe thấy ở nhà, Tristam lo lắng nói rồi vội quỳ xuống bò bên cạnh bạn mình.

- Nhà máy gió! Tom kêu lên. Nó vừa tạo ra một trận cuồng phong để giữ ngôi làng lại! Nếu bị cuốn vào trong, chúng ta tiêu ngay! Phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi!

- Nhìn này! Tristam thốt lên.

Trước chúng khoảng hai mươi mét, đường viền quanh một cánh cửa hiện rõ trong làn sương mù đang trở nên đỏ quạch. Không chút đắn đo, cả hai liền chạy ùa về phía cánh cửa, bỏ ngay ý định quay ngược trở lại thư viện. Một trận bão khác lại nổi lên; những cơn cuồng phong khiến chúng trượt chân ngã nhào trên bề mặt cầu treo ẩm ướt.

Khi tới được chỗ cánh cửa, nửa chạy nửa bò, Tristam vịn tay nắm cửa và cánh cửa bật mở. Gió ùa vào trong, khiến tay nắm cửa vượt khỏi tay Tristam. Cánh cửa sập mạnh vào bức tường của một hành lang tối om. Tristam và Tom liền bước vào trong rồi cố đóng cửa lại. Có lẽ nó phải nặng đến cả tấn! Cả hai ra sức đẩy và rốt cuộc cũng đóng được lại. Chìm trong khoảng tối như bưng, cả hai vừa lấy lại hơi vừa lắng nghe tiếng gió gào thét bên ngoài. Tristam vui mừng.

- Chúng ta thành công rồi! Chúng ta đã đi xuyên qua mây!

Cậu dò dẫm đi trong hành lang dốc ngược lên trên.

- Cậu đâu rồi? Tom hỏi. Cậu đi đâu đấy?

- Chúng ta cần ánh sáng! Chắc chắn phải có đèn ở đâu đó thôi.

- Đợi tớ với!

Đi được khoảng mười mét thì mặt đất trở nên bằng

phẳng. Những bức tường hai bên hành lang đột nhiên tách ra: chúng vừa bước vào một căn phòng. Tristam vỗ vỗ vào bức vách và tìm thấy một công tắc điện, cậu liền bật đèn lên.

Căn phòng thấp đến mức chúng chỉ cần nhảy lên là chạm tới trần. Trên tường phủ kín các tầng giá đang oằn mình dưới đống sách vở bìa da.

- Tránh vỗ dừa gấp vỗ dừa! Tristam chán nản thốt lên. Lại là sách vở nữa! Xui thế là cùng!

- Thư viện bí mật! vừa nói Tom vừa nhảy xổ vào trong. May quá là may!

Cậu chạy một vòng quanh phòng, quỳ gối trước giá sách này rồi lại chạy sang phía giá sách kia, rồi lại sang cái khác và cái khác nữa. Cuối cùng cậu cũng đứng dậy rồi tiếp tục vừa nhảy nhót vừa lượn thêm vòng nữa. Cậu như đang trên thiên đường.

Đột nhiên Tom đọc thấy cái gì đó trên tấm biển nhỏ dán ở đầu một giá sách, cậu liền dừng lại ngay lập tức. Cậu nhìn những cuốn sách đặt bên cạnh. Tay run run còn miệng thì cười rõ tươi, cậu nhẹ nhàng lôi một vài cuốn ra khỏi giá.

Chương 5

Tristam vừa gãi đầu vừa nhìn Tom giờ đang ngồi bệt xuống đất rồi đắm chìm vào mấy cuốn sách như thể chỉ có mình cậu trong phòng. “Dù sao đó cũng là một kẻ cứng đầu cứng cổ đến lạ kỳ! cậu xúc động nghĩ. Cậu ấy có thể ở lại đây cả đêm được ấy chứ.”

Ngược lại Tristam thì không hề muốn ở lại đây hàng giờ liền chút nào. Than ôi, thư viện không hề có cửa ra vào, chỉ toàn giá sách là giá sách ở khắp mọi nơi, và nhiều sách đến nỗi không thể nhìn thấy bức tường phía sau. Mấy thứ đồ đặc duy nhất trong phòng tập trung ở một góc: một cái bàn gỗ cùng một chiếc đèn, một cái ghế đẩu và một cái thang nhỏ. Chí ít thì cũng không có cuốn sách nào trên bàn cả...

Tristam tiến lại gần. Một tập tài liệu đặt dưới đất khiến cậu chú ý. Phía trên có ghi dòng chữ: *Hồ sơ học sinh*. Cậu quỳ gối xuống rồi mở ra đọc tên nhân dân trên chiếc túi nhỏ đầu tiên.

Họ: Molnsson

Tên: Jerry

Đó là tên đã chỉ điểm hai đứa! Trong khi lật giờ hồ sơ, Tristam thấy một phần tóm tắt ngắn gọn mà vừa đọc cậu vừa hy vọng tìm thấy những chi tiết có thể sử dụng được.

Học sinh khá.

Tài năng: Bình thường.

Tư chất đặc biệt: Chính xác kiểu nhà binh.

Vị trí tiềm năng: Tổng chỉ huy quân đội của Vương quốc phương Bắc

Ký tên: Peel, đại tá Briggs

“Ôi, mình thấy thương cho những ai dưới quyền tên mách lẻo tự phụ này!” Tristam nghĩ. Cậu đặt tập hồ sơ xuống bên cạnh rồi tìm hồ sơ của mình. Nhưng cậu lại thấy hồ sơ của Tom trước.

Họ: Briggs

Tên: Tom

Học sinh xuất sắc.

Tài năng: Bình thường.

Tư chất đặc biệt: Hiểu rõ các hiện tượng vật lý.

Vị trí tiềm năng: Chỉ huy các chiến dịch đặc biệt.

Ký tên: Peel, đại tá Briggs

Tristam liếc nhìn về phía Tom, cậu vừa mới mở một cuốn sách mới. “Chiến dịch đặc biệt! Oa!” Tristam thầm nghĩ, lòng đầy tự hào về bạn mình. Sau đó cậu tiếp tục lục tìm trong cặp đựng hồ sơ.

Họ: Drake

Tên: Tristam

Học sinh kém lắm hại.

Tài năng: Chưa hề phát hiện ra tài năng nào tính đến thời điểm hiện tại.

Tư chất đặc biệt: Chưa hề phát hiện ra tư chất nào tính đến thời điểm hiện tại.

Vị trí tiềm năng: Ø (không thích đáng).

Trong trường hợp khẩn cấp, phải nói chuyện với đại tá.

Ký tên: Peel, đại tá Briggs

Tristam cảm thấy ngột thở. Biết mình tầm thường là một chuyện; còn thấy điều đó được viết rõ ràng trên giấy trắng mực đen thì lại là chuyện khác. Cậu cần phải rời khỏi căn phòng ngồn ngộn sách vở này để hít thở không khí trong lành. Tristam xếp lại hồ sơ vào cặp đựng tài liệu mà không hề nói với Tom rồi đưa mắt nhìn khắp phòng. Ánh mắt cậu dừng lại trước cái thang nhỏ.

“Một cái thang nhỏ trong căn phòng có trần thấp tịt như thế này sao? Kỳ lạ thật...”, cậu nghĩ trong thoáng chốc mình mẫn. Tò mò, cậu ngước mắt lên... Ô là la! Ngay phía trên có một cánh cửa sập. “Mình cũng chẳng đến nỗi ngốc nghếch quá!” vừa tự khen mình cậu vừa lao về phía cái thang nhỏ.

Tristam vội trèo lên ba bậc rồi thử đẩy cánh cửa sập, vô ích: cánh cửa đã bị chặn.

- Tom, lại giúp mình với! cậu thì thầm với bạn.

Tom vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

- Tom!

Không phản ứng.

- Ê! CẬU NGHE TỚ GỌI CHỨ?

Tom giật nảy mình rồi gấp bộp quyển sách mà cậu đang đọc như thể muốn giấu đi phần nội dung bên trong.

- Sách gì vậy? Tristam hỏi.

- Không phải dành cho cậu, Tom trả lời rồi luồn cuốn sách vào trong áo sơ mi.

- Cái đó thì tớ biết, Tristam vừa nói vừa chỉ cánh cửa sập. Lại giúp tớ cái nào, có thể tớ đã tìm được lối ra.

Tom trèo lên bên cạnh Tristam rồi cả hai cùng đẩy cho đến khi Tristam có thể chui đầu qua chỗ vừa hé mở.

- Có một tấm thảm ở trên, vừa nói cậu vừa sờ soạng tấm vải dày cộp phủ trên cánh cửa sập. Phải kéo nó sang chỗ khác, nếu không chúng ta không bao giờ mở cửa được.

- Một tấm thảm ư? Tom thì thầm.

- Ừ, một tấm thảm màu đỏ, giống cái ở lán để dụng cụ của bố cậu phía sau nhà ấy.

- Vậy sao?

- Cậu từng tự hào vì có một cái như vậy... Mà này, thế ra cậu không phải là người duy nhất có nó đâu nhé!

- Chính bố tớ đã nói với tớ rằng đó là cái duy nhất mà, Tom cãi lại. Nhưng... đợi đã! Để tớ nghĩ cái đã. Từ thư viện, chúng ta đi thẳng tuốt. Mây chuyển sang màu đỏ... vậy là chúng ta đã đi về phía mặt trời lặn, về hướng Tây... Tris, tớ nghĩ tớ biết chúng ta đang ở đâu!

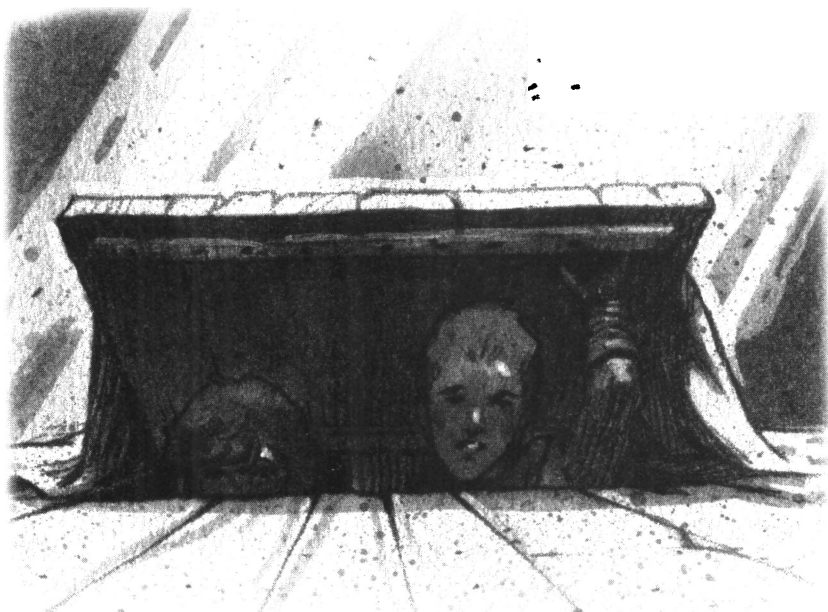
- Vậy sao? Chúng ta đang ở đâu?

- Phía dưới cái lán để dụng cụ của bố tớ!

- Không phải thế chứ!

- Thực ra, nếu nghĩ kỹ thì cậu sẽ thấy đó là điều hợp lý thôi, vì lẽ bố tớ là người đứng đầu ngôi làng này. Nếu chúng ta mà đến nhà bác thợ làm bánh mì, thì đó mới là điều kỳ cục.

Tom tắt đèn. Tristam đẩy cánh cửa cao thêm chút nữa để bạn mình cũng có thể leo lên đẩy tấm thảm. Ngay khi đẩy được tấm thảm sang bên, cậu cũng nhảy lên ngồi cạnh bạn mình, kẻ đang cười ngoác tới tận mang tai. Chúng đứng là đang ở trong lán để dụng cụ của đại tá Briggs; chúng không cần phải quay trở lại cây cầu trên mây hay kêu cứu nữa. Chúng đã được cứu! Tuy vậy niềm vui của Tristam không được trọn vẹn lắm bởi những gì cậu vừa đọc được trong tập hồ sơ...

Căn lán chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng. Những tia nắng cuối cùng xuyên qua khe vách ngăn chiếu sáng những hạt bụi nhỏ li ti bay lơ lửng trong không khí.

- Mặt trời vẫn còn chưa lặn! vừa nói Tristam vừa phủ tấm thảm trùm lên cánh cửa sập. Nào, chúng ta ra ngoài xem đi!

Tom lại gần hé mở cánh cửa.

- Bố cậu có ở đó không? Tristam hỏi.

- Đợi đã, tớ đang nhìn.

- Thế còn Myrtille?

- Cô ấy làm tớ ngạc nhiên quá. Tối nào cô ấy cũng chuẩn bị cho lễ kỷ niệm sinh nhật làng mình.

- Nhưng còn những hơn một tháng nữa cơ mà!

- Tớ biết. Cô ấy sơn một cái ghế; cô ấy đã bắt đầu từ

một tuần nay rồi. Buồn cười thật đấy! Giờ hẳn là cô ấy đã sơn được đến cả hơn chục lớp rồi ấy chứ. Cô ấy lợi dụng chuyện này để trốn công việc rửa bát nặng nhọc. Bố mẹ tớ thì bận rộn trang trí bức hoành, cuối cùng chính tớ phải làm tất.

- Thế còn mẹ cậu? Bà cũng ở đó chứ?

- Ngay cả khi nhìn thấy chúng ta, bà cũng sẽ không nói gì đâu.

Tom quay lại rồi vừa nhìn chằm chằm xuống đất vừa lắc đầu.

- Phải nói là tớ từng trốn ở đây không biết bao nhiêu lần khi còn nhỏ! Nhưng tớ chưa bao giờ tưởng tượng ra là có một cánh cửa sập dưới tấm thảm. Và hơn thế, nó còn che giấu cả một kho báu như vậy nữa!

- Kho báu nào? Tristam ngạc nhiên muốn biết.

Tom không trả lời nhưng cậu giữ chặt cuốn sách giấu sau lần áo sơ mi.

Bên ngoài, những tia nắng cuối cùng chiếu sáng mấy bức tường nhà đại tá Briggs. Hai cánh cửa sổ sát đất trong văn phòng đại tá trông giống như cặp mắt người khổng lồ. Giống như mọi ngôi nhà khác ở Blueberry, nhà của Tom cũng có hệ thống tước bin gió quay âm ĩ nằm chinh ình trên mái, để cung cấp điện cho cả gia đình. Cùng với những cánh quạt quay phía trên tường được ánh nắng từ mặt trời đang lặn chiếu sáng, ngôi nhà giống hệt đầu một chú hề đỏ rực nấu mình trong mây cho đến tận phần mũi.

Cả hai nhận ra bờ vai vuông vức của bố Tom nhô cao khỏi ghế pho tô ông đang ngồi. Vẫn như thường lệ, đại tá Briggs đang làm việc, lưng quay về phía mặt trời.

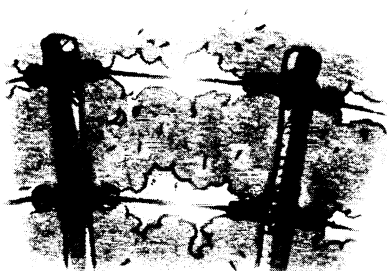
- Chúng ta không thể chạy qua vườn được đâu, bố cậu sẽ nhìn thấy mất! Tristam thì ào.

Tom đồng ý.

- Vậy thì chỉ còn cách lặn ra phía sau lán dụng cụ rồi ngấm nhìn mặt trời lặn mà thôi, Tristam nói tiếp.

Cả hai liền nhẹ nhàng rời khỏi chỗ nấp rồi đi vòng ra sau lán dụng cụ.

Trước mặt chúng, vầng mặt trời đang rọi xuống đại dương những tia sáng cuối cùng. Bầu trời trở nên mênh mông tuyệt đẹp, điểm tô bằng chút màu vàng pha sắc đỏ phía gần chân trời, và màu xanh sẫm phía cao tít. Đằng sau, ở phía bên kia làng, trên nền trời chằng máy chốc nữa sẽ trở nên đen sẫm như không gian, vài vì sao lấp lánh hiện ra.

Tại sao bầu trời lại xanh vào ban ngày?

Bầu khí quyển Trái đất không hề rỗng như trong không gian. Nó ngập đầy khí và các phần tử nhỏ xíu được gọi là phân tử khí: ●●

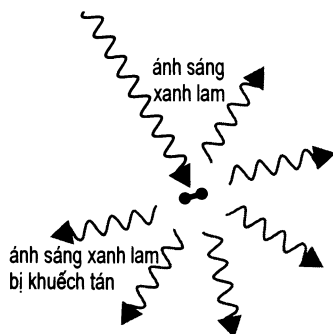
Phần lớn các phân tử khí không thể nhìn thấy được bằng mắt thường, nhưng một số màu từ Mặt trời có thể phân định chúng.

Đối với những màu sắc này, vượt qua bầu khí quyển Trái đất là một hành trình đầy gian nan: mỗi lần bị một phân tử không khí cản bước, những màu này sẽ tản ra mọi hướng: lên trên, xuống dưới, sang trái hay sang phải, tới mức vì cứ nảy đi như vậy nên chúng tách ra khỏi những màu khác và choán đầy bầu trời. Người ta gọi là chúng đã khuếch tán.

Bước sóng của một màu càng ngắn thì hành trình vượt qua bầu khí quyển của nó càng gian truân. Những màu gặp khó khăn nhất là màu tím và màu xanh lam, và vì màu tím có bước sóng ngắn hơn màu xanh lam, nên lẽ ra nó phải bao phủ bầu trời nhiều hơn màu xanh lam. Như thế ta sẽ thấy bầu trời màu tím.

Dưới đây là những lý do giải thích tại sao chúng ta không nhìn thấy bầu trời màu tím:

- Mặt trời phát tán ít màu tím hơn màu xanh lam;
- trong tất cả các màu được Mặt trời phát ra, màu vàng là mạnh nhất;
- mắt chúng ta rất nhạy cảm với màu vàng;

ánh
sáng đỏ

Phân tử
không khí

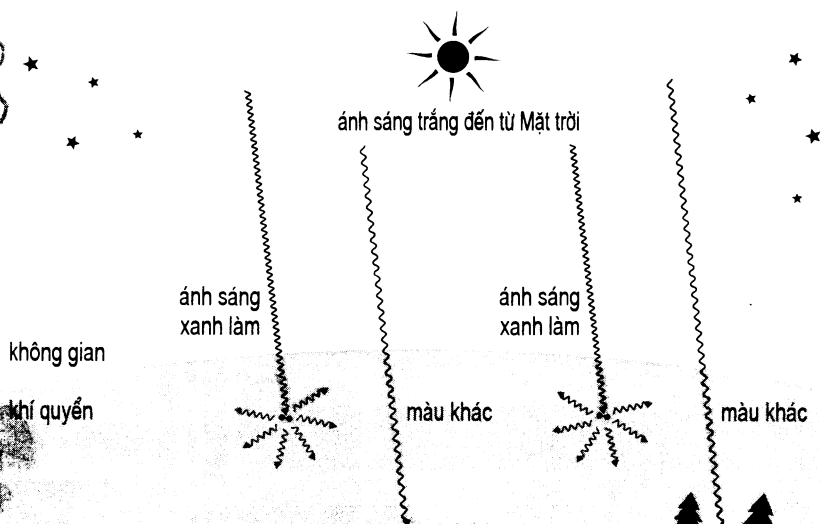
- khi màu vàng và màu tím chồng lên nhau sẽ tạo ra màu xanh lam;

Vậy là mắt chúng ta trộn màu vàng vào màu tím và chuyển thành màu xanh lam trên võng mạc, quá trình này diễn ra mà chúng ta không hề hay biết.

Cuối cùng, màu xanh lam được mắt chúng ta tạo ra hòa lẫn với màu xanh đến trực tiếp từ Mặt trời cùng tạo ra một màu xanh dương tuyệt đẹp cho bầu trời.

Nhìn từ bề mặt Trái đất, Mặt trời màu vàng chứ không phải màu trắng như khi ta nhìn từ trong không gian bởi vì bầu khí quyển đã giữ lại màu xanh lam để nhuộm màu bầu trời. Nếu chúng ta tách màu xanh lam khỏi màu trắng thì sẽ tạo ra màu vàng.

Nhưng coi chừng! Không bao giờ được nhìn Mặt trời mà không có thiết bị bảo vệ thích hợp: ánh sáng Mặt trời vô cùng mạnh, có thể khiến ta bị mù.

Chương 6

Làng Blueberry được xây trong tình trạng cực kỳ khẩn trương và người ta có thể cảm nhận rõ điều đó qua thiết kế đơn giản của các ngôi nhà. Khi đám mây vận chuyển chở Myrtille cùng những người rời bỏ Vương quốc phương Bắc dừng ở phía trên ngọn núi lửa ngay giữa lòng đại dương, các chuyên gia mây phải nhanh chóng bắt tay vào việc.

Các kiến trúc sư đã xây dựng bốn dãy nhà dài tập trung ở cùng một chỗ, mây ở đó khá cứng, chịu được sức nặng của một ngôi làng. Các ngôi nhà giống hệt nhau và đều có hệ thống tuốc bin gió trên mái. Ở giữa lối đi chính nối với cánh đồng phía Đông và nhà đại tá ở phía Tây là một quảng trường nhỏ nơi trường học đóng đô.

Nhà của đại tá hiển nhiên được đối xử hơi đặc biệt một chút. Biết rằng nữ hoàng tương lai sẽ sống ở đó, các kiến trúc sư đã cố gắng xây ngôi nhà càng gần rìa đám mây càng tốt để cô có thể ngắm mặt trời lặn từ phòng ngủ của mình. Họ thậm chí còn dành đất cho một mảnh vườn nhỏ, nằm ở khoảng giữa ngôi nhà và hàng rào bảo vệ dân làng khỏi bị trượt ngã xuống dưới. Lớn lên, Myrtille đã trồng nhiều hoa cùng nhiều loài cây con ở đây rồi chăm bẵm cho chúng từng ngày. Chính lán dụng cụ của đại tá nằm trong khu vườn nhỏ này.

“Hiển nhiên là vì lý do an toàn”, dân làng nghiêm cấm trẻ con chơi ở phía ngoài làng. Chính vì thế mà hội nhỏ hầu như không bao giờ được nhìn thấy cảnh mặt trời lặn. Nhưng phần lớn trong số chúng không phàn nàn gì về điều đó: chúng thích chơi những trò điên rồ trên quảng trường hơn. Riêng Tristam lại không hề giống như chúng; đôi khi cậu trốn trên cánh đồng, ẩn mình giữa những bông lúa, để ngắm cảnh đại dương lấp lánh ánh da cam chen vàng phản chiếu những tia nắng cuối cùng trong ngày.

Nhưng trong khu vườn nằm ngay rìa đám mây của Myrtille thì mọi thứ quả là tuyệt vời hơn rất nhiều. Lán dụng cụ chỉ nằm cách hàng rào bảo vệ có vài mét. Ngay ngoài kia, mây tan đi nhường chỗ cho bầu trời và đại dương.

Ngồi giữa đám cây cối, Tristam và Tom bất động nhìn ngắm mặt trời dần khuất dạng giữa lòng đại dương. Chân trời giờ rực rỡ ánh vàng, da cam và đỏ, rồi hoàng hôn dần tan biến vào đêm tối.

Tiếng chuông vang lên ở nhà đại tá Briggs. Nó báo hiệu giờ ăn tối.

- Tớ phải đi đây, Tom vừa đứng dậy vừa thì thầm.

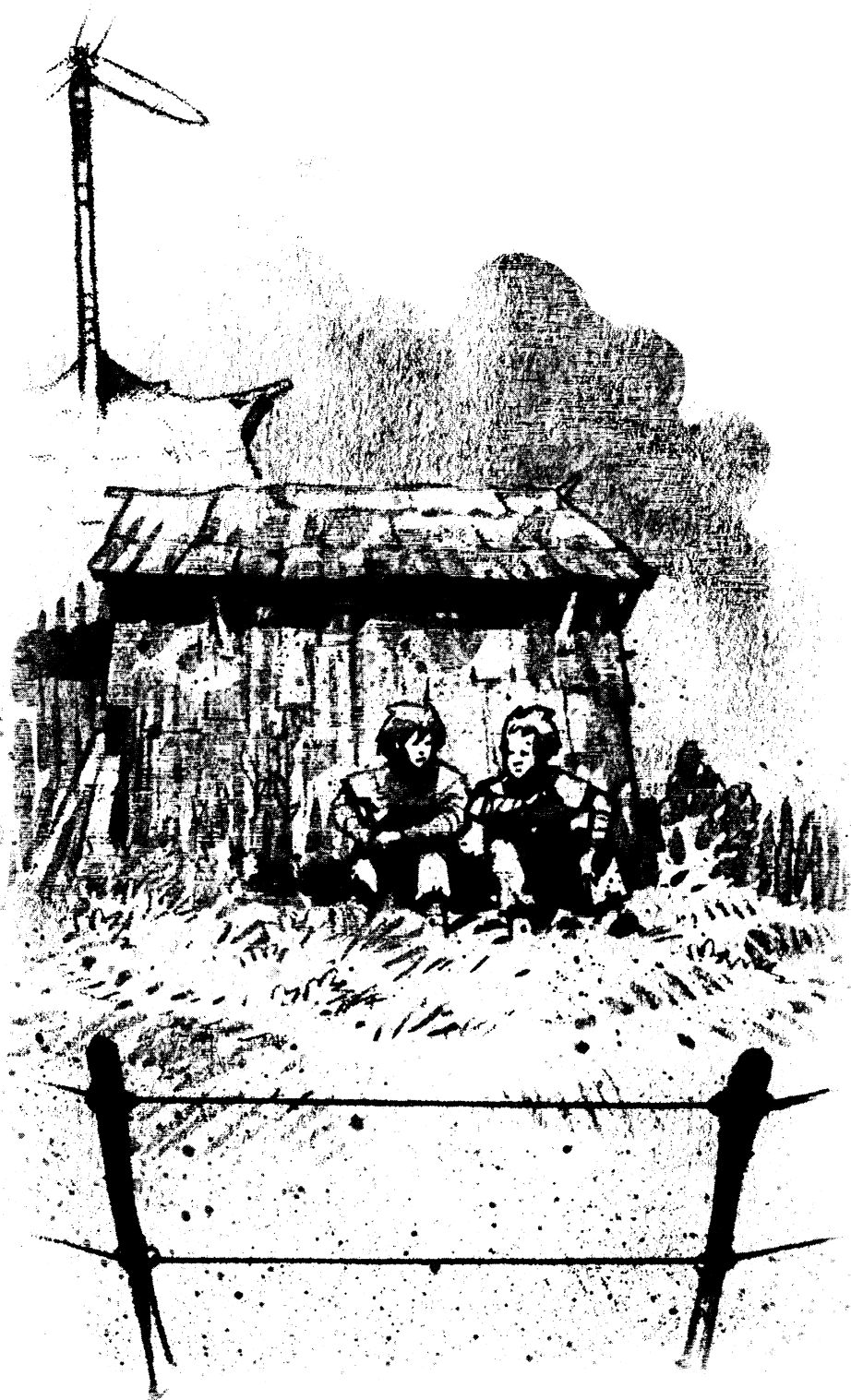
Một cuốn sách nhỏ rơi khỏi túi áo cậu. Tom vội liếc nhìn bìa sách như sợ rằng đó chính là cuốn cậu đã lấy từ thư viện bí mật.

- Cửa cậu đấy! Tom yên tâm nói. Nó giải thích tại sao mặt trời lại màu trắng nếu nhìn từ không gian, và làm thế nào bầu trời lại mang sắc xanh. Tớ đã quên băng mắt nó.

- Tớ cũng thế, vừa nói Tristam vừa cầm lấy cuốn sách mỏng. Nhưng cũng chẳng ích gì đâu, tớ sẽ không bao giờ qua nổi.

- Cậu đã biết chúng ta đang ở độ cao bao nhiêu, đúng không?

- Cái này thì tớ không thể quên được: hai nghìn mét!

- Cậu thấy đấy! Và cậu thậm chí còn biết cả tại sao nữa: bởi vì trời phải đủ lạnh để hơi nước từ đại dương ngưng tụ thành những giọt nước nhỏ li ti. Đó là câu trả lời cho câu hỏi thứ hai trong bài kiểm tra. Thầy Azul không thể chấm xong bài trước ngày mai đâu, cậu sẽ có chút thời gian. Nếu cậu gặp khó khăn với các câu hỏi khác, tớ sẽ giúp cậu.

- Cảm ơn cậu! Tristam trả lời.

Tom quay trở về nhà.

- Cậu có nghĩ là tớ có thể ở lại đây thêm chút nữa không? Tristam hỏi.

- Tất nhiên rồi. Cả nhà tớ sẽ ngồi vào bàn ăn hết, không ai trông thấy cậu đâu.

- Ngon miệng nhé!

- Cảm ơn.

- Tạm biệt.

- Tạm biệt.

Chỉ còn lại một mình, Tristam lặng ngẫm những vì sao xuất hiện phía trên đầu mình. Cậu nhận thấy một cảm giác lạ lùng: có cái gì đó luẩn quẩn trong đầu óc cậu, một điều gì đó khó chịu, nhưng cậu không biết đó là gì.

Có thể nó có liên quan đến nỗi sợ hãi cậu cảm thấy khi đứng trên cây cầu treo? Không, đó là một thứ khác cơ. Cậu nhớ lại những lời nhận xét viết trên hồ sơ của mình, nhưng cái đó cũng không phải nốt.

Đột nhiên hình ảnh cậu đã thấy trong giờ kiểm tra trở lại trong trí nhớ. Đúng cái đó! Chính nó đang khiến cậu bứt rứt không yên: nó có vẻ vô cùng thật... Một linh cảm xấu xâm chiếm cậu. "Tại sao mình không nhìn thấy làng Blueberry nằm phía trên miệng núi lửa? cậu thầm nghĩ. Có lẽ nào mình đã nhầm hòn đảo, có lẽ nào mình nhìn thấy một ngọn núi lửa khác?"

Cậu nhú mày rồi thử tập trung tư tưởng lần nữa, với

hy vọng thấy lại được những hình ảnh kia. Nhưng cậu chẳng nhìn thấy bất cứ thứ gì cả. Chỉ toàn một màu đen.

Cậu mở mắt ra và nhìn chăm chăm vào hàng rào bảo vệ. Cậu không sao cưỡng nổi mong muốn thử xem xét phía bên kia hàng rào đang choán hết tâm trí mình. Cậu phải so sánh ngọn núi lửa trong hình ảnh nhìn thấy với thực tế xem sao.

Cậu nhón chân tiến lên rồi chăm chú nhìn mặt đất phía bên kia hàng rào. Ngoài đó, mây không còn hồng mà cũng không đỏ nữa, chỉ một màu xám xịt. Đó đây, qua những lỗ mắt cáo nhỏ, cậu nhìn thấy đại dương phía dưới, còn sẫm màu hơn nữa; nhưng không thấy hòn đảo.

Nếu cố nhảy qua được hàng rào điện mà không chạm vào đó thì sẽ thế nào nhỉ? Sau đó, cậu chỉ việc cẩn thận bò

đến một trong những nơi mây trong hơn và, từ đó, có thể phóng tầm mắt nhìn xuống dưới. Cậu chỉ mất có một phút cho việc đó mà thôi.

Tristam lại gần hàng rào rồi kéo ống tay áo xuống để bảo vệ bàn tay. Cậu phải đặt tay lên hàng rào...

- Cậu làm cái gì thế? Cậu điên à! giọng một cô gái vang lên. Ở phía bên kia mây không cứng như trong này đâu. Và thêm nữa, cậu sẽ giẫm lên hoa của tớ!

Đó là Myrtille. Cô nhìn thấy cậu từ phòng mình ở trên gác và đang nghiêng người qua cửa sổ nói với cậu. Tristam đỏ lựng cả người rồi vội co cẳng chạy biến.

- Tristam! Đợi đã! Myrtille kêu lên.

Nhưng cậu không dừng lại.

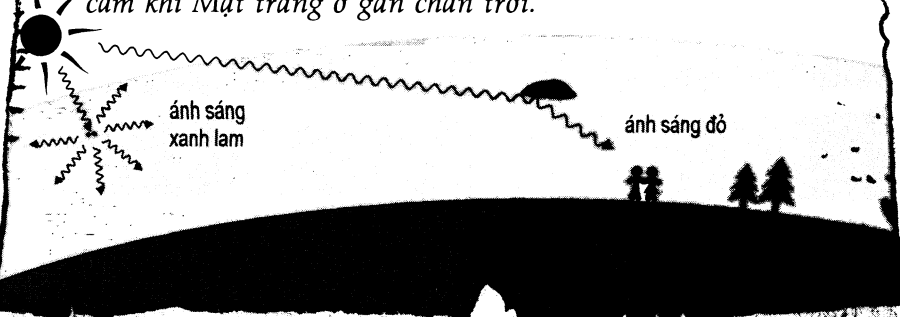
Tại sao bầu trời lại đỏ vào buổi tối?

Vào một ngày không mây, ánh sáng Mặt trời phải xuyên qua tầng khí quyển dày vài chục kilômét để đến được mặt đất.

Đối với màu xanh lam và màu tím, tầng khí quyển này chứa đầy những vật cản: phân tử không khí. Ngược lại, đối với màu đỏ và da cam, các phân tử không khí không phải là vấn đề: chúng thậm chí còn không hề nhìn thấy đám phân tử này và tiếp tục đi thẳng như vẫn còn đang ở trong không gian. Những màu sắc này đến chiếu sáng và làm nóng mặt đất nhưng ta lại không hề nhìn thấy từng màu riêng biệt.

Buổi tối, mọi thứ thay đổi, bởi Mặt trời ở rất gần chân trời. Do đó ánh sáng phải đi qua một tầng không khí dày hơn rất nhiều mới đến được với mắt chúng ta. Màu xanh và màu tím gặp vật cản ở khắp mọi nơi nên không thể thực hiện chuyến hành trình dài này. Chúng lụi tắt.

Do đó chỉ còn lại các màu khác tiếp tục đi thẳng mà không bận tâm gì đến những phân tử không khí: đó là màu đỏ, da cam và màu tím. Ta thấy chúng vào buổi tối, khi chúng nảy bật trên mây và hơi nước của bầu trời, hoặc khi chúng xuyên qua toàn bộ bầu khí quyển của chúng ta và một phần nhỏ của không gian để đến lưu lại trên Mặt trăng. Đó là những màu đến từ Mặt trời, vượt qua bầu khí quyển Trái đất và làm cho Mặt trăng mang màu vàng cam khi Mặt trăng ở gần chân trời.

Chương 7

Quảng trường làng Blueberry gần như vắng tanh vắng ngắt vào giờ này buổi tối. Khi Tristam sắp băng qua quảng trường thì có ai đó gọi cậu.

- Mà làm cái quái gì ở đây thế? Ê! Thằng nhà quê kia! Tao nói với mày đấy! Vậy thầy Azul không tìm thấy mày trong thư viện hả?

Đó là Jerry, con trai của trưởng nhóm chuyên gia mây, đưa ra vẻ ta đây sau khi làm bài kiểm tra xong, đưa mà Tristam đã đọc được hồ sơ: tương lai sẽ là tổng chỉ huy quân đội của Vương quốc phương Bắc. Vì Tristam sống cùng mẹ ở giữa cánh đồng ngoài làng nên Jerry luôn miệng gọi cậu là “nhà quê” hay “nông dân”.

Henry, con trai thầy giáo tiếng Pháp, đang đứng bên cạnh Jerry và nhìn Tristam bằng đôi mắt sẫm soi.

- Đồ mách lẻo bẩn thủ! Tristam lâu lâu khi dừng lại trước Jerry đang chặn đường mình.

- Chúng tao có thể biết mày làm cái gì ở thư viện chứ?

- Chả liên quan gì đến mày cả!

- Vì mày vắng mặt nên thầy Azul đã nổi đóa trong giờ học, Henry chen ngang. Chính vì thế chẳng ai học hành gì được cả. Thế nên chuyện đó có liên quan đến chúng tao.

- Mày làm bọn tao mất không cả một tiết học, Jerry tiếp lời. Thật không thể chấp nhận được!

Jerry nóng lòng đợi ngày trở thành tướng quân. Vấn đề là chính nó cứ tưởng mình đã là như vậy rồi... Nó luôn phải chứng tỏ quyền lực của mình. Và lại, nó chẳng thèm coi Henry là bạn mà chỉ là tay sĩ quan tùy tùng.

Một làn gió nhẹ mát mẻ lùa dưới lớp quần áo ẩm ướt của Tristam. Cậu rung mình.

- Ê, thế mà mày đã sợ chết khiếp rồi à, nông dân? Jerry lên tiếng, nó cứ nghĩ Tristam run vì sợ.

- Cút đi! Tristam hét lên, hai má đỏ bừng giận dữ.

- Đừng nói to quá thế, mày sẽ làm phiền mọi người đó! Tao cũng có nhiệm vụ bảo vệ sự yên tĩnh cho họ nữa đấy, vừa nói Jerry vừa ưỡn ngực lên.

- Thế thì mày chỉ việc bắt đầu bảo vệ tao bằng cách câm mồm lại! Tristam châm chọc.

- Tao phải nhắc lại cho mày rằng mẹ mày xuất thân không phải dân miền Bắc, Jerry đáp lại. Mày là kẻ thù. Tao không bảo vệ kẻ thù.

Tristam lùi một bước.

- Chúng tao không thể để một thằng nhà quê dốt đặc cán mai như mày phá hoại việc học tập của chúng tao, thằng kia tiếp lời.

- Tao chẳng phá hoại gì sất, Tristam thì thầm, đột nhiên cậu cảm thấy không còn chút sức lực nào cả. Tao làm cái tao có thể thôi.

- Rồi sẽ sớm biết được kết cục ra sao thôi! thằng tổng chỉ huy tương lai chế giễu. Thầy Azul sẽ chấm bài mày tối nay. Nếu mày còn nộp giấy trắng một lần nữa, thầy ấy sẽ cho mày học lại với tụi lớp nhỏ ngay ngày mai. Như thế mày sẽ không làm phiền tụi tao nữa.

Sau đó nó phác cử chỉ chào theo kiểu quân đội rồi cùng

thằng sĩ quan tùy tùng làm một vòng quanh quảng trường để kiểm tra xem liệu tất cả trong làng có yên ổn không.

“Mình thấy kể những gì chúng nói, Tristam nghĩ trong lúc cuộc bộ một mình về nhà. Chúng không làm mình sợ được đâu!”

Nhưng cậu không còn tin vào điều đó nữa. Thậm chí giờ quyển sách của Tom cũng không thể giúp cậu được nữa. Cậu lê bước qua quảng trường rồi tiếp tục đi đến rìa cánh đồng lúa. Cậu dừng bước trước con đường nhỏ dẫn đến nhà máy gió. Nhà của cậu ở ngay đó, trước mặt cậu khoảng trăm mét.

Cậu vượt qua phần ranh giới của làng. Bàn chân cậu lún sâu vào trong nền đất tươi xốp, nhưng cậu đã quá quen rồi. Dừng bước trước cửa, cậu không vào nhà ngay. Cậu buồn và không muốn thông báo với mẹ chuyện mình sẽ phải chuyển lớp ngày mai. Bất chấp bầu không khí mát mẻ của buổi tối, cậu rời đường cái rồi đi bộ qua cánh đồng về phía Nam, đến tận hàng rào bảo vệ. Ở đây sẽ chẳng có ai đến làm phiền cậu cả. Cậu nằm dài ra ngắm bầu trời đầy sao cùng mặt trăng rồi kiểm tìm niềm an ủi trong những câu chuyện mẹ thường kể khi cậu còn ấu thơ.

Đó là câu chuyện về các vị anh hùng sống ở đám mây khác, câu chuyện về những vị hoàng đế và những lần mặt trời lặn chiếu sáng rực các thành phố rộng mênh mông được xây dựng trên các mây tích khổng lồ ở xa, rất xa, phía bên kia đại dương. Mẹ nói với cậu về lòng dũng cảm và sự táo bạo, và mẹ cũng nói rằng đó là những phẩm chất giúp nhân loại tiến bộ. Tristam lớn lên trong niềm an ủi của ngôn từ khơi gợi về những miền đất xa lạ. Cuộc sống dường như vô cùng tươi đẹp ở nơi đó!

“Sao chúng ta không thể quay lại nơi mẹ đã rời bỏ? cậu hỏi mẹ.

- Bởi Tyran đang sẵn lòng chúng ta, mẹ cậu luôn trả lời như vậy.

- Thế tại sao Tyran lại sẵn lòng chúng ta?

- Một ngày nào đó con sẽ tự mình hiểu ra, con yêu à."

"Tên Tyran đáng nguyên rủa!" Tristam vừa nghĩ vừa đứng dậy. Cậu nhìn hàng rào bảo vệ, và trong cơn nóng giận bột phát, cậu dùng lòng bàn tay đập vào hàng rào. Một tia chớp chói lòa nổ bùng trong đầu cậu; toàn bộ cơ bắp cậu cứng đờ lại và đẩy cậu lùi ra sau. Cậu ngã vật ra xa vài mét, ngay giữa những thân lúa. Trong cơn giận dữ, cậu quên mất rằng hàng rào bảo vệ có điện.

- Aaaaaaa! cậu vừa đứng dậy vừa tức giận kêu lên, bàn tay vô cùng đau nhức. Mình mới ngốc làm sao...

Tristam lạnh cóng và có cảm giác vừa lãnh một trận đòn như tử. Cậu phải trở về nhà. Nhưng đột nhiên cậu cảm thấy vô cùng yếu ớt... Mặt trăng đã lên cao trên bầu trời; chắc hẳn cậu đã nằm mơ mộng quá lâu rồi.

Cậu trấn tĩnh lại rồi lê từng bước một về nhà, vừa đi vừa run lập cập.

Chương 8

Sau khi bỏ lại Tristam ở phía dưới nhà mình, Tom bước lên phòng rồi xỏ vội bộ quần áo khô vào. Tiếng chuông báo giờ ăn tối vang lên lần thứ hai: cậu phải ngồi vào bàn ăn ngay. Nhưng, ở đó, ngay trước mặt cậu, là cuốn sách cậu đã lấy từ thư viện bí mật. Trong lúc thay quần áo cậu không hề rời mắt khỏi nó.

Sau khi đã xong xuôi, thay vì xuống nhà giúp bố mẹ, cậu lại vô lấy quyển sách rồi nhảy ngay lên giường. Cậu muốn hát, muốn kêu thật to vì vui sướng... Nhưng hành động đó có thể gây chú ý. Cậu bằng lòng chấp nhận vừa đọc bìa sách vừa mỉm cười:

Nghệ thuật Tinh tế trong Chiến tranh giữa các Đám mây, tác giả Yann Sunburn, Chúa tể Gió.

“Tuyệt!”

Trên gáy sách, có dòng chữ viết bằng mực đỏ: “Sách quân sự cấp độ V - Nghiêm cấm tuyệt đối. Lưu hành theo lệnh nhà vua.”

Ở bìa bốn, Tom thấy vài nhận xét đánh giá có từ trước khi cuốn sách bị cấm:

“Một cuốn sách vô cùng lý thú, vừa thi vị vừa cảm động.” Ký tên: Huân tước Désables, tổng chỉ huy lực lượng quân sự liên minh mây của Cộng hòa Sirocco.

“Một thành công vĩ đại. Thầy Sunburn, ông đúng là một ảo thuật gia.” Ký tên: *Nhật báo Quân đội Mây*.

Tiếp đó là một bài giới thiệu ngắn gọn. Tom bắt đầu đọc và quên hết mọi thứ xung quanh.

Trái đất được gọi là Hành tinh Xanh. Tuy nhiên, bảy mươi phần trăm bề mặt Trái đất được mây bao phủ.

Mây là do hơi nước từ đại dương, từ mặt đất ẩm ướt, từ sông suối bốc lên mà thành. Được gió đẩy đi, những đám mây này chuyển một lượng nhiệt khổng lồ từ nơi nóng đến nơi lạnh hơn, và thông qua hiện tượng mưa, chúng lại phân bổ nước khắp xung quanh hành tinh.

Mây trong bầu khí quyển vô cùng quan trọng đối với cuộc sống trên Trái đất. Tuy vậy, do sức mạnh đặc biệt phi thường của mình, chúng có thể biến thành vũ khí có sức tàn phá ghê gớm.

Ai hiểu được mây sẽ chế ngự được cả không khí và các nguồn nước. Những ai nắm giữ được một nguồn tri thức như vậy sẽ được gọi là Chúa tể Nước.

Nhưng họ sẽ chẳng là gì so với những ai làm chủ được sức mạnh tạo nên những cú đánh của mây mà chúng ta còn gọi là Chúa tể Gió.

Cuốn sách này sẽ cung cấp những hiểu biết cơ bản để trở thành Chúa tể Gió.

Rùng mình, Tom buông mình nằm xuống đệm.

“Chúa tể Gió... cậu thì thầm, say sưa với ý nghĩ về một tương lai huy hoàng. Chẳng phải ngẫu nhiên mà mình tìm thấy cuốn sách này đâu!”

Dựa người vào gối, tim đập như trống dồn, Tom mở cuốn sách ra đọc phần lời tựa do chính Yann Sunburn viết.

Lời tựa

Kiến thức sơ đẳng đầu tiên cần phải nắm vững để trở thành

Chúa tể Gió chính là điều sau đây, là điều chính yếu trong tất cả mọi điều: 99,9% năng lượng của Trái đất đến từ Mặt trời.

Tom hình dung Trái đất trong không gian: một quả cầu xanh cô độc, bao phủ quanh là mây, ngập đầy nhiệt lượng và bức xạ mặt trời. Tiếng mẹ gọi đột nhiên lôi cậu ra khỏi dòng suy nghĩ:

- Myrtille! Tom! Các con ở đó à? Xuống ăn thôi!

Giả đồ như không nghe thấy gì, Tom tranh thủ có thêm năm phút để đọc.

Gần như toàn bộ 0,1% năng lượng còn lại đến từ chính Trái đất. Ví dụ như nguồn năng lượng được giải phóng khi núi lửa phun trào.

Bầu khí quyển của chúng ta không phải lúc nào cũng giống như bây giờ. Kể từ khi tồn tại, nó phản ứng và thích nghi với những biến động của hai nguồn năng lượng chính này.

Nó đạt đến trạng thái cân bằng giúp cho cuộc sống trên Trái đất có thể tồn tại: không khí ở Trái đất có thể hít thở được và nhiệt độ trung bình trên bề mặt Trái đất vào khoảng 15°C.

Sự cân bằng chung giữa Mặt trời và Trái đất được duy trì trong bầu khí quyển chúng ta được gọi là khí hậu hành tinh. Nó bắt nguồn từ sự đa dạng của các hình thái khí hậu ở từng khu vực, vốn dĩ biến đổi tùy theo từng vùng trên khắp địa cầu.

Nói về sức mạnh năng lượng thì phần đóng góp của chúng ta bên cạnh con người không là gì so với sức mạnh của Mặt trời hay của chính bản thân Trái đất. Tuy vậy, với chút khả năng ít ỏi có được, chúng ta có thể hủy hoại và làm biến chuyển sự cân bằng được thiết lập từ hàng tỷ năm qua. Chúng ta có khả năng thay đổi khí hậu Trái đất.

Sẽ vô cùng thú vị khi biết rằng, nếu chúng ta thực hiện điều đó bằng trí tuệ, sự thay đổi này có thể giúp chúng ta tiến đến làm chủ khí hậu. Ai là người đầu tiên đạt được khả năng này sẽ nắm giữ những vũ khí chiến tranh hùng mạnh nhất mà con người

chưa từng phát minh ra.

Một Chúa tể Gió đúng nghĩa biết làm thế nào để đạt được mục đích này.

Yann Sunburn, Chúa tể Gió

Trái tim Tom đập rộn ràng trong lồng ngực. Nhưng tiếng gọi của bố đã kéo cậu trở lại với thực tại:

- Tom! Bố biết con đang ở trên đó. Xuống ngay! Bữa tối xong xuôi hết rồi!

- Con xuống đây ạ!

Tâm trí đang như lên cơn sốt vì những gì vừa đọc được, Tom nháy phịch xuống giường rồi chạy vội xuống tầng trệt. Ở đó, cậu đột nhiên nhớ ra thành phần khách mời tối nay. Cậu đã hoàn toàn quên khuấy mất họ!

Thầy Boicard, thầy Azul và cô Peel đã ở đó, đang ngồi trong phòng ăn. Tom lảng lạng ngồi xuống chỗ ngay cạnh Myrtille.

- Con nên chào mọi người chứ, mẹ nói.

- Con chào các thầy cô ạ, Tom nói.

- Chào Tom, các thầy giáo cùng cô Peel đáp lại.

- Thôi chúng ta bắt đầu đi, khi tất cả còn đang nóng sốt! bà Briggs lên tiếng.

Tâm trạng bố Tom dường như không vui. Tom không dám ngược mắt nhìn ông: cậu chờ bị phạt vì đã trốn học.

Cả bàn ăn im lặng một lúc. Chẳng hề động đến đĩa thức ăn, rốt cuộc đại tá cũng là người lên tiếng trước. Tom cúi gằm xuống bàn rồi nhấm mắt lại.

- Tôi mời mọi người đến ăn tối nay, vừa nói bố cậu vừa nhìn khấp lớt các thực khách, chính bởi vì chúng ta đã nhận được tin của đức vua.

Ông quay sang phía Myrtille và Tom.

- Myrtille, chúng ta sẽ nói chuyện về thông điệp của cha cháu sau bữa ăn. Giờ ta muốn Tom và cháu chú ý lắng

nghe điều chúng ta sắp nói bởi tình hình thế giới đã thay đổi rồi.

Myrtille và Tom cùng ngẩng đầu lên.

- Chúng ta đợi tin của đức vua từ rất lâu, vô cùng lâu rồi, nhưng đám chim di trú không hề xuất hiện. Cuối cùng thì chúng cũng đến vào sáng nay, muộn mất những hai tháng trời. Anh Azul, anh có thể cắt nghĩa sự chậm trễ này không?

Thầy giáo hắng giọng rồi lấy khăn ăn lau miệng.

- Có nhiều nhân tố giúp ta hiểu rõ hiện tượng chim di trú, ông bắt đầu. Vào mùa đông, nếu càng xa đường xích đạo thì ngày càng ngắn lại, trong khi loài chim rất thích quay về trở về khu vực nóng ấm, về phía ánh sáng và năng lượng, vì thế...

- Đi thẳng vào vấn đề đi anh Azul, đại tá ngắt lời.

- Vâng, đại tá. Việc chim di trú đến muộn có nghĩa là các mùa đã thay đổi. Thời kỳ dịu mát của mùa xuân đến sớm hơn, mùa đông bắt đầu muộn hơn và ngắn hơn nhưng có thể rất khắc nghiệt.

Thầy giáo lại húng hắng ho lần nữa rồi bối rối nhìn Myrtille.

- Kết quả là, ông tiếp tục, có thể chúng ta sẽ không thể nhận tin từ bên ngoài được nữa. Đường chim di trú đã thay đổi do âm mưu của Tyran. Đám chim sẽ không còn qua đây nữa.

- Cám ơn anh Azul, đại tá nói. Giờ đến lượt anh Boicard đấy. Anh có nhận thấy những thay đổi trong không khí không?

Chương 9

Vẫn đang im lặng lắng nghe, Myrtille và Tom hướng mắt nhìn về phía thầy Boicard.

- Những thay đổi trong không khí ư? Không thực sự lắm, thưa đại tá, thầy Boicard trả lời. Thực tế là tôi có nhận thấy một vài đám mây trắng đáng lo ngại đến từ phía Đông, nhưng chỉ có duy nhất mình tôi nhìn thấy chúng. Và mọi người cũng biết rõ như tôi là trong khí tượng học, một nhân chứng chẳng hề có giá trị gì cả. Nếu có hai người thì mọi chuyện sẽ khác. Vì thế hiện giờ rất khó có thể nói điều gì đó.

- Anh không biết lý do tại sao lũ chim không còn bay qua đây nữa à?

- Có, thưa đại tá, điều này thì tôi có biết. Có sự thay đổi trong thành phần bầu khí quyển của chúng ta.

- Anh có thể nói rõ hơn được không?

- Tiếc là tôi không thể, thưa đại tá, vẫn còn chưa thể nói rõ được. Nhưng có thể có liên quan đến hiện tượng hiệu ứng nhà kính.

- Cảm ơn anh Boicard. Còn cô Peel, cô có muốn bổ sung gì không?

- Đại tá, cô hiệu trưởng trả lời, chúng ta không còn được an toàn trên Blueberry nữa.

- Chính xác, đại tá vừa khẳng định vừa quay sang nhìn vợ đang ngồi cạnh Myrtille ở phía đầu bàn bên kia, bà bắt đầu run run.

- Mọi người buộc phải trao đổi tất cả những điều đó ở bàn ăn, trước mặt lũ trẻ ư? bà hỏi.

- Myrtille và Tom không còn là trẻ con nữa, đại tá đáp lại. Cái ngày mà chúng ta lo sợ kể từ khi xây dựng Blueberry đã đến rồi. Quả thực chúng ta không còn được an toàn nữa. Thêm vào đó, lũ chim di trú không còn qua đây nữa khiến chúng ta bị cắt liên lạc với thế giới. Chúng ta phải ở lại Blueberry vĩnh viễn.

- Mười hai năm lưu vong để rồi rốt cuộc không thể ra đi tiếp... cô Peel thì thầm.

Hai thầy giáo buồn bã nhìn cô hiệu trưởng rồi lại cúi gằm xuống.

Tiếp sau đó là một khoảng lặng bao trùm.

Cổ họng khô khốc,

Myrtille ngược

mắt nhìn

đại tá.

- Trong thư của cha cháu có gì hả bác?

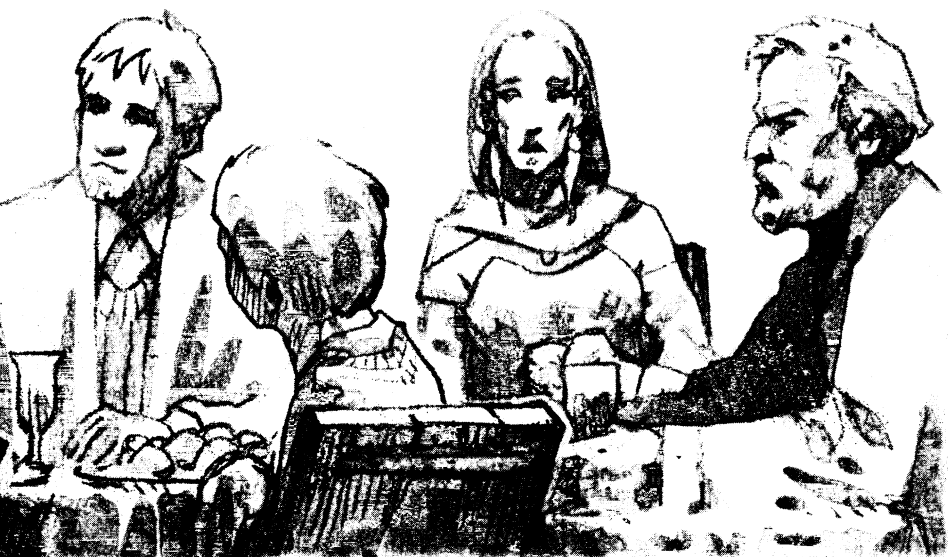
- Bác sẽ nói cho cháu sau bữa tối, ông trả lời.

Myrtille thấy rõ là ông không thoải mái, chẳng khác gì các vị khách mời. Họ lẩn tránh ánh mắt cô, có vẻ như muốn che giấu điều gì đó.

- Cháu xin bác... cô thì thầm nói với người đã nuôi dạy mình. Nói cho cháu đi ạ... Cha cháu xảy ra chuyện gì rồi ạ? Có phải...

Myrtille không thể nói hết câu. Một bầu không khí im lặng nặng nề và căng thẳng bao trùm khắp bàn ăn. Không ai thiết ăn uống gì nữa. Tất cả mọi người đều hướng về phía đại tá, ông vừa buông tiếng thở dài.

- Cha cháu thông báo rằng Tyran sở hữu một thứ vũ khí vô cùng khủng khiếp, một lát sau ông trả lời. Đức vua nghĩ rằng mình không thể chiến đấu chống lại loại vũ khí đó. Ông từ bỏ ý định giành lại Vương quốc phương Bắc.

- Vậy thì cha cháu sẽ đến đây, cha cháu sẽ tới gặp chúng ta có phải không ạ? vừa nói Myrtille vừa nhảy bật lên, lòng ngập tràn hy vọng.

- Không đâu, Myrtille à. Cha cháu đang bị thương. Ông ấy ngã từ trên một đám mây xuống và bị mắc kẹt ở bề mặt Trái đất. Ta rất lấy làm tiếc.

- Ôi không! Myrtille vừa rên rỉ vừa lấy tay bịt miệng lại.

Công chúa lão đảo; từng giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má cô bé. Cô ngồi sụp xuống ghế. Các vị khách mời, cũng bị sốc như cô bé, đều không dám thốt lên lời nào.

- Cha cháu sẽ chết hả bác? cô thốt thức hỏi.

- Chúng ta còn chưa biết, đại tá trả lời, và chúng ta cũng không thể tự mình tìm hiểu. Chúng ta không còn bất cứ liên lạc nào với bên ngoài nữa cả.

- Nhưng chúng ta phải đi tìm cha cháu chứ! Myrtille kêu lên. Chúng ta phải chăm sóc ông!

Đại tá không trả lời. Cũng như những người khác, Myrtille biết rõ rằng họ bị kẹt cứng tại Blueberry. Các chuyên gia mây không thể sửa chữa được tuốc bin đám mây chuyên chở của họ. "Các chi tiết chính yếu đã bị rơi xuống biển rồi, họ nói, và chúng ta không có đồ thay thế."

Bà Briggs lặng lẽ khóc; các thầy cô giáo khó nhọc thở. Nỗi đau của công chúa khiến tim họ nhói đau. Đã mười hai năm trôi qua họ sống lưu vong vì Myrtille, vì đức vua của họ. Mười hai năm trong niềm hy vọng trở lại nhà mình, về lại Vương quốc Mây phương Bắc. Giấc mơ của họ vừa mới sụp đổ.

Tom cuối cùng cũng lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng. Cậu thì thầm:

- Làm thế nào chúng ta có thể tự bảo vệ mình trước quân của Tyran, trong trường hợp chúng tìm ra chúng ta ạ?

- Tom, chúng ta sẽ bàn việc đó sau, đại tá trả lời.

- Cần phải tìm cha cháu, cần phải chăm sóc ông! Myrtille nhắc lại. Cha đang cần cháu! Chúng ta không...

Bà Briggs đứng dậy ôm cô bé vào lòng.

Một lát sau, đại tá đưa cho cô bé một bức thư viết tay nhỏ trên đó có viết tên cô. Bức thư mang dấu niêm phong hoàng gia của Vương quốc Mây phương Bắc; chữ viết là chữ của cha cô. Đó là bức thư thứ chín mà cô nhận được từ cha mình. Myrtille nhận lấy bức thư rồi chạy ra khỏi phòng.

Mất nhòa lệ, bà Briggs tỏ vẻ muốn đi theo cô gái bé bỏng mà mình che chở. Nhưng công chúa đã ra khỏi nhà rồi đóng sập cửa lại.

- Chúng ta vào văn phòng tôi đi, bố Tom đề nghị các vị khách mời. Myrtille sẽ trở lại ngay thôi, và chúng ta sẽ nói chuyện với con bé.

Hai thầy giáo cùng cô hiệu trưởng liền đi theo ông.

Chỉ còn lại mình Tom bên chiếc bàn lớn, trước những món ăn chẳng ai động đũa.

Cậu bắt tay vào thu dọn bát đĩa, lòng thầm nghĩ rằng Myrtille chắc phải rất buồn... Nhưng cậu hiểu cô và cậu biết rằng tốt hơn hết là không nên làm phiền khi cô đang đọc thư. Cậu sẽ nói chuyện với cô sau. Trong khi chờ đợi, cậu cần phải đọc cuốn sách của mình, cậu phải trở nên mạnh mẽ hơn, cậu phải học cách chiến đấu để trở thành người lãnh đạo quyền uy. Dù đức vua phương Bắc có từ bỏ ý định của mình hay không, chuyện đó cũng chẳng hề khiến tương lai cậu thay đổi, tất cả đã được định đoạt rồi!

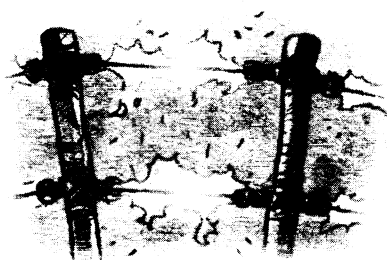
- Con cứ để lại đó đi, mẹ nói với cậu khi trở lại phòng ăn, mẹ sẽ thu dọn. Con có thể lên phòng được rồi.

Tom nấu mình trong vòng tay bà.

- Con sẽ cư xử tử tế với Myrtille, vừa nói bà vừa ôm hôn cậu, con đồng ý chứ? Con hứa với mẹ chứ?

- Vâng, thưa mẹ, con hứa.

Vài phút sau, cậu phóng tầm mắt nhìn qua quảng trường làng từ cửa sổ phòng mình. Myrtille đang ở đó, cô đang ngồi trên băng ghế của mình. Cậu chạy nhanh xuống cầu thang để đến bên cô.

Chương 10

Rất lâu trước khi Myrtille đến tuổi có thể hiểu được, dân làng Blueberry hằng ngày vẫn luôn nhắc đi nhắc lại với cô rằng cô là công chúa. Họ giải thích với cô rằng khi lên ngôi nữ hoàng, cô sẽ có một đất nước để lãnh đạo: trách nhiệm của cô sẽ vô cùng lớn dù cho lãnh thổ của Vương quốc Mây phương Bắc khá hạn hẹp.

Rồi Myrtille lớn lên, và rốt cuộc cô cũng hiểu ra điều dân làng chờ đợi ở mình: trả thù Tyran cho họ. Khi đó cô mới lên bảy. Kể từ đó, cô không còn muốn trở thành nữ hoàng nữa.

Thậm chí ý nghĩ rằng vương quốc của cô một ngày nào đó phải được khôi phục cũng khiến cô đau lòng, và cô thấy đau khổ khi chính mình phải chịu trách nhiệm trước nỗi bất hạnh của những người mà thậm chí cô không hề quen biết. Cô không muốn tham chiến, nhưng cô biết rằng mình không còn lựa chọn nào khác. Myrtille những muốn giải thích rằng cô mơ ước được như những người khác, nhưng cô có thể nói với ai điều đó được cơ chứ? Toàn bộ ngôi làng này được tạo ra là vì cô!

Ở đây có chuyên gia mây, thợ làm bánh mì, nông dân, kiến trúc sư, giáo viên. Tất cả mọi người đã chọn con đường sống lưu vong để bảo vệ cô, dạy dỗ cô; họ sống tách biệt

hắn với thế giới là vì cô. Ngay cả với đại tá, người đã nuôi dạy và yêu thương cô như cha ruột, hiển nhiên là cô chẳng thể nói gì được: ông có nhiệm vụ phải chăm sóc cô và chuẩn bị để cô thực hiện vai trò nữ hoàng của mình.

Các bạn đồng môn xem Myrtille như nữ hoàng tương lai của chúng, chứ không phải là một bạn học. Myrtille ngờ rằng chúng ghen tị; nhưng làm sao thuyết phục được chúng rằng cô không hề muốn cái vương quốc ảo đó?

Và thế là mọi thứ lại vừa mới thay đổi. Người dân làng Blueberry sẽ sớm biết rằng không còn đường trở lại Vương quốc Mây phương Bắc nữa, và Myrtille sẽ không trở thành nữ hoàng nữa. Tuy vậy công chúa không thấy nhẹ lòng chút nào. Điều cha đã viết cho cô vang lên trong đầu.

Ông không cho cô biết tình hình sức khỏe của mình; ông cũng không hỏi thăm cô có khỏe không, không nói với cô một lời dịu dàng nào cả. Ông chỉ ra lệnh cho cô bỏ trốn và phải vâng lời.

“Một khi Tyran tìm thấy con, con gái à, hắn sẽ giết con. Cha muốn con chạy trốn, bằng mọi giá. Đại tá Briggs biết tin này. Ông ấy sẽ giúp con. Con hãy nghe lời ông ấy như con nghe lời cha.”

Ngồi trên băng ghế vừa sơn cho buổi hội làng, Myrtille nghĩ đến chiếc mô tô bay mà mẹ Tristam đã cùng nó rơi xuống Blueberry. Đại tá đã chỉ cho cô chiếc mô tô đó: nó có thể sửa được và chạy ngon lành. Người bảo hộ của cô đã giấu nó để công chúa có thể chạy trốn trong trường hợp khẩn cấp, và ông đã dạy cô cách lái xe.

Myrtille tự hỏi liệu nhờ vào vật thể bay này cô có thể tìm lại cha mình được không, nhưng cô liền bỏ ngay ý định đó. Có thể người ta đã trao cho cô một nền giáo dục dành cho nữ hoàng, nhưng cũng như tất cả những đứa trẻ khác ở Blueberry, cô ý thức được rằng mình không hề biết gì về thế giới.

Một vài dân làng rời khỏi nhà phá tan tâm trạng cô đơn của cô. Chẳng hề suy nghĩ, cô liền đứng dậy rồi đi về phía cuối làng, ngược hướng với nhà mình. Cô dừng bước tại rìa cánh đồng lúa. Từ đó, cô có thể nhìn thấy ánh sáng leo lét phát ra từ cửa sổ nhà Drake. Ánh sáng ấy giống như một ngôi sao băng lấp lánh giữa những bông lúa được ánh trăng nhuộm bạc...

Myrtille quay về phía làng, hơi do dự một chút, rồi như bị một nguồn sức mạnh nào đó hút đi, cô bước vào con đường đất xộp. Cô không hề thấy sợ: chừng nào còn ở trong giới hạn của hàng rào bảo vệ, cô sẽ không gặp phải nguy cơ bị rơi khỏi đám mây. Nếu cô có lo lắng thì là bởi cô biết rằng mình không được phép đi vào con đường này.

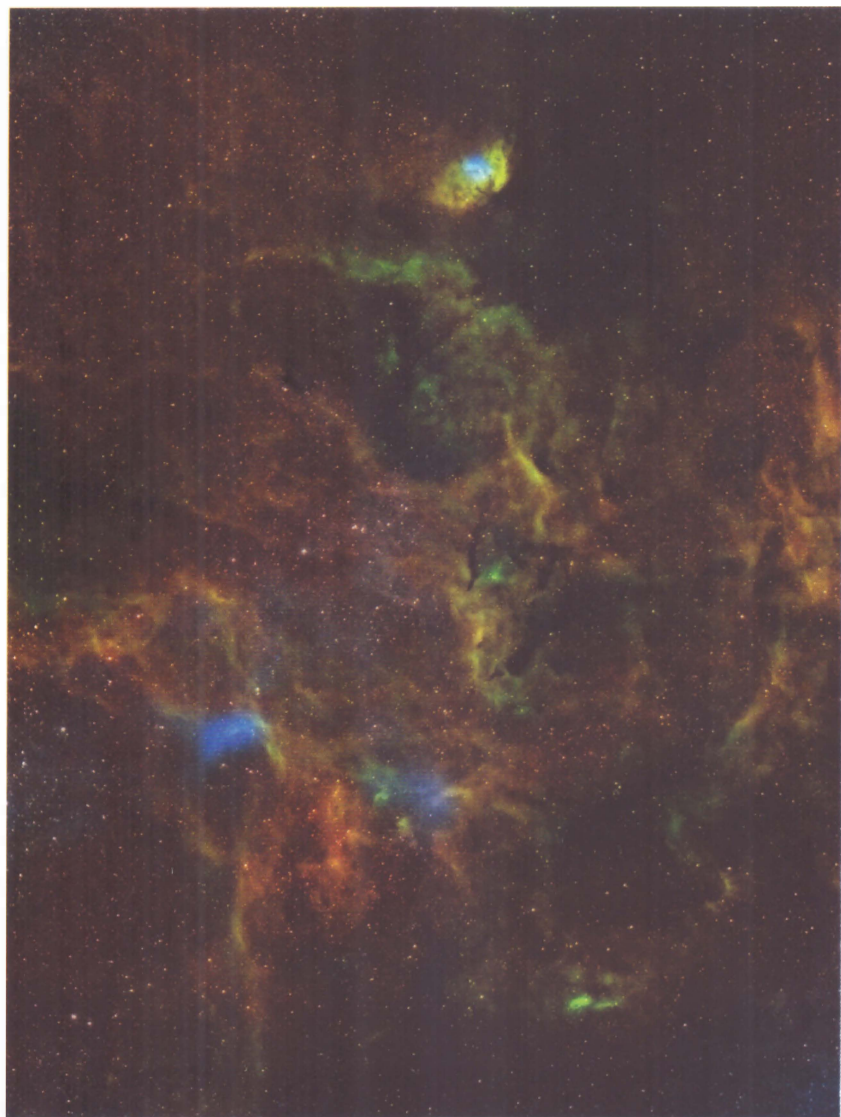
Lần đầu tiên trong đời, Myrtille vừa mới tự mình quyết định một điều gì đó, vừa mới tự mình lựa chọn thay vì nghe theo cha cô, đại tá hay dân làng. Và lựa chọn này đưa cô tới gần ngôi nhà nơi Tristam và mẹ đang sống, tới gần người phụ nữ bí ẩn mà cả dân làng Blueberry luôn dè chừng.

Từ khi bà Drake đến đám mây của họ, duy chỉ có đại tá là thi thoảng đến thăm người phụ nữ này. Tuy vậy ông không hề tiết lộ với bất cứ ai nội dung cuộc trò chuyện giữa họ.

Trong khi bước đi trên con đường nhỏ, Myrtille nhớ lại những lời đồn thổi kinh khủng mà dân làng truyền tụng nhau về người phụ nữ xa lạ này. Cô hình dung ra mẹ của Tristam là mẹ đàn bà xấu xa và quái gở, loại người khiến kẻ gan dạ nhất cũng đông máu lại khi tình cờ gặp trong đêm tối.

Được nửa đường, một cơn gió thổi khiến những bông lúa lấp lánh ánh bạc nhấp nhô gợn sóng như những ngón tay vô hình lướt qua người công chúa. Myrtille dừng lại. "Nếu những lời đồn thổi là sự thật thì sao? cô nghĩ. Nếu bà Drake đúng là phù thủy thì sao?"

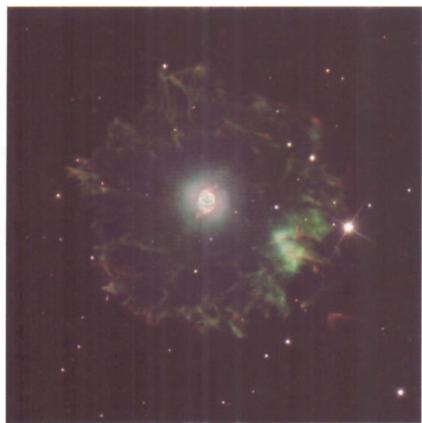

© J-P Metsavainio / Bầu trời và Không gian

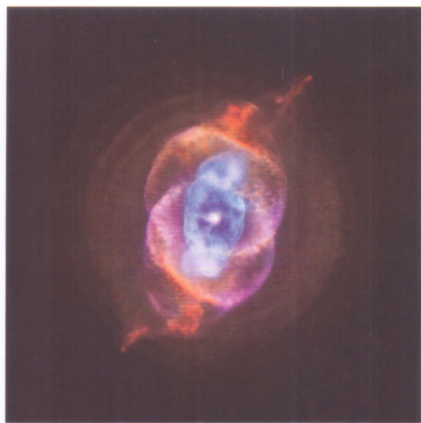
Những ngôi sao trên bầu trời sinh ra trong những đám mây vật chất khổng lồ mà ta thường gọi là tinh vân. Trong bức ảnh trên có hai tinh vân. Tinh vân phía bên phải (màu lục-cam) cách chúng ta 9.000 năm ánh sáng. Tinh vân phía bên trái (màu xanh lam) còn xa hơn nữa: cách chúng ta 20.000 năm ánh sáng. Điều đó có nghĩa là trước khi được chụp lại bằng máy ảnh, ánh sáng phát ra từ tinh vân bên phải đã phải chu du trong 9.000 năm, và ánh sáng phát ra từ tinh vân bên trái phải mất 20.000 năm. Đó là khoảng thời gian cần thiết để ánh sáng chúng phát ra đến được tận Trái đất.

Ở trung tâm những tinh vân này, ta có thể thấy ánh sáng phốt hồng hoặc phơn phớt xanh phát ra từ các ngôi sao trẻ.

© Capella Observatory / Bầu trời và Không gian

Tinh vân hành tinh Mắt Mèo.

© NASA / Bầu trời và Không gian

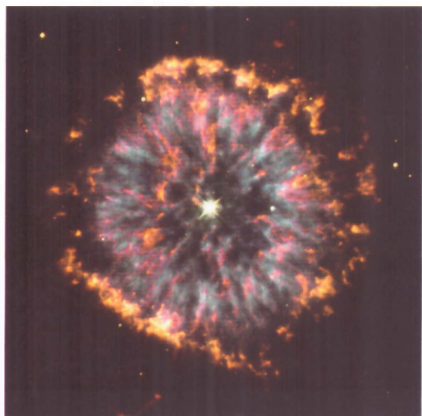
Tinh vân hành tinh Mắt Mèo nhìn từ khoảng cách gần.

Sau khi được sinh ra, tại lõi của chúng, những ngôi sao biến nguyên tử hydro (vốn vô cùng nhỏ) thành những nguyên tử lớn hơn như heli, các bon hay oxy. Hiện tượng đó được gọi là tổng hợp hạt nhân. Phản ứng này giải phóng nguồn năng lượng lớn đến nỗi khiến ngôi sao phát sáng.

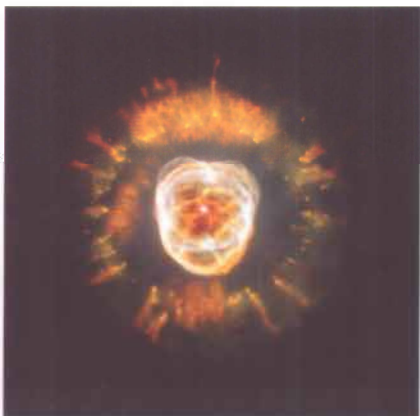
Vào giai đoạn cuối đời, các ngôi sao thường phóng vào không gian, trong một vụ nổ cực lớn, các nguyên tử mà chúng đã tạo ra. Khi đó chúng trở thành tinh vân hành tinh như ta thường gọi. Ở đây ta có thể thấy vài tinh vân hành tinh và những gì còn sót lại từ những ngôi sao đã tạo ra tinh vân: một chấm sáng ở trung tâm vụ nổ.

Tinh vân hành tinh Eskimo cách chúng ta 5.000 năm ánh sáng (cách đây 10.000 năm, ngôi sao này giống như Mặt trời.)

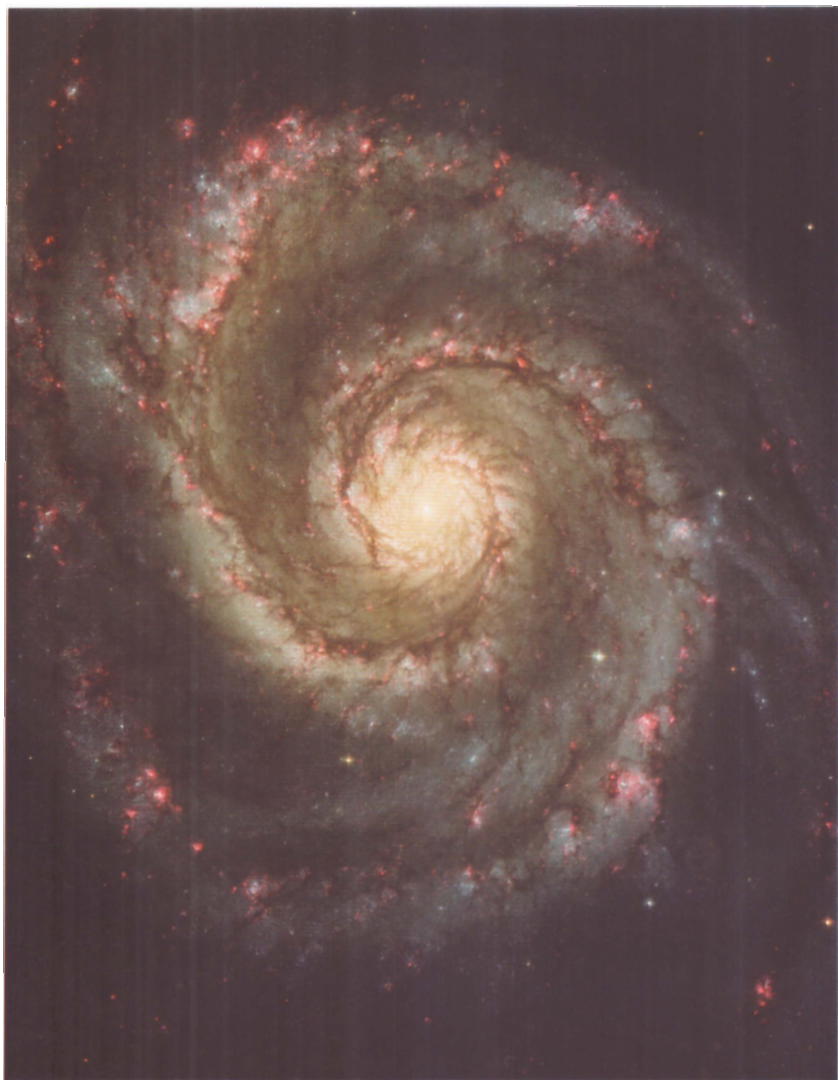
Tinh vân hành tinh NGC 6751.

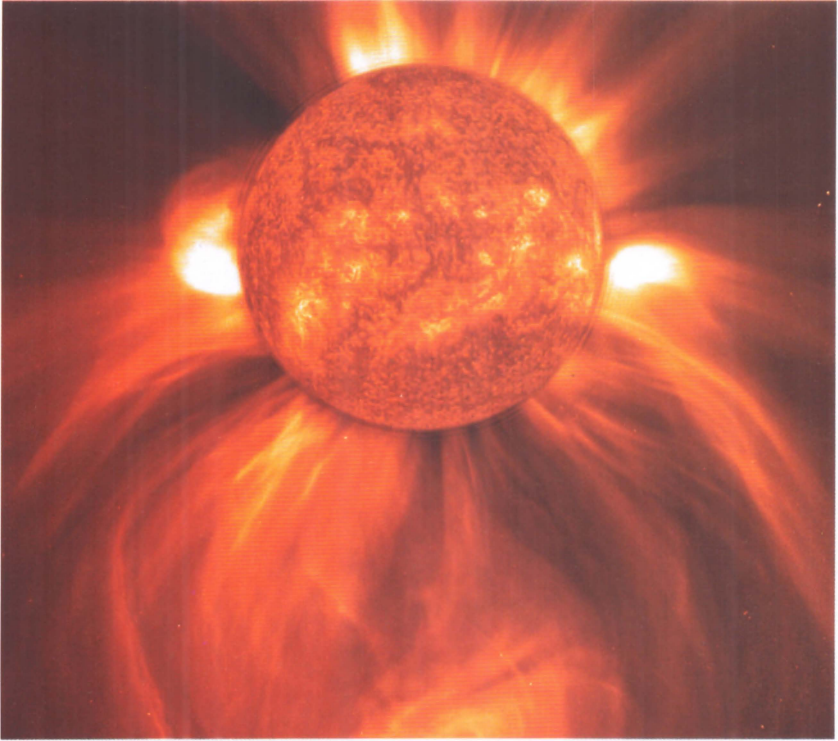
© NASA / Bầu trời và Không gian

© NASA / Bầu trời và Không gian

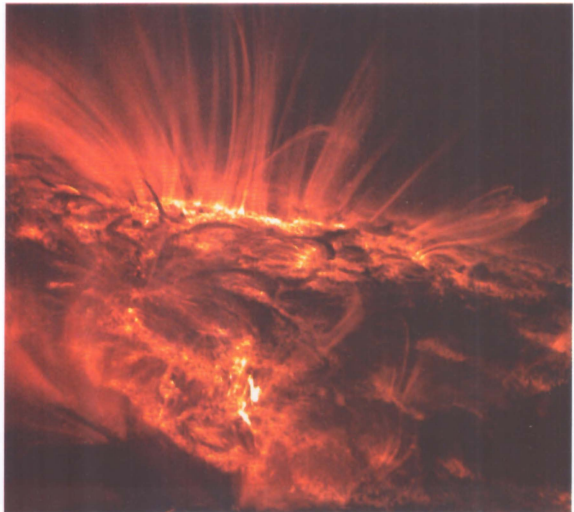
Trong Vũ trụ của chúng ta, những ngôi sao tập hợp thành từng đại gia đình mà ta gọi là thiên hà. Một thiên hà có thể chứa hàng trăm tỷ ngôi sao. Tất cả những ngôi sao mà ta nhìn thấy vào ban đêm trên bầu trời thuộc cùng một thiên hà với chúng ta: thiên hà đó là Dải Ngân Hà. Chúng ta không bao giờ có thể rời khỏi thiên hà của mình nhưng chúng ta có thể chụp được ảnh các thiên hà khác trong Vũ trụ. Thiên hà chúng ta nhìn thấy ở đây có tên là thiên hà Chó Săn.

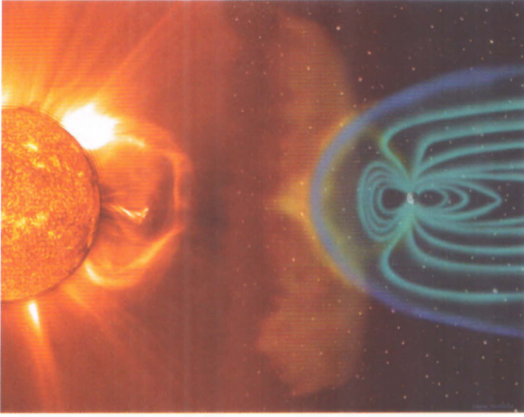
© NASA / Bầu trời và Không gian

Đây là ngôi sao chúng ta biết rõ nhất. Đó là ngôi sao của chúng ta, Mặt trời. Như 300 tỷ ngôi sao khác, Mặt trời cũng thuộc Dải Ngân Hà. Ánh sáng nó phát ra phải mất 8 phút 30 giây để đến được với chúng ta. Trên hình ảnh này, ta có thể thấy hàng tỷ tấn vật chất được phóng vào không gian từ bề mặt Mặt trời.

Trong lõi của mình, Mặt trời biến hydro thành heli. Tại đây nhiệt độ lên tới 15 triệu độ C. Tại bề mặt, cách lõi 700.000 kilômét, nhiệt độ là 5.500°C. Chúng ta nhìn thấy ở đây, như trên bức ảnh trước, bề mặt Mặt trời không hoàn toàn bình lặng như ta vẫn tưởng.

© NASA / Bầu trời và Không gian

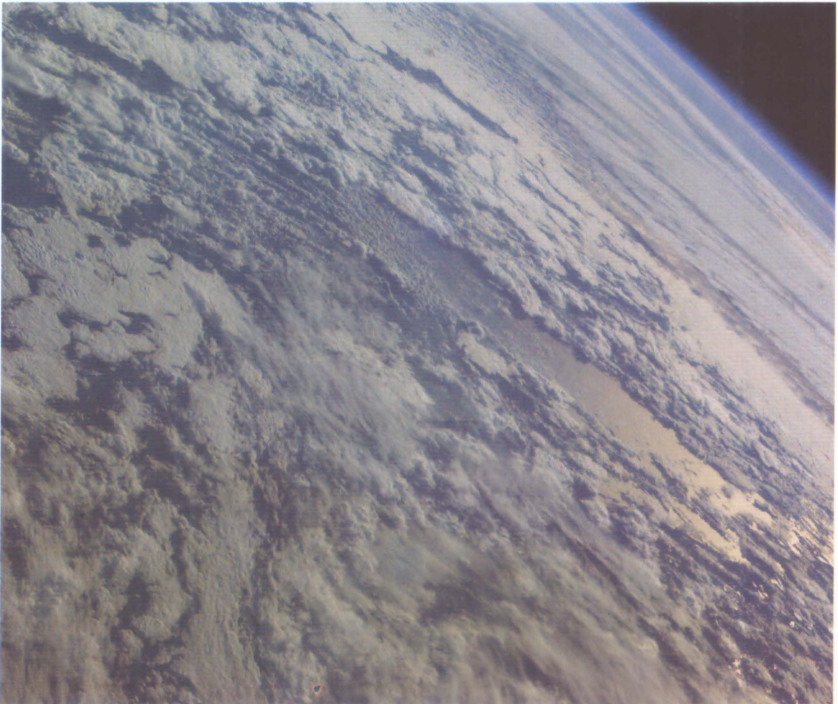

Mặt trời luôn phát những tia bức xạ và các phần tử có nguồn năng lượng siêu mạnh về phía Trái đất. Phần lớn những thứ chết người được phóng ra này bị tấm khiên chắn bằng từ trường bảo vệ chúng ta làm cho chệch hướng. Tấm khiên chắn này được gọi là tầng từ trường. Ở đây ta có thể thấy nó là phần màu xanh, nhưng đó là trên đồ họa. Còn trên thực tế, tầng

này không thể nhìn thấy được và Trái đất nằm cách xa Mặt trời hơn rất nhiều.

Sau tấm khiên chắn bằng từ trường, lớp bảo vệ duy nhất của Trái đất là bầu khí quyển. Trên bức ảnh chụp từ không gian này, ta nhận thấy rõ bầu khí quyển mỏng manh tới cỡ nào. Đó là dải băng xanh lam mảnh mai chia tách Trái đất với không gian.

Ta gọi trạng thái cân bằng năng lượng được thiết lập, ở cấp độ bầu khí quyển của chúng ta, giữa Trái đất và Mặt trời, là khí hậu hành tinh.

© Bios

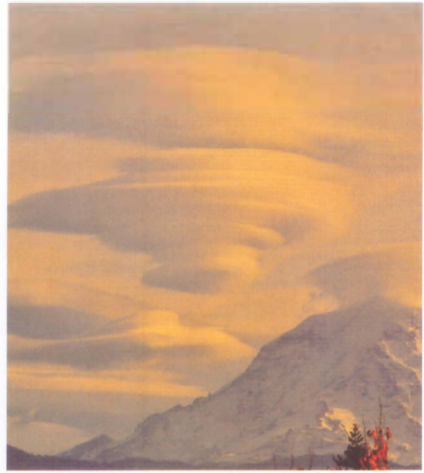
Trong số tất cả những tia phát ra từ Mặt trời đi xuyên qua tấm khiên chắn từ trường, có ánh sáng nhìn thấy được.

Ánh sáng này sưởi ấm bề mặt hành tinh chúng ta, làm nước trên bề mặt bốc hơi và chuyển hóa thành mây.

Những đám mây sau đó bị gió đẩy đi từ nơi này đến nơi khác rồi trả lại cho Trái đất, dưới dạng mưa, lượng nước mà Mặt trời đã làm bốc hơi.

© Bios

Nếu tò mò và thường xuyên quan sát bầu trời, ta sẽ nhận thấy một số đám mây có những hình dạng rất dị thường.

Đám mây nơi Tristram được sinh ra hơi giống với một trong hai đám mây xếp chồng lên nhau trong bức ảnh này. Những đám mây này được gọi là mây hình thấu kính. Chúng ta có thể dễ dàng thấy chúng xuất hiện phía trên những ngọn núi hay núi lửa. Chúng là một phần của lớp mây trung tích.

Nhận biết bầu trời

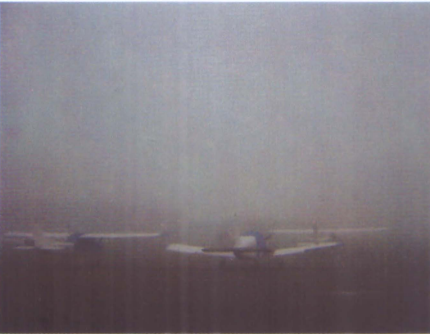
Mây tầng thấp: độ cao từ 0 đến 2.000 mét

© Bios

Mây tích

Phần đế thường phẳng dẹt và đỉnh có hình cái sụp lờ. Chúng có thể rất nhỏ (đó là mây xuất hiện khi thời tiết đẹp) hay vô cùng lớn (dưới những đám mây này, trời có thể mưa, nhưng những cơn mưa rào thường không kéo dài lâu). Những đám mây tích thường bay cách nhau một quãng khá lớn.

© Ashley Gibbs / Cloud Appreciation Society

Mây tầng

Chúng tạo thành một mảng mây xám trải rộng và đôi khi thấp đến nỗi chạm sát mặt đất (khi đó ta gọi chúng là "sương mù"). Rất khó phân biệt phần đế. Thi thoảng chúng có thể gây mưa hay khiến tuyết rơi nhẹ. Mây tầng chỉ tối sẫm lại khi những đám mây khác xuất hiện phía trên chúng.

© Daniele Campinotti / Cloud Appreciation Society

Mây tầng tích

Chúng giống hệt như khi ta phóng đại các đám mây tích lên rồi gom lại gần nhau trên một tấm khăn vô hình trong không khí. Chúng đôi khi có thể sát lại gần nhau và che khuất hoàn toàn màu xanh của bầu trời. Chúng có thể gây mưa hoặc khiến tuyết rơi nhẹ.

Mây ở độ cao trung bình: từ 2.000 đến 5.000 mét

© Bios

Mây trung tích

Nhỏ hơn mây tầng tích, lớn hơn và tối hơn mây quyển tích, những đám mây trung tích thường báo hiệu dông sắp xuất hiện nhưng rất hiếm khi chính bản thân chúng gây ra mưa. Chúng được cấu thành từ những giọt nước nhỏ li ti hoặc đôi khi là những tinh thể băng, và tạo thành tầng hoặc đám trắng xám trên bầu trời.

Mây trung tầng

Mây trung tầng cũng tương tự như mây tầng, nhưng chúng cao hơn và thường tạo thành một lớp phủ kín bầu trời. Ta có thể thường xuyên nhìn thấy Mặt trời xuyên qua tầng mây này. Chúng xuất hiện khi một khối khí nóng khổng lồ dâng lên do có khối khí lạnh luồn xuống dưới. Mây trung tầng được tạo thành từ những giọt nước nhỏ li ti và tinh thể băng. Chúng sáng hơn mây vũ tầng và sẫm màu hơn mây quyển tầng. Mây trung tầng rất đẹp khi mặt trời nằm ở đường chân trời và nhuộm đỏ phần phía dưới của chúng. Chúng có thể chuyển thành mây vũ tầng.

© Ian Loxley / Cloud Appreciation Society

© Ian Loxley / Cloud Appreciation Society

Mây vũ tầng

Tạo thành một lớp mây dài trải rộng không hình thù, màu xám sẫm và dày hàng kilômét, những đám mây vũ tầng thường là mây gây mưa. Chúng có thể xuất hiện trong nhiều ngày và kèm theo đó là thời tiết xấu.

Mây tầng cao từ 5.000 đến 14.000 mét

Mây quyển

Mây quyển giống với mái tóc thiên thần: chúng được cấu thành từ những tinh thể băng tạo thành lọn trắng trong suốt. Những tinh thể này thường xuyên rơi xuống mặt đất tạo thành nét chấm phẩy dưới tầng mây quyển, nhưng chúng không bao giờ chạm tới mặt đất bởi chúng bốc hơi ngay trước đó. Ngay khi lớp mây quyển trải rộng ra và khi những đám mây nhỏ xuất hiện, điều đó nghĩa là có thể trời sẽ mưa trong vòng 24 giờ nữa.

© Bios

© Bios

Mây quyển tích

Từng cuộn nhỏ trôi bồng bềnh tít trên cao, mây quyển tích không bao giờ tồn tại quá lâu. Chúng luôn mang sắc trắng, ngay cả ở mặt dưới, bởi chúng không đủ dày để tạo thành bóng râm. Chúng được cấu thành từ các tinh thể băng. Khi có nhiều mây quyển tích xuất hiện và dày lên, thường thì đó là dấu hiệu sắp có dông.

Mây ti tầng

Nằm rất cao trên bầu trời, những lớp mây trong suốt và vô cùng mảnh đôi khi xuất hiện và che phủ một phần bề mặt rất rộng. Đó là mây ti tầng. Chúng được hợp thành từ các tinh thể băng, và khi Mặt trời hay Mặt trăng chiếu xuyên qua, ta thường thấy nhiều quang sáng như quang sáng quan sát được trên bức ảnh chụp này.

© Jerry Lodriguss / Bầu trời và không gian

Mây vũ tích

Mây vũ tích là loại mây lớn nhất trong các loại mây. Chúng có thể cao hơn 10 kilômét. Chúng tạo ra sét, gây mưa, nhiều khi là những cơn mưa như trút nước và có thể nện xuống mặt đất mưa đá. Chúng dâng cao trên bầu trời đến mức đỉnh của chúng, được cấu thành từ tinh thể băng, có thể đạt tới độ cao mà từ đó nhiệt độ không khí nóng lên (đó là điểm khởi đầu của đỉnh đối lưu). Chừng nào chúng đạt tới đó, đỉnh của chúng trải rộng ra tứ phía và tạo cho chúng hình dạng một cái đe.

© Bios

Mây vũ tích đang phồng lên.

© Bios

Mưa dưới một đám mây vũ tích nhỏ.

© Ginnie Powell / Cloud Appreciation Society

Mây vũ tích đến độ “chín” với đỉnh hình cái đe.

Mây vũ tích khổng lồ nhìn từ không gian.

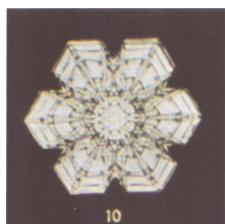

© NASA / Bầu trời và Không gian

© Bios

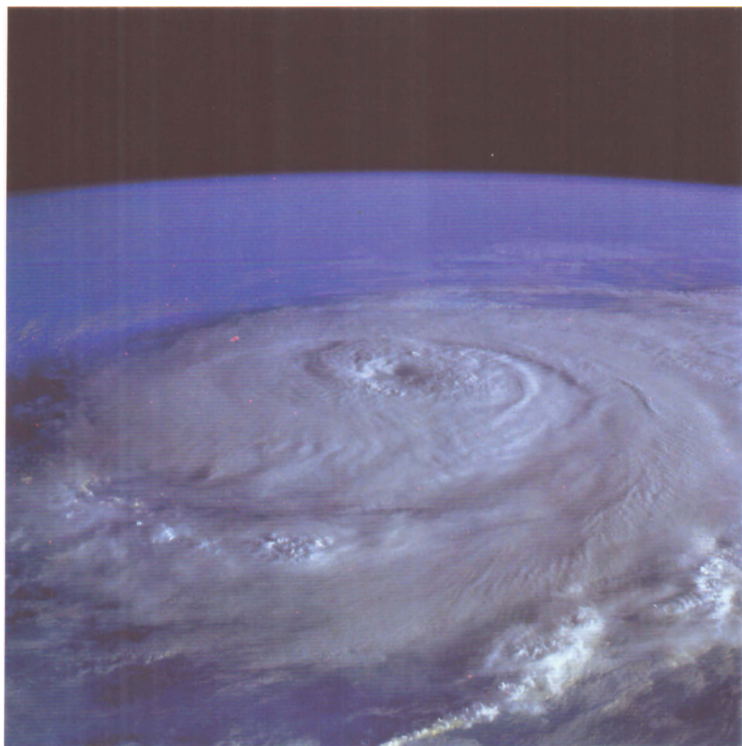
Mây vũ tích có thể tạo ra những tia chớp đánh xuống thành phố như trong hình.

Vài dạng tinh thể băng. Những hình ảnh này là ảnh chụp.

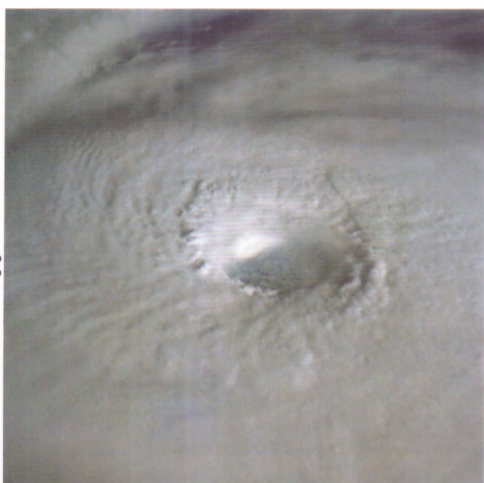

nh do W.Bentley – D.R chụp.

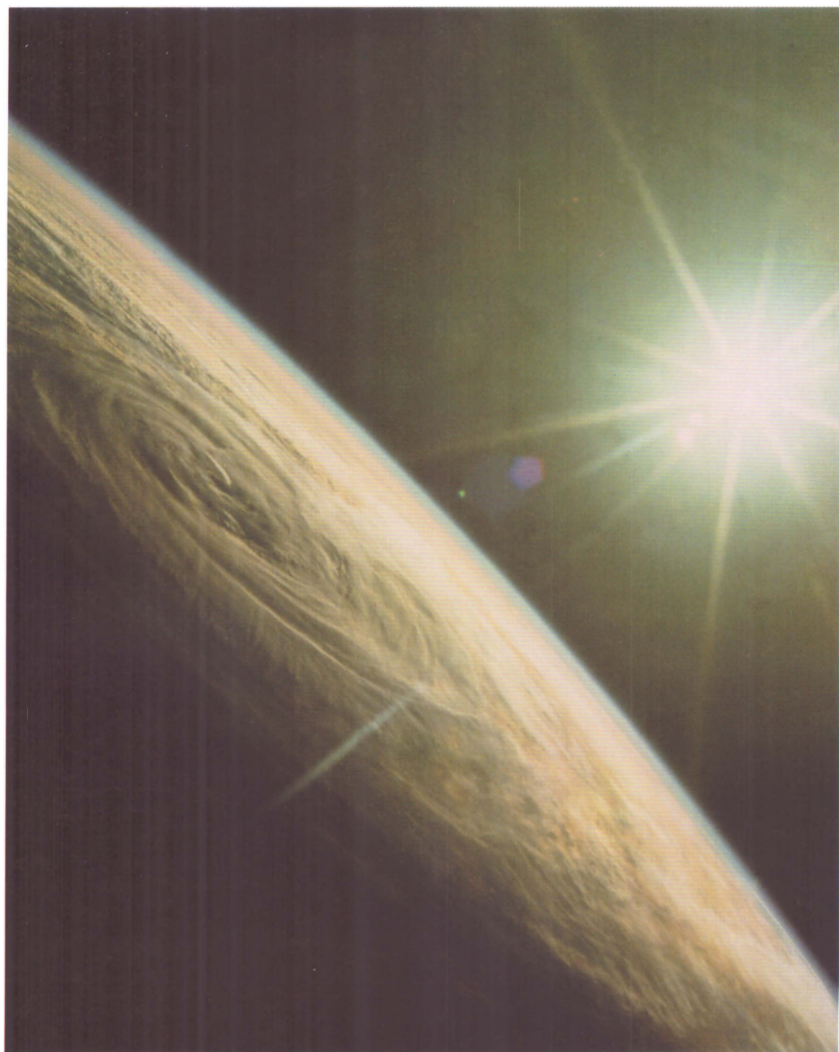
© NASA Bão trời và Không gian

Bão xoáy là hiện tượng khí tượng học mạnh nhất Trái đất. Chúng có thể bao phủ bề mặt có diện tích lên tới nhiều nghìn kilômét vuông.

Mắt bão là vùng rất bình lặng, nhưng phần rìa là khu vực dữ dội nhất của mọi cơn bão xoáy. Trên mặt đất, khi mắt bão đi qua, ta thường thấy trời trong xanh, nhưng phải thật cảnh giác bởi điều đó có nghĩa là cơn bão chẳng mấy chốc nữa sẽ bắt đầu trở lại với sức mạnh kinh khủng và những cơn gió thổi theo hướng ngược lại với gió vừa đi qua.

© NASA Bão trời và Không gian

© spacephotos.com

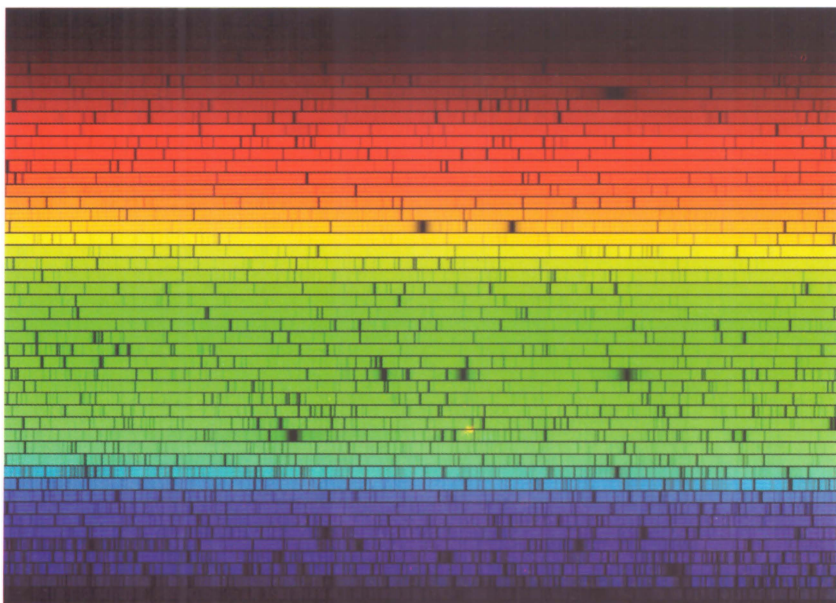
Trên bức ảnh chụp từ không gian này, ta có thể thấy ánh sáng thực của Mặt trời: màu trắng. Ta cũng nhận thấy rằng, trên bề mặt Trái đất, bão xoáy được tạo ra từ tác động kép của nhiệt từ ngôi sao của chúng ta và quá trình tự quay quanh trục của chính Trái đất.

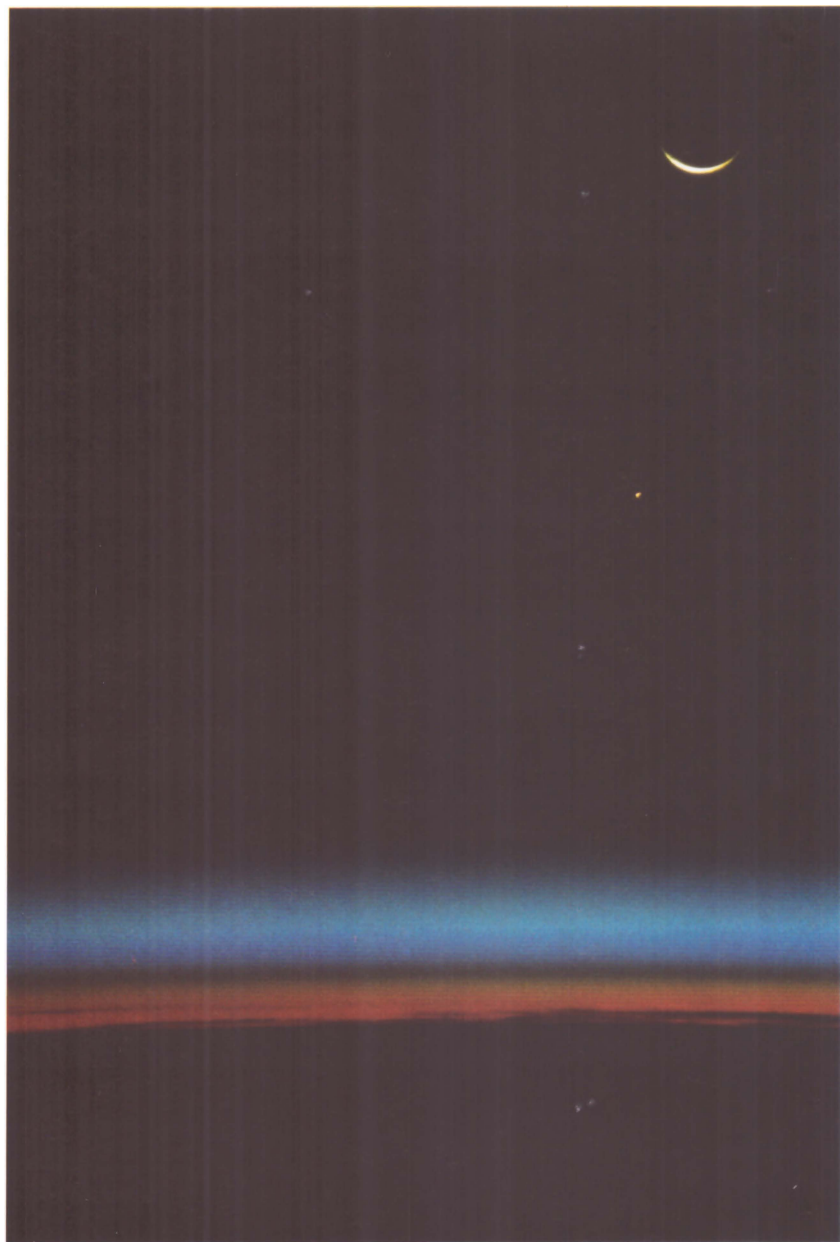
Đây là toàn bộ dải ánh sáng nhìn thấy được do Mặt trời tỏa ra: đó là thứ ta thường gọi là quang phổ. Những chấm đen nhỏ là màu sắc còn thiếu (ở đây là những đoạn nhỏ màu tím, xanh lam, xanh lục...)

Chính nhờ đó mà ta biết được thành phần cấu tạo ngôi sao của chúng ta, bởi những nguyên tử của Mặt trời hấp thụ một số màu, những màu không hề xuất hiện trên quang phổ. Tất cả các nguyên tử trong thiên nhiên đều được phân định nhờ những màu sắc mà nó hấp thụ; chính vì thế mà khi quan sát những màu sắc còn thiếu, ta có thể xác định được những nguyên tử từng xuất hiện ở nguồn phát sáng.

Khi đem so quang phổ những ngôi sao ở xa với quang phổ của Mặt trời, ta quan sát xem liệu những chấm đen dịch chuyển về phía màu đỏ hay phía màu xanh.

Từ sự dịch chuyển này, các nhà khoa học có thể suy ra những ngôi sao đang xích ra xa hay lại gần chúng ta với vận tốc bao nhiêu.

© spacephotos.com

Cảnh Mặt trời lặn nhìn từ không gian.

Chấm trắng nhỏ, ở giữa bên tay phải bức ảnh chụp, là kính viễn vọng không gian Hubble. Nhờ nó mà chúng ta là những người đầu tiên trong lịch sử nhân loại có được những bức ảnh về các ngôi sao ở xa và những thiên hà nằm hẻo lánh trong bờ cõi Vũ trụ.

“Ôi không, dân làng chỉ nói linh tinh vậy thôi, ngay lập tức cô liền tự trấn an. Đại tá không bao giờ đồng ý cho bà ấy ở lại đây nếu bà ấy là mối nguy hiểm đối với mình.”

Cô ngẩng nhìn ngôi nhà đơn sơ. Hệ thống tuốc bin gió trên mái nhỏ đến mức Myrtille tự hỏi làm sao nhà Drake có thể vừa sưởi ấm và vừa thấp sáng cùng lúc được cơ chứ...

Bất chấp nỗi buồn do chuyện của cha, Myrtille cảm thấy thoải mái đến lạ lùng. Tránh xa những cặp mắt tò mò, cô cảm thấy như được giải phóng khỏi một gánh nặng khổng lồ.

Myrtille lại gần cửa sổ nhà Drake, cô tò mò muốn biết liệu Tristam có nhà hay không.

Đột nhiên, một tiếng động khô khốc vọng đến từ phía cánh đồng khiến cô giật nảy mình.

Cô dừng lại, nghe ngóng. Rồi rất nhẹ nhàng, trong tư thế sẵn sàng chạy trốn nếu cần, cô đi sâu vào trong ruộng lúa. Dưới ánh trăng sáng tỏ, cô nhận thấy trên mặt lúa dập dình bồng lõm xuống một cái hố cách cô vài mét. Myrtille lại gần và nhận thấy Tristam đang nằm sõng soài trên mặt đất, toàn thân run rẩy và đang nhăn nhó nắm chặt bàn tay trái.

Cô lại gần bạn.

- Tristam! Cậu làm cái gì ở đây vậy? Sao cậu lại run lẩy bẩy? Sao toàn thân cậu lại trắng bệch thế? Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy?

- M-mình bị lạnh cóng-đông cứng lại, cậu nói, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Myrtille giúp Tristam đứng dậy.

- Nào, cô nói, tớ sẽ đưa cậu về nhà.

Màn đêm đen giữa các ngôi sao che giấu điều gì?

Vũ trụ của chúng ta được sinh ra cách đây 13,7 tỷ năm, vào thời điểm xảy ra vụ nổ Big Bang. Vào thời kỳ đó, không hề tồn tại Trái đất, Mặt trời và các ngôi sao.

Ngay sau khi xảy ra vụ nổ Big Bang, Vũ trụ trở nên vô cùng cô đặc và nóng đến mức mọi thứ hình thành trong đó đều ngay lập tức chuyển thành ánh sáng nóng, nó không thể tiến lên mà không va đập vào các hạt vật chất.

Rồi Vũ trụ giãn nở và lạnh đi.

Vì vật lạnh tỏa sáng yếu hơn vật nóng nên độ sáng của Vũ trụ ngày càng giảm, và sau khoảng 300.000 năm, nó trở nên trong suốt. Khi đó Vũ trụ tỏa sáng ở nhiệt độ 2.700°C .

Ngày nay, sau hơn 13 tỷ năm lạnh đi, Vũ trụ trở nên rất lạnh: nhiệt độ của nó vào khoảng -270°C (nó đã mất 3.000 độ trong vòng 13 tỷ năm).

Ánh sáng do khối vật chất -270°C phát ra không thể nhìn thấy được bằng mắt thường, bởi mắt chúng ta không thể nhận biết được ánh sáng tương thích với khối vật chất này. Ngược lại, hệ thống kính viễn vọng có thể làm được việc đó thay chúng ta. Nhờ chúng, chúng ta biết được rằng phần đen nằm giữa các ngôi sao không hoàn toàn đen kịt. Nơi đó che giấu phần còn lại của thứ ánh sáng có từ thời khởi thủy, được phát ra ở nhiệt độ 2.700°C , 300.000 năm sau vụ nổ Big Bang, khi Vũ trụ chúng ta trở nên trong suốt. Ánh sáng này đi về phía chúng ta kể từ khoảng thời gian xa xưa ấy và lấp đầy không gian.

Do đó, khi quan sát phần đen giữa các ngôi sao vào ban đêm chính là chúng ta đang quan sát nguồn gốc của Vũ trụ dù rằng chúng ta không hề hay biết điều này.

Chương 11

Cửa bật mở, Myrtille đứng im bất động, hơi thở ngưng bật.

Ngay trước mặt cô là người phụ nữ xinh đẹp nhất cô từng gặp. Đường nét của bà thanh tú đến mức chính không khí dường như cũng trở nên dịu nhẹ khi lướt qua khuôn mặt bà. Mái tóc nâu nhẹ nhàng rủ xuống bờ vai như những sợi tơ; đôi mắt xanh lam sáng bừng trên khuôn mặt phúc hậu.

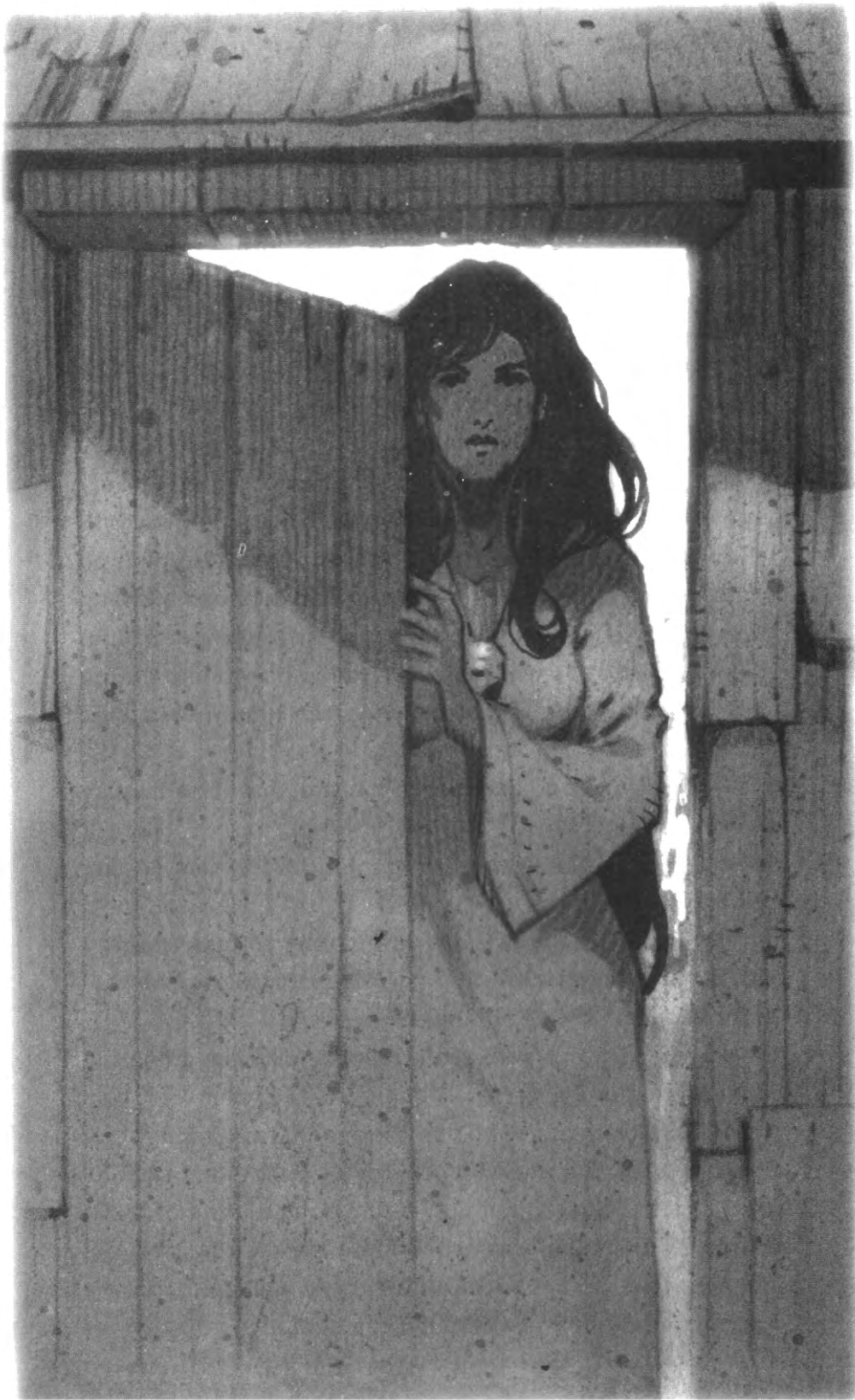
- Tristam! vừa nói bà vừa đỡ con trai. Con đang run lấy bầy kìa!

- Con chào mẹ, Tristam rùng mình trả lời. Con đã làm tay mình bị đau.

Bà Drake đỡ con trai đến tận giường rồi đưa cho cậu quần áo khô. Đứng sững trước ngưỡng cửa, không thể thốt lên lời, Myrtille không biết phải làm gì.

- Cháu vào đi, Myrtille, mẹ Tristam nói bằng giọng dịu dàng và nồng nhiệt.

Cô gái khép cửa bước vào rồi đưa mắt nhìn khắp lượt bên trong ngôi nhà nhỏ vốn chỉ có một phòng duy nhất. Ở bên trái, phía trên cái giường Tristam đang nằm, một ô cửa sổ nhìn về phía ngôi làng nơi có ánh sáng phát ra; phía đối diện, đằng sau cái bàn và hai chiếc ghế là căn bếp nhỏ cùng khu vực rửa ráy. Ô cửa sổ thứ hai của ngôi nhà, phía bên tay

phải, nhô cao trên cánh đồng và con đường dẫn đến trung tâm đám mây, đến nhà máy gió.

Myrtille nhìn bà Drake, bà đang quỳ gối ngay cạnh con trai xem xét tay cho cậu. Khung cảnh nghèo nàn càng khiến vẻ đẹp của bà thêm quyến rũ. Từ mẹ Tristam tỏa ra một vầng quang đặc biệt, một phép màu khiến người khác muốn làm bà hài lòng, muốn đi theo bà, nghe lời bà, ngay lập tức và vô điều kiện. Myrtille vừa thở dài vừa nghĩ sao dân làng lại kể những câu chuyện kinh khủng như vậy về bà cơ chứ.

Ánh mắt cô dừng lại chỗ Tristam. Cậu trắng bệch đến mức khiến người ta phát sợ. Mồ hôi đọng thành giọt trên trán và cậu vừa mới mở được mắt ra. Chính vào lúc đó cô phát hiện ra vết thương lồi thit ở gan bàn tay cậu. Chỉ cần nhìn thế cô cũng cảm thấy vô cùng đau đớn rồi.

- Không nghiêm trọng lắm đâu, bà Drake nói, nhưng phải xử lý ngay lập tức. Myrtille, nếu cháu không phiền, cháu có thể giúp cô đun nước nóng không?

Myrtille đưa mắt tìm ấm đun nước và thấy một cái trên chiếc bàn bếp nhỏ. Cô vội vàng lấy đầy nước rồi đặt lên bếp.

- Ở đó, trên kệ bếp, mẹ Tristam tiếp tục, có một cái lọ đầy lá xanh đậm. Cháu có thể đưa cho cô được không? Myrtille lấy cái lọ rồi đưa cho bà Drake; sau đó cô quỳ gối bên cạnh bà. Người thiếu phụ đắp vài cái lá lên vết thương, thật sự chẳng hay ho gì khi tận mắt thấy vết thương ấy.

"Sao cậu ấy lại có thể làm mình đau đến vậy? Cậu ấy đâu có chạm vào hàng rào phía sau nhà mình..." Myrtille thầm nghĩ.

- Ở đám mây của chúng ta, bà Drake nói, chỉ duy có hàng rào điện là có thể để lại một dấu ấn tương tự như thế này. Nó hẳn đã vô tình chạm phải.

"Cậu ấy tìm cách vượt qua hàng rào đó! Myrtille tự

nhủ. Cậu ấy rất cuộc sẽ chết vì làm những điều dại dột mất thôi!”

- Cháu nghĩ đó không phải là tai nạn à? bà Drake nhìn chăm chăm cô hỏi.

“Bà ấy có thể đọc được suy nghĩ của mình!” công chúa lo lắng.

- Đó là tai nạn, Tristam ấp úng trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, con thật ngốc...

Cái ấm đun nước reo lên. Bà Drake đi tắt bếp.

- Ở độ cao chúng ta đang ở, bà giải thích trong lúc rót nước sôi vào một cái cối, nước sôi ở nhiệt độ 95°C. Nếu Blueberry ở trên một đám mây cao hơn, nước sẽ không đủ nóng để diệt trùng bất cứ thứ gì. Myrtille, cháu đừng bao giờ quên rằng: trước khi chăm sóc ai đó, luôn phải diệt trùng dụng cụ trước đã.

Tristam hé mắt nhìn Myrtille.

- Bà không đọc được suy nghĩ của cậu đâu, cậu thì thâm, nhưng bà có thể đoán được qua gương mặt cậu. Bà cực giỏi trong khoản đó. Và... và... tớ rất tiếc vì đã phá hỏng hoa của cậu... cậu nói thêm trước khi mí mắt sụp xuống.

Bứt rứt không thoải mái, Myrtille không còn dám nghĩ tới bất cứ điều gì nữa và quyết định sẽ để ý sắc mặt của mình.

- Cháu có muốn cô dạy cháu cách điều trị một vết bỏng không? bà Drake hỏi.

Myrtille gạt đầu ra hiệu đồng ý. Mẹ Tristam đi về phía chiếc tủ tường nhỏ chất đầy toàn lọ đầy cỏ và hoa khô, hạt cùng thân cây. Bà lấy từ đó ra ba lọ, đổ một chút trong đó vào cối rồi bắt đầu trộn hỗn hợp bằng chiếc chày.

Một cơn rừng mình chạy dọc cơ thể Myrtille: một kỷ niệm thời thơ ấu vừa trỗi dậy từ thẳm sâu ký ức cô. Nó bắt đầu từ thời kỳ đại tá Briggs còn kể chuyện cho cô trước khi đi ngủ.

Gần như tối nào cũng vậy, ông kể cho cô về Vương quốc Mây phương Bắc. “Việc cháu biết lịch sử xứ sở chúng ta là vô cùng quan trọng, ông nói, bởi bản chất của một vương quốc nằm trong quá khứ cũng như văn hóa của nó. Cháu cần phải biết nền văn hóa này để hiểu dân chúng của mình và lãnh đạo họ một cách đúng đắn.”

Là một chiến binh kỳ cựu, đại tá miêu tả cho cô những trận chiến quan trọng do quân đội nhà vua tiến hành. Myrtille rất khó chấp nhận ý nghĩ rằng nền văn hóa của một vương quốc lại có thể giới hạn trong những cuộc chiến và quá khứ được. Tuy vậy cô vẫn lắng nghe bởi sau khi nói về các cuộc chiến, đại tá luôn nhắc tới những người phụ nữ mặc áo xanh lục và xanh lam. Myrtille yêu những người phụ nữ này hơn hết thảy.

Họ xuất hiện như một phép màu trên chiến trường, thậm chí ngay tại những nơi xa xôi hẻo lánh nhất, để chăm sóc những người bị thương, không hề phán xét họ, không hề phân biệt người chiến thắng và kẻ chiến bại. Rồi sau khi hoàn thành nhiệm vụ, họ biến mất hết như lúc xuất hiện. Và những người bị thương liền hồi phục ngay.

Đại tá miêu tả những người phụ nữ bí ẩn này với lòng cảm kích và niềm kính trọng. Ông nói về họ như thể họ là những thiên thần từ trên trời xuống. “Họ mang tình người đến cho chiến binh. Ngay cả các con vật cũng chiến đấu chống lại nhau. Nhưng chỉ duy nhất con người là có khả năng chăm sóc kẻ thù như chăm sóc bạn mình.”

Quỳ gối ngay cạnh Tristam, Myrtille nghĩ đến những người phụ nữ đó mà không hề rời mắt khỏi bà Drake. Liệu mẹ của Tristam có phải là một trong số họ? Liệu đó có phải là lý do khiến đại tá Briggs bảo vệ bà?

Bà Drake ngược đôi mắt xanh lam nhìn Myrtille. Người phụ nữ và cô gái trẻ nhìn nhau trong im lặng. Một nụ cười

mím khế xuất hiện trên khoe môi bà Drake: không hề để ý, Myrtille đặt tay mình vào tay Tristam đang say ngủ.

Sau đó, bà cho cô công chúa nhỏ xem bên trong chiếc cối bà đang cầm trên tay.

- Cô đã cho vào đó vài cây thuốc cùng mấy bông hoa của xứ sở cô.

- Cô đã mang chúng đến tận đây à?

- Không, cô trồng chúng.

- Ở đây à? Ở trên Blueberry à?

- Đúng vậy.

- Những cây thuốc này có thể chữa lành tất cả các loại vết thương phải không à? Myrtille vừa nói vừa nghĩ đến cha.

- Gần như tất cả các phương thuốc đều được chế từ các loại cây trồng, nhưng phải thật chú ý để không lẫn lộn công thức pha chế. Tuy vậy, thật bất hạnh là đối với một số vết thương, chúng ta không hề có bài thuốc chữa trị. Ngoài ra còn có những chứng đau vô hình len lỏi dần dần vào trái tim con người rồi khiến chúng ta khốn khổ. Khi ta nhận ra điều đó thì thường đã quá muộn để có thể giúp đỡ họ.

Đường nét trên gương mặt bà Drake tối sầm lại, như thể một kỷ niệm đau thương vừa trỗi dậy trong ký ức bà.

- Cháu muốn thử không? bà đề nghị Myrtille.

Cô gái trẻ cầm lấy chiếc cối cùng cái chày rồi bắt đầu nhào trộn các thứ đựng bên trong. Sau vài phút, các thành phần bên trong bị nghiền nát cho ra một thứ hỗn hợp bột nhão đồng nhất. Myrtille dùng hai ngón tay nhón lấy một viên nhỏ rồi nhấc mấy chiếc lá vẫn đắp trên vết thương của Tristam và đắp thuốc lên trên đó.

- Cháu đã từng chăm sóc người bị thương rồi à? bà Drake muốn biết.

- Chưa à, nhưng sao hả cô? Cháu đã làm không tốt phải không à? cô gái nhỏ lo lắng.

- Hoàn toàn ngược lại là đằng khác, công chúa nhỏ bé à, hoàn toàn ngược lại. Cháu thực sự có tài đấy.

- Cháu muốn được trở thành như cô, Myrtille buột miệng thốt lên, ý thức được điều lạ thường trong nhận xét của bà.

Vào lúc này, Tristam đang mỉm cười trong giấc ngủ. Cậu mơ mơ màng màng.

- Myrtille... cậu lắm bầm. Myrtille...

Cô công chúa đỏ lựng cả người còn bà Drake đến lượt mình cũng mỉm cười.

- Cậu ấy sẽ khỏe chứ ạ? Myrtille lo lắng hỏi.

- Nó sẽ thức dậy trong trạng thái hoàn toàn khỏe khoắn vào sáng mai, mẹ Tristam trả lời. Và đó là nhờ cả vào cháu đấy.

Bà im lặng một lúc trước khi hỏi tiếp:

- Sao cháu lại đến đây tối nay?

- Cháu... Myrtille ấp úng, cháu đã... cháu đã giúp Tristam. Cháu thấy cậu ấy trong...

- Cô đã thấy cháu đi bộ trên đường trước khi cháu gặp Tristam, Myrtille à. Vậy cháu hãy nói cho cô biết: sao cháu lại đến tận đây?

- Cháu... cháu cũng không biết tại sao. Cháu không thực sự muốn đi đến tận nhà cô đâu.

Mẹ Tristam đứng dậy đổ đầy nước vào ấm.

- Cháu thích uống nước lá không?

"Xong rồi, Myrtille tự nhủ, đột nhiên trở nên căng thẳng. Bà ấy sẽ nói với mình về cha."

Chương 12

Bà Drake ngồi đối diện với công chúa. Mùi hương dịu ngọt bốc lên từ mấy chiếc tách khiến lỗ mũi Myrtille bị kích thích. Mùi hương đến từ xứ sở xa xôi tỏa ngát hương trong tâm trí cô. Trong phút chốc, Myrtille, người chưa bao giờ rời khỏi Blueberry thấy mình đang du hành trong ý nghĩ đến những vùng miền xa lạ, bay lướt trên những đám mây màu rực lửa trên đó xây dựng các thành phố pha lê.

Khi đã trở lại là chính mình, cô thấy mình sáng suốt đến kỳ lạ.

- Cháu biết là Blueberry được xây dựng vì cháu, để bảo vệ cháu trước Tyran, đúng không? bà Drake thẳng thắn bắt đầu.

Ngay cả đại tá cũng chưa bao giờ nói với cô theo cách trực diện đến như vậy! Myrtille không chắc mình đã sẵn sàng nghe điều bà Drake nói chưa. Nhưng đúng vậy, cô biết mình là nguyên do của việc rất nhiều người phải sống cảnh lưu vong, thậm chí có thể là cả bà Drake nữa. Cô gật đầu.

- Tốt rồi, mẹ Tristam tiếp tục. Và cháu biết tại sao chứ?

Giọng nói dịu dàng của bà khiến nỗi sợ hãi trong Myrtille dịu đi, cô trả lời rất khẽ, mắt dán chặt vào cốc nước lá.

- Vì cha cháu.

- Đúng, nhưng trước hết là vì Tyran, mẹ Tristam nói tiếp. Cháu có biết tại sao cô có thể trồng những cây thuốc này trên đám mây của chúng ta không?

Ngạc nhiên trước câu hỏi của mẹ Tristam, Myrtille ngược ánh mắt dò hỏi về phía bà.

- Những giọt nước nhỏ li ti của tất cả các đám mây trên Trái đất này được hình thành xung quanh những hạt bụi nhỏ xíu, những hạt nhân cực kỳ nhỏ, nếu cháu muốn nói như vậy. Một số hạt bụi này khá giàu dinh dưỡng và có thể trồng cây trên đó. Những giọt nước nhỏ li ti trên đám mây của chúng ta rất màu mỡ, chính vì thế mà ta có thể trồng mọi thứ ta thích trên đó. Nhưng cũng có những đám mây cấu thành từ những giọt nước chứa những hạt nhân mang chất độc giết chết ngay cây trồng, và bầu khí quyển. Những đám mây tuyệt đẹp lấp lánh ánh xà cừ trên bầu trời vào ban đêm ở vương quốc của cha cháu chính là chúng đấy. Dù rằng mang cái tên mỹ miều, nhưng chúng lại là những đám mây sát nhân.

Myrtille gật đầu: cô biết điều này, ở trường cô đã được dạy. Bà Drake tiếp tục chậm rãi nói như thể bà muốn một câu chuyện buồn trở nên nhẹ nhàng hơn:

- Phần lớn những đám mây lấp lánh ánh xà cừ là tự nhiên, và chúng luôn tồn tại. Nhưng rất lâu trước khi cuộc chiến tranh chống quân Tyran xâm lược nổ ra, cha cháu đã nhận thấy rằng, năm này qua năm khác, chúng ngày càng nhiều hơn. Thế là ông yêu cầu các chuyên gia nghiên cứu. Họ nhanh chóng khám phá ra rằng những đám mây này hình thành quanh những phân tử độc chết người mà vua Vương quốc Mây miền Trung, Tyran, cố ý tung vào bầu khí quyển.

"Ngay sau khi cháu chào đời, cha cháu đã quyết định đi báo cho Hội đồng Mây Tối cao, nhưng ông không bao giờ

đến được đích. Tyran đã dự liệu tất cả: hấn tấn công cha cháu trên đường và bao vây ông.”

- Cháu biết ă... Myrtille thì thầm.

- Ông ấy đã thoát khỏi vòng vây bình an vô sự, rồi chiến tranh nổ ra vài tháng sau đó, ngay sau khi đại tá mang cháu đi xa. Chỉ có duy nhất một trận thôi, nhưng nó vô cùng khốc liệt. Người của Tyran đã tàn sát quân đội của cha cháu. Chuyện cách đây mười hai năm rồi. Đức vua và một nhóm thân binh là những người sống sót duy nhất. Kể từ đó, họ chiến đấu trong bóng tối. Cha cháu đã nhiều lần cố thử gây dựng lại quân đội nhưng chưa bao giờ thành công.

- Sao cô lại kể tất cả những chuyện đó cho cháu ă? Myrtille hỏi.

- Bởi lá thư bố cháu gửi cho đại tá khiến rất nhiều thứ thay đổi.

Myrtille giương mắt nhìn: “Bà ấy biết chuyện ư?”

Bà Drake gật đầu ra hiệu.

- Đúng đấy Myrtille à, cô có biết chuyện. Và cô còn biết cha cháu yêu cầu cháu làm gì trong lá thư gửi riêng cho cháu.

- Nhưng... làm sao cô biết được ạ?

- Đại tá nói cho cô. Đức vua nói với đại tá điều ngài viết cho cháu.

Myrtille cảm thấy toàn bộ sức lực đang rời bỏ mình; cô không thể ngăn dòng nước mắt tuôn rơi. Mẹ Tristam vòng tay ôm lấy cô.

- Không ai có quyền chọn lựa mẹ cha, bà dịu dàng nói. Cháu là con gái một vị quân vương dũng cảm, một vị vua không hề ngần ngại đặt cuộc sống của mình vào vòng nguy hiểm để thế hệ sau được yên bình hạnh phúc. Ông ấy đã thất bại, và đó là lý do tại sao ông ấy muốn cháu chạy trốn, muốn cháu tự bảo vệ mình.

- Nhưng cháu không muốn trốn chạy! Myrtille kêu lên. Và cháu cũng không muốn chiến đấu!

- Cô biết điều đó, cô biết điều đó từ rất lâu rồi. Myrtille, cháu chỉ là một đứa trẻ, nhưng cháu không được tuyệt vọng. Dù cho người lớn có lựa chọn điều gì cho cháu chẳng nữa thì cháu cũng không buộc phải nghe theo họ suốt đời. Chính bản thân cháu phải biết mình là ai, phải xác định xem là công chúa nghĩa là như thế nào ngay cả khi cháu không hề có một vương quốc trong tay. Không ai có thể làm điều đó thay cháu. Cô sẽ giúp cháu nếu cháu muốn.

Myrtille chỉ có một mong muốn duy nhất vào lúc này: gặp lại cha và giúp ông, vậy nên cô liền hỏi:

- Cô có thể dạy cháu chữa bệnh được không ạ?

- Được chứ, cô có thể dạy cháu cả chuyện đó.

Trong khi nói vậy, bà Drake quay đầu về phía cửa ra vào như thể bà vừa nghe thấy tiếng động bên ngoài.

- Một người cháu quen đang đến đấy. Cháu mau lau nước mắt đi.

- Cháu... Myrtille tiếp.

Cô bé nín bật: có tiếng gõ cửa. Bà Drake ra mở cửa.

- Xin chào, Simon.

- Chào Kae, đại tá Briggs vừa cúi xuống để vào nhà vừa trả lời. Chúng ta cần nói chuyện, chuyện gấp lắm rồi. Tristam có ở nhà không?

Khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Myrtille, ông liền đứng im bất động.

- Cháu làm cái gì ở đây vậy? ông thốt lên.

- Con trai tôi bị thương, bà Drake trả lời trước khi cô bé kịp mở miệng. Myrtille đã đưa thằng bé về nhà. Tôi vừa pha cho cô bé một cốc nước lá để cảm ơn.

Đại tá Briggs quay về phía Tristam đang ngáy khò khò, tay cậu đắp đầy lá thuốc liền sẹo.

- Myrtille..., đại tá thì thầm, cháu đã đọc thư của cha cháu chưa?

- Dạ rồi ạ.

- Cháu có muốn chúng ta nói về chuyện đó không?

Myrtille lắc đầu.

- Vậy thì cháu hãy về nhà ngay đi, bác xin cháu, bác gái lo cho cháu lắm đấy. Chúng ta sẽ cùng nhau xem xét kế hoạch sơ tán vào ngày mai, cháu đồng ý chứ?

Myrtille gật đầu rồi quay gót. Mắt cô bé đã khô lệ.

- Cô sẽ tiễn cháu ra cửa, bà Drake nói trong khi đại tá đi xem xét tình hình của Tristam.

- Cháu có thể hỏi cô điều này được không ạ? Myrtille hỏi khi ra đến ngoài cửa.

- Cô đang lắng nghe cháu đây, cháu yêu.

- Đại tá luôn nói với cháu rằng có hai người có thể đi khỏi Blueberry bằng xe mô tô bay của cô nhưng không bao

giờ nói đến người thứ hai. Cháu chỉ biết là không phải ông. Liệu có phải cô không ạ?

Mẹ Tristam do dự không muốn trả lời.

- Cháu xin cô, công chúa này nỉ, cô nói cho cháu đi ạ!

- Không, bà Drake trả lời, không phải cô. Mà là Tristam.

- Tristam? Myrtille thốt lên. Nhưng tại sao...

Cô không kịp nói hết câu: đại tá đã quay trở ra cửa.

Myrtille rời xa ngôi nhà trong tâm trạng rối bời. Cô không hề trông thấy Tom đang nấp trong cánh đồng lúa và đã nghe hết cuộc nói chuyện.

Chương 13

Ngày hôm sau, buổi sáng thức dậy yên bình trên Blueberry. Bầu trời xanh trong vắt nhưng có dấu hiệu gì đó bất ổn: những sợi mây nhỏ rải rác đó đây. Mặt trời vừa mới nhô cao đang chiếu sáng những cánh quạt của hệ thống tuốc bin gió trên các mái nhà trong làng. Mãi chìm trong suy tư, thầy Azul không hề để ý đến chúng. Ông bước chậm rãi đến trường. Tin tức của đức vua khiến ông mất ngủ; chính vì thế ông đã dành trọn cả đêm để chấm bài kiểm tra của đám học sinh. Giờ thì ông đang nghĩ đến tương lai của Blueberry.

“Trừ đại tá ra, không hề có lấy một chiến binh nào trong làng, và chúng ta cũng không có vũ khí, ông tự nhủ. Chúng ta bị chia cắt với thế giới. Chúng ta sẽ phải sống ở đây đến hết đời trong niềm hy vọng Tyran sẽ không bao giờ tìm thấy chúng ta.”

Đến quảng trường làng, ông tiến về phía mấy học sinh đi học sớm đang đứng đợi trường mở cửa.

“Mình phải thay đổi chương trình dạy thôi. Mình sẽ nói với chúng về thế giới, về các vì sao và về thiên nhiên. Như thế chúng có thể được chu du thiên hạ, dù chỉ là trong tâm trí mà thôi. Chúng cần phải được biết rằng Trái đất rất mỏng manh dễ vỡ. Nếu có đứa nào sống sót sau chuyến lưu

vong này, một ngày nào đó đến lượt chúng sẽ truyền lại những hiểu biết này cho con cháu.”

Thầy Azul đi vòng tránh nhóm học sinh để vào trường rồi khép cánh cổng phía sau mình lại. Ông còn chút thời gian yên tĩnh trước khi tiết học bắt đầu. Ông muốn được ở một mình.

Trong phòng học, mặt trời chiếu những tia sáng lấp lánh lên bàn và thành ghế. Thầy dừng lại trước khuông cửa sổ ngắm nhìn từng đợt sóng lúa trào dâng mà cơn gió tạo ra trên cánh đồng.

Chuông vào lớp reo vang và lũ trẻ ùa vào khắp sân trường. Đến đầu hành lang, bọn lớp lớn và lớp nhỏ tách nhau ra rồi vào từng lớp riêng.

- Chào các em, thầy Azul vừa nói vừa lôi chồng bài kiểm tra đã chấm từ chiếc va li nhỏ ra.

- Chúng em chào thầy ạ, lũ trẻ vừa đứng vừa đồng thanh đáp lại.

- Các em ngồi xuống đi.

Trừ Jerry và thằng tùy tùng, chẳng đứa nào ngờ thầy lại chấm bài kiểm tra nhanh đến vậy. Cả lũ ngồi xuống nhưng mắt lại dán chặt vào chồng bài kiểm tra đặt trên bàn giáo viên.

Những đứa ngồi hàng đầu đã bắt đầu nhịp nhịp chân, nóng lòng muốn biết điểm số của mình. Càng xuống đến gần cuối lớp học thì niềm phấn khích đó lại càng dần chuyển thành nỗi lo lắng, và đặc biệt là ở hàng cuối cùng, thường là chỗ của Tristam, vốn thường xuyên ngủ gật trong lớp.

Nhưng Tristam hiện không có ở đó: chỗ ngồi của cậu trống không. Ngồi ở hàng đầu, Tom bồn chồn chờ đợi Tristam. Cậu không ngừng nhìn ra cửa với hy vọng trông thấy bạn mình xuất hiện. Tâm trí cậu đang còn vương bạn bởi những gì nghe được tối qua ở cửa nhà bà Drake. “Hai

người có thể trốn khỏi Blueberry bằng mô tô bay, cậu tự nhắc lại. Là Myrtille và Tristam.”

Tom vừa dùng bữa sáng với Myrtille. Cậu quan sát cô, vẻ căng thẳng: cô ấy sẽ nói gì với mình đây? Nhưng Myrtille lại im lặng. Rốt cuộc chính cậu là người lên tiếng hỏi: “Cậu đã làm gì tối qua vậy?”

Myrtille không trả lời, và Tom bắt đầu lo sợ điều tồi tệ nhất: “Hai người sẽ cùng nhau đi mà không có mình!”

Trong lúc cả hai cùng nhau rảo bước tới trường, Tom lo lắng liếc nhìn Myrtille. Cậu nhận thấy rõ có điều gì đó trong cô đã thay đổi kể từ ngày hôm qua: như thể người ta vừa cắt đi gánh nặng lớn luôn đè nặng trái tim cô. Cậu không dám đặt bất cứ câu hỏi nào khác, nhưng cậu quyết định sẽ nói chuyện này với Tristam ngay khi gặp lại bạn và sẽ không rời mắt khỏi cả hai.

“Hai người sẽ không đi mà không có mình!” giờ cậu vừa nghĩ vừa nhìn ra cửa lớp và tự hỏi liệu Tristam có thể làm được trò trống gì nhĩ.

Lớp học im phăng phắc. Tay chấp sau lưng, thầy Azul đi đi lại lại trên bục giảng. Rồi thầy dừng lại ngay sát bàn giáo viên.

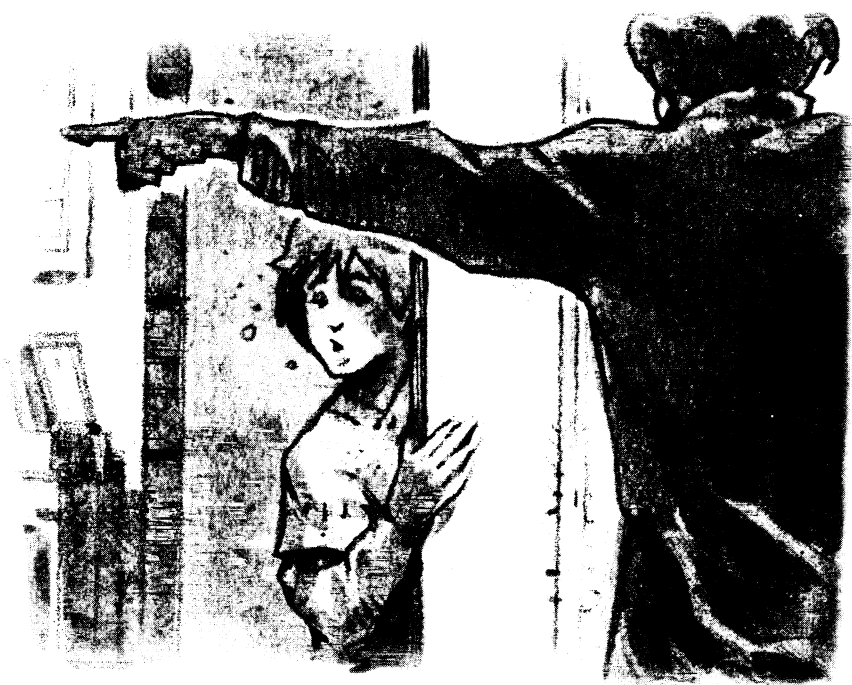
- Trước khi trả bài kiểm tra, vừa nói thầy vừa đặt tay lên chồng bài, thầy muốn nhắc lại cho các em nhớ vì sao chúng ta lại ngồi trong lớp học này. Các em ngồi đây để hiểu thế giới chúng ta sống trong đó. Các em biết đấy, thiên nhiên có sức mạnh cũng như sức tàn phá vô cùng ghê gớm. Con người luôn tìm cách tự bảo vệ mình trước thiên nhiên, như xây nhà chẳng hạn. Nhưng ngày nay, chỉ trong vòng vài chục năm con người đã khiến Trái đất trở nên nguy hiểm hơn nhiều so với chính bản thân nó.

Thầy giáo quay về phía đám học sinh đang sững sờ nhìn nhau.

- Các em thấy đấy, thầy tiếp tục, Trái đất chẳng bao giờ giống với Trái đất mà ta từng biết, và đó là một điều rất thú vị bởi nó có nghĩa là hành tinh chúng ta đang sống. Nó phát triển, nó thay đổi qua thời gian và phản ứng lại điều ta bắt nó phải chịu đựng. Có em nào biết hiệu ứng nhà kính là gì không?

Jerry giơ tay lên.

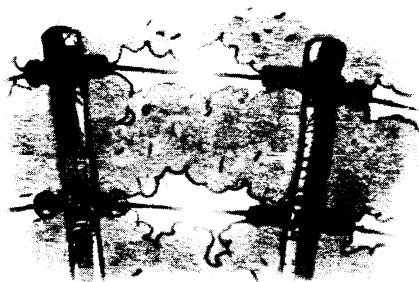
- Nào, Molnsson!

Khi cậu bé chuẩn bị mở miệng thì tiếng bước chân nặng nề vang lên trong hành lang, rồi dừng lại ngay trước cửa lớp học. Tất cả mọi người đều hướng ra cửa. Tay nắm cửa nhẹ nhàng hạ xuống... Cánh cửa hé mở và cả bọn nhìn thấy mái tóc rối tung rối mù của Tristam, cậu có vẻ còn đang ngái ngủ. Tất cả phá lên cười.

- Em xin lỗi thầy, thầy Boicard, em không dậy được. Nhưng thầy là thầy Azul ă? Bây giờ là mấy giờ rồi ă? Đã sang chiều rồi ă?

- Vào chỗ của cậu rồi ngồi xuống đi! thầy Azul ra lệnh, thầy cố nén cơn giận mà Tristam thường gây ra cho mình. Tôi không muốn nghe cậu nói, tôi cũng không muốn biết là có cậu ở đây, cậu hiểu chứ?

Chương 14

Tristam vừa ngồi vào chỗ vừa kín đáo chào Tom. Myrtille liếc nhìn Tristam và thấy gan bàn tay cậu đã khỏi. Jerry, ngồi ngay gần Tom, giận điên người lên: nó không thể chấp nhận chuyện Tristam một lần nữa lại dễ dàng thoát thân như vậy. Đã từ lâu Tristam đáng bị đuổi về làm đồng với mẹ mình!

- Tôi đang nói đến đâu rồi nhỉ? thầy Azul tự hỏi khi bầu không khí trật tự đã trở lại. À ừ, Trái đất... Hiệu ứng nhà kính...

Tay chỉ về hướng cửa sổ, thầy nói tiếp:

- Từ nơi chúng ta đang ngồi, ta cứ tưởng rằng bầu khí quyển Trái đất trải dài vô tận cho đến tận cùng Vũ trụ. Nhưng hoàn toàn không phải vậy. So với kích cỡ của Trái đất thì bầu khí quyển của chúng ta vô cùng mỏng manh. Các em hãy hình dung: gần như toàn bộ không khí mà chúng ta hít thở và bảo vệ chúng ta khỏi tia Mặt trời cũng như những mối nguy hiểm từ không gian chỉ nằm trong một tầng khí quyển dày khoảng năm mươi kilômét. Nếu không có tầng khí quyển này, chúng ta sẽ không thể sống trên hành tinh của mình đâu.

Thầy Azul ngừng lời, để cho câu nói cuối cùng của mình âm vang trong phòng học. Ông muốn mọi học sinh hiểu rõ

những gì ông vừa nói. Mặc dù mới sáng sớm nhưng cả lớp chăm chú lắng nghe ông như đang nghe một câu chuyện kể bên bếp lửa. Chỉ riêng Tristam là đang thiu thiu ngủ.

- Có tám hành tinh quay quanh Mặt trời, thầy Azul tiếp tục. Bốn hành tinh khổng lồ và rất khác biệt so với Trái đất, bởi chúng được cấu thành từ khí bay quanh một lõi hạt nhân rắn. Chúng ta gọi chúng là Ông khổng lồ khí. Đó là sao Mộc, sao Thổ, sao Thiên Vương và sao Hải Vương. Những Ông khổng lồ này là những hành tinh nằm ở xa nhất trong Hệ Mặt trời, nhưng vào đêm hè, ta có thể dễ dàng nhận ra hai hành tinh lớn nhất là sao Mộc và sao Thổ vốn phản chiếu ánh sáng Mặt trời và sáng hơn các ngôi sao khác. Bốn hành tinh khác trong Hệ Mặt trời, được tạo thành từ đá, nhỏ hơn rất nhiều. Đó là sao Thủy, sao Kim, Trái đất và sao Hỏa. Ở gần Mặt trời hơn nên chúng thường xuyên nhận trực tiếp những tia bức xạ chết người từ ngôi sao của chúng ta. Chỉ duy có bầu khí quyển mới có thể bảo vệ chúng ta khỏi những tia chết người này mà thôi.

- Thưa thầy? Jerry ngắt lời.

- Có gì vậy?

- Hiệu ứng nhà kính, thưa thầy... Thầy vẫn muốn em trả lời chứ ạ?

Nếu đứa nào khác đặt câu hỏi như vậy, cả lớp sẽ cười nhạo ngay. Nhưng đây lại là Jerry. Không ai có thể thoát khỏi chuyện rắc rối với nó lúc tan học, thế nên chẳng cậu trò nào dám động dậy.

- Không cần thiết nữa, thầy giáo lên tiếng, đó là điều thầy đang giải thích đây. Và giờ thì em làm ơn chú ý lắng nghe đi, bởi câu trả lời có liên hệ mật thiết với thứ vũ khí mà Tyran sử dụng chống lại toàn Trái đất.

Một làn sóng sợ hãi bao trùm lên lũ trẻ: chưa từng có thầy cô giáo nào dám nói về Tyran trong giờ học.

- Để các em hiểu rõ những mối nguy hiểm đang đe dọa Trái đất, thầy sẽ nói với các em về hai hành tinh mà các nhà khoa học đã nghiên cứu lâu nay: sao Hỏa và sao Kim. Sao Hỏa đã mất phần lớn bầu khí quyển của mình từ rất lâu rồi. Những cơn gió từ mặt trời và các loại bức xạ khác đã đánh bật bầu khí quyển của hành tinh này vào không gian. Chính vì thế mà mặt đất sao Hỏa bị Mặt trời tấn công liên tục và sự sống trên bề mặt hành tinh này, giả định là đã xuất hiện ở đây, cũng không thể tồn tại cho đến ngày hôm nay. Thêm vào đó, vì nó không đủ bầu khí quyển để giữ nhiệt từ Mặt trời nên nhiệt độ ở đây có thể xuống tới - 125°C.

- Điều đó có nghĩa là không có sự sống trên sao Hỏa ă? Henry thắc mắc.

- Không, điều đó không có nghĩa là thế. Trên thực tế, chúng ta không biết liệu sự sống có tồn tại ở đó hay không bởi cũng có thể có sự sống ở tận sâu trong lòng đất sao Hỏa. Không có đàn ông hay phụ nữ gì hết, cái này thì chúng ta biết rõ, nhưng có thể là có các loại vi khuẩn. Để có thông tin chính xác, phải gửi vệ tinh đến thực địa mang theo các loại rô bốt đặc biệt hoặc, tốt hơn nữa là, chính con người chúng ta.

- Chúng ta có khả năng làm được điều đó ă? một học sinh khác lên tiếng hỏi.

- Phải, thầy Azul trả lời, chúng ta sẽ quay lại chủ đề này sau. Giờ thầy muốn nói với các em về sao Kim vốn có bầu khí quyển hoàn toàn đối ngược với sao Hỏa. Trong số tất cả những hành tinh chúng ta biết, sao Kim giống với Trái đất nhất, ít nhất cũng là về kích cỡ. Nó gần như là chị em song sinh với chúng ta. Và qua thời gian, bầu khí quyển của nó kháng cự vô cùng quyết liệt trước sự tấn công từ không gian, bầu trời của sao Kim ngập đầy các phần tử, phân tử và bụi, có vai trò giữ lại nhiệt lượng từ Mặt trời. Cũng chính vì

vậy mà không khí ở hành tinh này có tính axit và nặng đến nỗi đè bẹp mọi đồ vật con người phóng lên đó. Trên sao Kim nhiệt độ trung bình ngày cũng như đêm, vào khoảng 464°C. Hành tinh này là một địa ngục và hoàn toàn không thể sống được.

Ông ngừng lời một lúc rồi tiếp tục:

- Có em nào biết tại sao Trái đất lại khác so với hai hành tinh kia không?

Henry gờ tay nhưng khi nhìn thấy Jerry cũng muốn trả lời thì nó liền hạ tay xuống, và không ai khác nhúc nhích cả.

- Trái đất nằm ở giữa cả hai, thưa thầy, nguyên tương quân tương lai, kẻ hiện vẫn chưa biết rằng chẳng còn vương quốc mà giành lại và bảo vệ nữa, trả lời. Nhờ hiệu ứng nhà kính cho phép nhiệt lượng đi vào nhưng không bị bật trở ra, bầu khí quyển Trái đất chính xác là thứ cần có để bảo vệ chúng ta trước Mặt trời và tích giữ một lượng năng lượng vừa đủ để trời không quá nóng cũng không quá lạnh.

- Chính thế đó, thầy giáo tiếp lời. Bầu khí quyển Trái đất đã đạt được trạng thái cân bằng đáng kể so với Mặt trời. Nhờ vào trạng thái cân bằng này, hành tinh chúng ta không phải là lò lửa rực hồng như sao Kim, cũng không đóng băng vào ban đêm như sao Hỏa. Trên Trái đất, nhiệt độ trung bình trên mặt đất khoảng 15°C: ở vào nhiệt độ này, nước có thể duy trì trạng thái lỏng, rắn hay khí. Trong số tất cả những hành tinh chúng ta biết, duy Trái đất là có đặc tính này. Và như các em đã biết, những đám mây được cấu thành đồng thời từ nước, hơi nước và tinh thể băng, vì vậy mà cả ba trạng thái trên đều tồn tại ở đó.

Henry lại tiếp tục gờ tay.

- Nào, Holgart, thầy giáo nói.

- Thế mối liên hệ với Tyran là gì thưa thầy?

- Tyran cố làm rối loạn bầu khí quyển của chúng ta

bằng cách tăng hiệu ứng nhà kính lên, Holgart à. Chuyện rất nghiêm trọng.

- Thưa thầy, sao chuyện đó lại nghiêm trọng ạ?

- Bởi vì, khi làm rối loạn bầu khí quyển, chúng có thể phá vỡ trạng thái cân bằng với Mặt trời, và tất cả sẽ xáo trộn cho đến khi đạt tới trạng thái cân bằng mới. Nhưng chúng ta không biết trạng thái mới này sẽ ra sao, và mọi thứ có nguy cơ trở nên vô cùng, vô cùng dữ dội và nguy hiểm hơn rất nhiều. Gió sẽ mạnh hơn, bão sẽ khủng khiếp hơn, mưa sẽ dữ dội hơn.

- Thưa thầy, sao hắn ta lại muốn làm vậy ạ? Myrtille lên tiếng hỏi.

- Điều này thì chúng ta không rõ.

Tom chạm tay vào cuốn sách của Chúa tể Gió mà cậu quyết định sẽ luôn giữ bên mình, bên trong lần áo sơ mi. Bản thân cậu biết điều Tyran đang cố thực hiện: làm biến đổi khí hậu để sử dụng nó như một loại vũ khí chiến tranh.

Đột nhiên một tiếng động inh tai từ cuối lớp vang lên khiến cả lớp giật nảy mình. Đó là Tristam vừa ngã từ ghế xuống trong khi đang ngủ gật. Cậu đứng bật dậy, hoảng hốt, có vẻ như đang tự hỏi mình đang ở đâu và thấy cả lớp phá lên cười.

- Trò Drake! thầy Azul giận dữ hét lên.

- Có chuyện gì thế này? Tristam vừa ngơ ngác thốt lên vừa đưa mắt tìm Tom. Giường của mình đâu rồi?

- Đủ rồi đấy! thầy giáo gào lên, mặt giận tím tái. Trò Drake, cậu là nỗi hổ thẹn cho cả làng này. Còn tệ hơn nữa: cậu là nỗi hổ thẹn cho cả nền khoa học! Ra khỏi lớp ngay! Trò Briggs, đưa cậu ta đến văn phòng cô hiệu trưởng. Thi hành ngay đi! Tôi không muốn nhìn thấy cậu ta trong ngày hôm nay nữa!

Hiệu ứng nhà kính

Nếu không có Mặt trời, trên Trái đất cũng lạnh như trong không gian: khoảng -270°C .

Do Mặt trời chiếu sáng với mức độ khác nhau tại các khu vực khác nhau nên nhiệt độ trên Trái đất cũng thay đổi tùy từng địa điểm: nó có thể thay đổi rất lớn, vào cùng một thời điểm, có thể là -70°C ở Nam cực và $+50^{\circ}\text{C}$ ở sa mạc. Nhưng

nếu tính trung bình trên toàn bộ bề mặt hành tinh chúng ta thì ta sẽ thấy nhiệt độ là $+15^{\circ}\text{C}$.

Tuy vậy, bản thân mình Mặt trời chỉ có thể sưởi ấm Trái đất đến nhiệt độ trung bình là -18°C , nghĩa là thấp hơn 33°C so với con số ta đo được!

Tại sao lại có sự chênh lệch đó?

Bởi Trái đất sở hữu một bầu khí quyển để cho năng lượng mặt trời đi qua và chuyển hóa nguồn năng lượng này thành nhiệt rồi giữ một phần nhiệt này ở gần mặt đất. Đó là hiện tượng người ta vẫn gọi là hiệu ứng nhà kính.

Nếu không có hiện tượng hiệu ứng nhà kính tự nhiên này, nước sẽ đóng băng trên bề mặt Trái đất và cuộc sống mà chúng ta biết tới ngày nay hẳn là sẽ không xuất hiện.

Để Trái đất ở vào trạng thái cân bằng với nhiệt độ dễ chịu, cần phải đáp trả lại chính xác lượng năng lượng đã chiếu xuống Trái đất. Nếu giữ lại ít, Trái đất sẽ lạnh đi. Nếu giữ lại nhiều, Trái đất sẽ nóng lên.

Hai loại khí phổ biến nhất trong khí quyển là nitơ và ôxy. Hai

Điôxít các bon:

Tất cả những chiếc ô tô chúng ta lái, tất cả những nguồn năng lượng sử dụng nhiên liệu hóa thạch (như dầu hỏa chẳng hạn) đều không ngừng thải vào bầu khí quyển điôxít các bon.

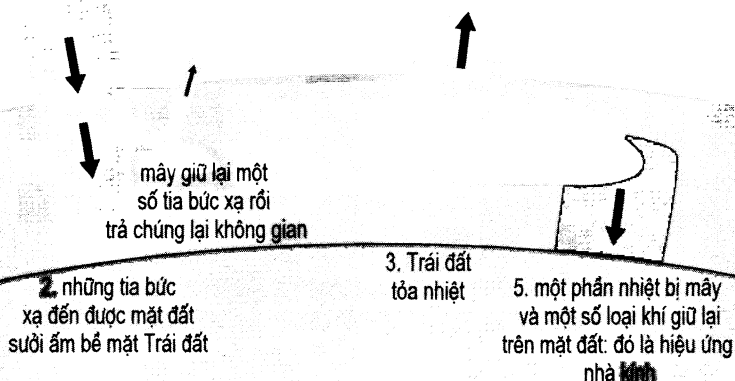
Một phần sau đó sẽ được thực vật và đại dương hấp thụ. Một phần khác tích tụ trong khí quyển và có thể lưu tại đó trong suốt hơn 1.000 năm.

thành phần này thay đổi ít hay nhiều cũng không ảnh hưởng mấy đến cách nhiệt lượng được giữ lại. Ngược lại, khí mêtan, điôxít các bon và hơi nước là những loại khí để cho năng lượng Mặt trời đi qua nhưng lại ngăn cản nhiệt bức xạ vào không gian. Đó là những khí gây hiệu ứng nhà kính. Chúng chiếm số lượng rất ít nhưng lại rất hiệu quả.

Các nhà khoa học đã đặt nhiều cơ sở nghiên cứu ở Nam cực để tiến hành lấy những lõi khoan băng sâu hàng kilômét.

1. Mặt trời bức xạ nhiệt

4. một phần nhiệt trở lại không gian

Sau đó họ phân tích những bọt không khí bị giữ lại bên trong. Làm vậy họ có thể tái tạo lại thành phần không khí cách đây 500.000 năm.

Và kết luận của họ như sau: cách đây ít nhất 500.000 năm, bầu khí quyển của chúng ta không có nhiều lượng khí gây hiệu ứng nhà kính như bây giờ.

Chúng ta biết rằng những khí này làm thay đổi trạng thái cân bằng năng lượng của bầu khí quyển và chính con người là nguyên nhân tạo ra quá nhiều lượng khí này.

Những hậu quả của việc khí hậu nóng lên phải mất khá nhiều thời gian mới nhận thấy được. Chúng ta biết rằng chỉ từ ngày hôm nay chúng ta mới bắt đầu nhận thấy những hậu quả đó, thậm chí trong cả cuộc sống thường nhật của chúng ta.

Chương 15

- **T**ớ không muốn đến chỗ cô hiệu trưởng, Tristam nói với bạn khi cả hai đã ở ngoài hành lang.

- Lẽ ra cậu nên nghĩ đến điều đó từ sớm hơn mới phải, Tom trả lời. Thế cậu muốn chúng ta làm gì bây giờ? Chúng ta không có quyền lựa chọn.

Cả hai lê bước tới phòng cô hiệu trưởng. Tristam không nhận thấy Tom còn lo lắng hơn cậu nhiều. Đến trước cửa phòng cô Peel, thay vì gõ cửa, Tom liền quay sang Tristam.

- Cậu biết Myrtille ở nhà cậu tối qua chứ?

- Có, Tristam vừa trả lời vừa chỉ vết sẹo xấu xí in dấu trong lòng bàn tay mình. Ngu thế không biết, tớ đã chạm vào hàng rào bảo vệ. Sau đó tớ cảm thấy lạnh toát rồi ngã vật xuống đồng lúa. Myrtille tìm thấy tớ ở đó. Cô ấy đưa tớ về nhà rồi đi về. Đây là tớ nghĩ thế, vì tớ đã ngủ thiếp đi.

- Lại đây, Tom nói, tớ phải kể cho cậu chuyện đã xảy ra ở nhà tớ tối qua.

Tristam mở to mắt và mỉm cười: Tom không muốn dẫn cậu đến chỗ cô hiệu trưởng! Chúng tiến về phía lối thoát hiểm của trường học trông ra ruộng lúa. Ở đó, đứng dựa lưng vào tường, Tom kể cho bạn chuyện đức vua từ bỏ ý định giành lại Vương quốc phương Bắc.

- Không thể thế được! Tristam thở hắt ra. Nhưng... mọi người định làm gì?

- Tổ nghĩ bố tớ muốn chúng ta tiếp tục sống ở đây như thể không có chuyện gì xảy ra, đồng thời hy vọng Tyran không tìm thấy chúng ta.

- Thế nếu Tyran vẫn đến được tận đây thì sao? Bố cậu có kế hoạch gì không?

Không biết câu trả lời, Tom dành thú thật:

- Tớ đã đi theo Myrtille khi cô ấy đến nhà cậu tối qua, và tớ đã đứng nghe ở ngoài cửa.

- Cậu đã làm thế sao? Tristam ngạc nhiên hỏi. Nhưng sao lại thế?

- Đừng hỏi nữa! Cậu biết tớ đã nghe được gì không?

Tristam lắc đầu.

- Có một phương tiện để rời khỏi Blueberry! Nó được dự kiến dành cho Myrtille trốn đi nếu Tyran phát hiện ra chúng ta.

- Vậy à?

- Phương tiện đó chính là cái mô tô bay mà mẹ cậu đã lái tới đây.

- Nó còn hoạt động à?

- Còn, mẹ cậu nói thế. Nó đã được giấu đi phòng khi có việc. Cậu biết nó ở đâu không?

- Tất nhiên là không rồi! Nếu tớ biết nó ở đâu thì tớ và cậu, chúng ta đã đi xem nó rồi chứ!

Tristam thấy lạ lùng hết sức: có tồn tại một phương tiện để rời khỏi Blueberry! Có tồn tại một phương tiện để đi ngấm những thành phố lạ thường mà mẹ vẫn kể khi cậu còn nhỏ! Sao mẹ không bao giờ nói với cậu về phương tiện đó nhỉ?

- Nhưng chắc chắn là thế! một lát sau Tom thốt lên.

Tristam nhìn bạn bằng ánh mắt dò hỏi.

- Chính vì lẽ đó mà mẹ cậu không hề nói với cậu: bà

biết rằng cậu không thể ngăn mình đi xem cái mô tô đó, và thậm chí còn thử lái nó bay lên. Bà thừa hiểu cậu mà!

- Dù thế nào thì chúng ta cũng sẽ tìm thấy nó thôi! Tristam vừa nói vừa cười. Cậu đồng ý không?

Tom im lặng một lúc trong khi mắt dán chặt xuống đất. Khi Tom chuẩn bị thú nhận rằng cậu sợ Tristam sẽ bỏ đi mà không có cậu thì cánh cổng trường học trông ra phía quảng trường làng bỗng mở toang. Hai cậu chàng giật nảy mình vội nấp sau tấm áo choàng học trò treo trên tường.

Có ai đó đang chạy trong hành lang. Đó là đại tá, ông mặc quân phục. Ông xộc thẳng vào giữa lớp học của thầy Azul rồi trở ra sau một lúc, tay dắt Myrtille theo.

- TRISTAM! ông vừa hét lên vừa nhìn xung quanh mình. TRISTAM! LẠI ĐÂY NGAY LẬP TỨC!

Nép chặt vào tường, Tristam và Tom không dám động cựa.

Đại tá dẫn Myrtille đi về phía văn phòng cô Peel, cả hai bước vào mà không hề gõ cửa.

- Đại tá có vẻ giận kinh lắm! Tristam thì thầm. Tớ phải trốn thôi!

Cậu lao về phía cửa thoát hiểm rồi rời khỏi trường. Tom chạy theo bạn và chúng chạy trên cánh đồng, thẳng tắp trước mặt. Khi được nửa đường dẫn đến hàng rào bảo vệ, chúng dừng lại, mệt đứt hơi.

Gió nổi lên và thời tiết dần xấu đi. Một vài đám mây nhỏ ban sáng đã lan rộng và giờ đang phủ kín bầu trời bằng một lớp mỏng xám xịt. Một quãng ngũ sắc bao quanh mặt trời.

Một cảm giác e sợ khiến Tristam rùng mình, như thể có một con nhện chân mềm ẩm ướt đang bò lên cột sống cậu. Cậu quay về phía làng và nhìn thấy một cột khói đen sì bốc lên từ một nóc nhà.

- Đó là cái gì vậy? cậu lên tiếng hỏi.

Cột khói nhỏ thứ hai xuất hiện bên cạnh cột khói đầu tiên. Rồi cột thứ ba, thứ tư... Đứng ngay cạnh Tristam, Tom tái xanh nhợt nhạt.

- Ôi không...

Không còn nghi ngờ gì nữa: cả làng đang bốc cháy.

Tristam quay nhìn về phía nhà mình, và máu cậu đông cứng lại: nhà cậu cũng bị cháy!

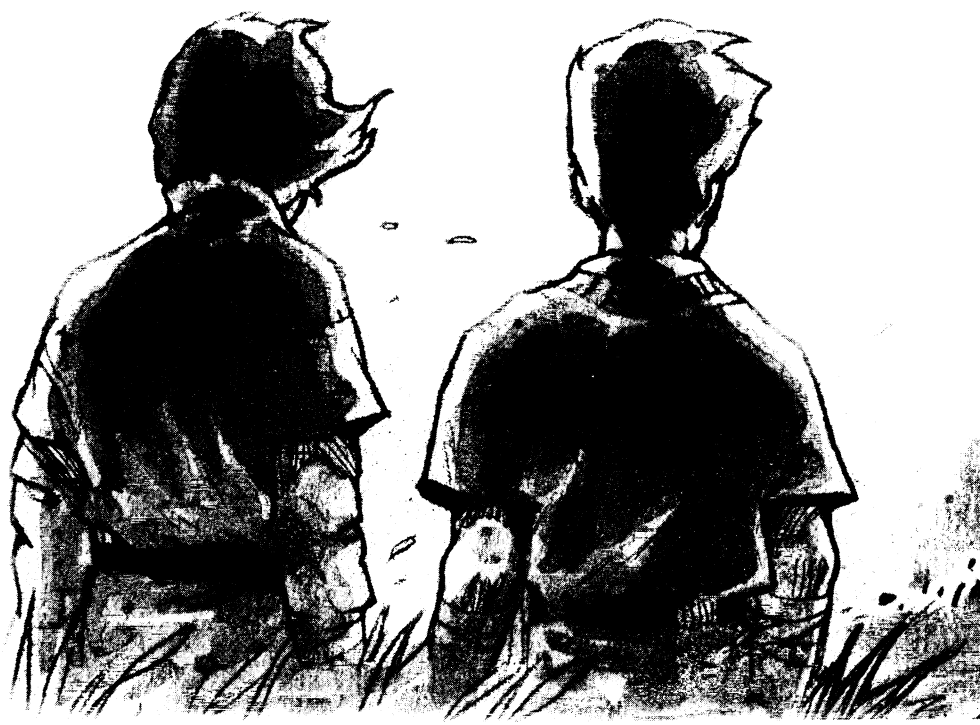
- Mẹ! vừa hét cậu vừa chạy về hướng nhà mình.

Tom nắm tay giữ bạn lại rồi chỉ cho cậu một hình bóng đang ra hiệu cho chúng từ lối thoát hiểm của trường học.

- Mẹ! Tristam kêu lên.

Đúng lúc đó, ba chiếc máy bay xuất hiện phía trên các mái nhà và hai người bạn hiểu điều đang diễn ra: quân lính của Tyran đã ở đây. Chúng vừa tấn công Blueberry.

- ĐI THEO TA! mẹ Tristam vừa hét lên vừa lao về phía

nhà Tom.

Cùng lúc khoảng chục tên lính lao ra như tên bắn từ trường học.

- TAO MUỐN BỌN CHÚNG VẪN CÒN SỐNG! một tên trong số chúng vừa chỉ Tristam và Tom vừa gào lên.

Bọn lính lao vào đuổi theo Tom và Tristam. Kinh hoàng, hai người bạn vất chân lên cổ chạy thực mạng để bắt kịp mẹ của Tristam.

Chương 16

Gió thổi càng lúc càng mạnh hơn. Từng thân lúa quất vào cánh tay và ngực hai cậu trai đang chạy trốn đám lính. Hoảng hốt, chúng chỉ nghĩ đến chạy và chạy mãi không nghỉ để bắt kịp bà Drake. Hàng rào bảo vệ đã gần kề. Mẹ của Tristam đã đến đầu làng và rẽ sang phải rồi biến mất phía sau nhà Briggs.

- MẸ! Tristam kêu lên. ĐỢI CHÚNG CON VỚI!

Tiếng gào thét của đám lính càng lúc càng to hơn. Một đút hơi, hai người bạn chạy nhanh vài mét cuối và nhìn thấy bà Drake vội vàng chạy vào lán dụng cụ của đại tá. Giây lát sau, cả Tristam và Tom cũng vào theo. Chúng lao về phía cánh cửa sập mà mẹ Tristam đang mở trước chúng. Bà xuống sau chúng rồi chặn lối vào thư viện bí mật bằng cách đẩy tấm ván gỗ phía dưới lên.

- Lấy toàn bộ sách trên mấy cái kệ kia xuống! bà vừa ra lệnh vừa chỉ bức tường phía sau chiếc bàn nhỏ. Nhanh lên nào!

Phía trên đầu họ có tiếng chân bước của tụi lính vừa mới vào lán dụng cụ. Tristam và Tom nhìn kệ sách.

- Cô muốn tụi cháu để chúng ở đâu ạ? Tom hỏi, cậu hoàn toàn mất phương hướng.

- Vứt xuống đất đi, khẩn trương lên! mẹ Tristam vừa

trả lời vừa tự tay lôi từng chục từng chục cuốn xuống.

Một cái chùy đập mạnh xuống trần thư viện và cả căn phòng rung lên bần bật. Một nửa số sách rơi xuống đất. Tom đứng bất động, sững sờ như hóa đá.

- Tom! bà Drake hét lên. Có hai trăm tên lính của Tyran đang ở trên đầu cháu đấy. Nếu không nhanh thì tất cả sẽ chết hết! Các cháu đứng lui ra nào!

Hai cậu trai liền lùi lại vài bước, sau đó bà kéo tủ sách, chiếc tủ đổ sụp xuống chân bà để lộ ra một cánh cửa.

Cú chùy thứ hai khiến một trong những thanh mè của cánh cửa sập trên đầu họ bung ra.

Người thiếu phụ mở cánh cửa bí mật và ánh sáng ủa vào trần ngập khắp căn phòng. Cánh cửa mở trực tiếp ra bầu trời và đại dương. Mắt mở to ngạc nhiên, Tom và Tristam nhìn thấy một thứ lạ lẫm nằm ở rìa đám mây, trên bốn đồ bằng gỗ hướng thẳng vào không trung. Hai đôi cánh bám dọc theo chiều dài sườn máy khiến nó trông giống hệt con chuồn chuồn.

Mẹ Tristam trèo lên máy bay rồi khởi động tuốc bin. Hai đôi cánh tách rời nhau rồi mở xòe ra. Chiếc máy bay bắt đầu rung lên, sẵn sàng cất cánh.

Bà Drake quay về phía con trai rồi ôm cậu trong vòng tay trong khi thanh mè thứ hai của cánh cửa sập bay ra trong tiếng nổ inh tai.

- Con chuồn chuồn đã được lập trình để đưa các con đến Làng Trắng, bà thì thầm. Để kết nối với chương trình lái tự động, các con phải ấn vào cái nút khi nó chuyển sang màu trắng. Con hiểu ý mẹ chứ? Ngay cả khi các con chết vì lạnh thì cũng phải đợi khi cái nút đó chuyển sang màu trắng, nếu không bọn lính của Tyran sẽ bắt kịp các con.

- Thế còn mẹ thì sao ạ? Tristam lo lắng hỏi.

- Mẹ sẽ gặp lại các con sau.

- Còn Myrtille ạ? Tom hỏi.

- Con bé sẽ sớm đến thôi.

- Nhưng chúng con sẽ làm gì ở Làng Trắng ạ? Tristam rên rỉ.

- Các con phải tìm gặp Yage Heather. Nhớ kỹ cái tên này nhé. Yage Heather. Trong hộp đựng của con chuồn chuồn này có một gói nhỏ. Con sẽ phải đưa cái gói cho bà ấy và bà ấy sẽ chăm lo cho các con.

Vẫn đẹp như thường lệ, bà Drake lại gần rồi ôm chặt con trai vào lòng.

- Mẹ yêu con, hoàng tử nhỏ của mẹ, bà thì thăm vào tai cậu trước khi đắm chìm đôi mắt xanh dịu dàng của mình trong mắt cậu con trai. Bố con sẽ tự hào về con lắm đấy.

Tristam run run xúc động và ôm mẹ thật chặt. Bà không hề nhắc đến bố cậu từ nhiều năm nay rồi.

- Mẹ đã nhìn con lớn lên, vừa nói tiếp bà vừa tiến lên phía trước chiếc mô tô bay, ngay trước mặt Tom giờ đã ngồi vào ghế sau. Con có mọi phẩm chất để có thể làm chủ được số mệnh của mình. Dù cho có chuyện gì xảy ra chăng nữa, đừng bao giờ từ bỏ ước mơ của mình và hãy luôn là chính mình, nhất là khi con phải đối mặt với những trách nhiệm của một người đàn ông.

Tristam thấy họng mình nghẹn lại. Có biết bao câu hỏi luôn giày vò cậu bấy lâu vẫn chưa có lời đáp! Và giờ, khi sắp phải rời xa mẹ, khi cậu có thể hỏi bà mọi điều thì tâm trí cậu lại chẳng hoạt động gì cả.

- Con sẽ tìm thấy câu trả lời tự trong sâu thẳm đáy lòng mình, mẹ cậu lên tiếng trả lời khi đọc thấy những suy tư hiện trên khuôn mặt con trai. Như vậy sẽ tốt hơn rất nhiều. Nhưng con cần phải luôn khắc ghi điều này: dù cho con có nghe được bất cứ thứ gì, dù cho con có khám phá ra bất cứ điều gì, thì con cũng phải biết rằng trước kia bố con từng là một người tốt.

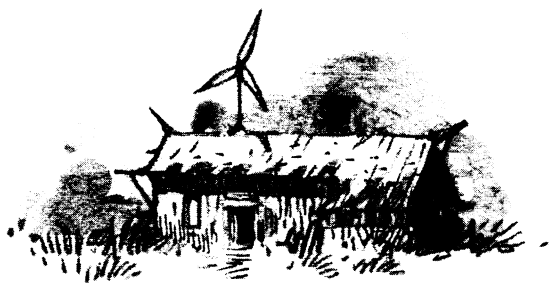

Phía sau họ, trong thư viện, thanh mè cuối cùng của cánh cửa sập bật ra và quân lính của Tyran nhảy vào trong phòng. Chúng vận toàn đồ đen; chiếc mũ chụp, chỉ để hở mắt, che kín cả khuôn mặt. Tên nào tên nấy đều mang nỏ nhất loạt chĩa về phía bà Drake.

Gã đàn ông xuống cuối cùng hoàn toàn khác biệt so với những tên đến trước. Hắn khoác ra bên ngoài bộ quân phục một chiếc áo choàng không tay tối màu trên đó có thêu hình những đám mây trong cơn bão tuyết.

Không chút do dự và cũng chẳng cần đợi Myrtille, mẹ của Tristam liền khởi động hệ thống cất cánh của chiếc mô tô bay rồi quay người về phía gã đàn ông mặc áo choàng. Hắn ta lùi lại một bước.

- Dừng bắn! hắn ra lệnh cho tụi lính.

Chương 17

Ngay khi đại tá bước vào lớp học của thầy Azul cách đây nửa tiếng, Myrtille hiểu rằng những thời khắc cuối cùng của Blueberry đã đến.

- Bọn chúng đã tìm ra chúng ta, vừa nói đại tá vừa nhìn thẳng vào mắt đám học sinh. Bọn chúng đã ở đây rồi. Myrtille, Tristam, lên đây với ta, chúng ta phải đi thôi.

Myrtille đứng dậy rồi nhìn khắp lượt các bạn học. Một số đang cười nhạo: khi nghe thấy cái tên Tristam, chúng nghĩ rằng cậu sắp phải hứng chịu hình phạt thế kỷ. Trên gương mặt một số bạn khác, sống động và lanh lợi hơn, cô có thể đọc được nỗi sợ hãi xen lẫn cảm giác khó hiểu.

Tâm trí Myrtille quay cuồng. Kể từ hôm qua, kể từ khi biết mình sẽ không là nữ hoàng nữa, cô đã không còn như trước kia. Cô vẫn luôn cảm thấy mình phải có trách nhiệm với tất cả những con người đã chịu cảnh sống lưu vong vì mình, nhưng cô có cảm giác mình mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

"Tất cả rồi sẽ ra sao? cô vừa bước ra phía cửa vừa tự nhủ. Mình không thể bỏ rơi họ được!"

- Tristam đâu rồi? đại tá lên tiếng hỏi.

Đứng ngay sát bàn giáo viên, mặt tái mét, thầy Azul toàn thân run rẩy.

- TRISTAM ĐÂU RỒI?

- Drake... Trò ấy... Tôi...

- TÔI ĐÃ BẢO VỚI ANH LÀ PHẢI LUÔN CANH CHỪNG THẲNG BÉ CƠ MÀ! đại tá giận điên người hét lên.

- Tôi... tôi đã bắt trò ấy đến văn phòng cô Peel, cùng với Briggs... ờ... Tom Briggs... con trai anh...

Không đợi thầy nói hết câu, đại tá nắm lấy tay Myrtille rồi kéo cô ra hành lang.

- TRISTAM! ông hét lên khi đã ở bên ngoài, không hề nhận ra Tristam và Tom đang nấp sau mấy chiếc áo khoác ngay bên tay phải mình. TRISTAM, LẠI ĐÂY NGAY!

Im lặng. Đại tá lao về phía văn phòng hiệu trưởng. Nhưng cô hiệu trưởng cũng không hề trông thấy hai cậu học trò.

- Không thể nào! Không thể nào! đại tá vừa càu nhàu vừa quay trở lại hành lang thì gặp ngay bà Drake đang chạy tới.

Còn Tristam và Tom, cả hai đứa đã trốn ra ngoài.

- Đại tá! bà Drake kêu lên. Tristam đang ở với anh à?

- Không! Không ai biết thằng bé đang ở đâu cả! vừa nói ông vừa giơ tay lên trần. Nó đã biến mất cùng Tom.

- Có thể hai bạn ấy sợ ạ, Myrtille thì thầm.

- Tôi sẽ tìm phía sau trường, vừa nói bà Drake vừa lao ra phía cửa thoát hiểm. Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở chỗ chiếc máy bay chuẩn chuẩn nhé! Nếu anh tìm ra nó trước tôi, thì hãy để nó với Myrtille đi luôn, đừng đợi tôi. *Phải làm sao để nó không rơi vào tay Tyran!*

Đại tá vừa lục tung ngôi trường vừa gọi âm tên Tristam nhưng vô ích, cứ như thể cậu đã bốc hơi hoàn toàn. Rốt cuộc ông đành phải ra đi.

- Đi theo ta! ông nói với Myrtille. Hy vọng bà Drake đã

tìm ra con trai rồi.

Nhưng Myrtille không nhúc nhích. Cô nhìn đại tá bằng ánh mắt vừa buồn bã vừa nghiêm khắc.

- Chuyện gì sẽ xảy đến với mọi người, với bác và những người khác ạ?

- Đó không phải chuyện của cháu, Myrtille. Đừng nghĩ đến nó. Phải biết vâng lời bố cháu, ta xin cháu đấy. Ta đã thề là sẽ bảo vệ cháu.

Công chúa đứng thẳng trước mặt đại tá. Cô biết tụi lính của Tyran đang ở ngoài kia, ở ngay trong làng thôi, và chúng sớm muộn cũng xâm chiếm cả trường học; cô cảm nhận được nỗi khiếp sợ của dân làng đang lan tỏa trong không khí. Nhưng bất chấp điều đó, bất chấp lời thỉnh cầu của đại tá, cô vẫn cảm thấy thật bình tĩnh, như thể cô hằng chờ đợi điều này trong cả cuộc đời rồi và cảm thấy nhẹ nhõm khi nó xảy tới.

- Cha cháu hẳn phải là người đàn ông lỗi lạc thì mới có thể khơi dậy được lòng tận tâm như tấm lòng của bác, cô nói.

Trong giọng nói của cô, giọng nói không còn là của một đứa bé con, vị đại tá già nhận ra ngữ điệu của đức vua phương Bắc. Ông quỳ sụp trước mặt Myrtille.

- Công chúa, chúng ta còn rất ít thời gian! Phải đi ngay thôi!

- Đại tá, bác hãy đứng dậy đi, Myrtille yêu cầu bằng giọng nhẹ nhàng. Bác không phải quỳ phục trước cháu đâu, cháu không còn là người thừa kế ngai vàng nữa. Và cháu sẽ không chạy trốn đâu.

- Ta cầu xin cháu đấy! đại tá nài nỉ, ông dường như không hiểu cô định nói gì.

- Chúng ta quay lại với dân làng đi ạ! Myrtille nói. Chỗ của chúng ta là ở cùng với họ.

- Nhưng... chúng ta không có bất cứ biện pháp phòng thủ nào cả! Chúng ta chỉ dự trù đúng một phương tiện để cháu sơ tán trong trường hợp hiểm nguy!

- Thế này ạ, chúng ta sẽ quay lại, điều này sẽ tránh cho dân làng Blueberry bị mất mạng một cách vô ích.

- Công chúa... Đi qua thư viện, chúng ta chỉ mất vài phút là đến được chỗ con chuồn chuồn...

Nhưng Myrtille không còn lắng nghe nữa: cô đã quyết định dứt khoát rồi. Cô tiến thẳng ra cổng chính của trường rồi đi đến quảng trường làng.

Chương 18

Chiếc mô tô bay bỗng bồng bềnh cách mây khoảng chục mét. Ở phía dưới hai kilômét, Tristam và Tom nhận thấy bờ của đảo núi lửa.

- Dừng bắn, kẻ xa lạ mặc áo choàng nhắc lại, nhưng phải bắt sống chúng!

Bọn lính ủa tới bến đỗ rồi tung những sợi dây thừng gắn đầy móc về phía con chuồn chuồn. Một cái móc cắm vào mạn chiếc mô tô bay, ngay gần chỗ Tom ngồi.

- Gỡ nó ra đi! Tristam hét lên, cậu nhìn thấy bọn lính đang bắt mẹ mình.

Tom có ra sức gỡ cũng vô ích, sợi dây đã quấn chặt vào cánh con chuồn chuồn. Reo vui chiến thắng, bọn lính kéo hai cậu bé lại phía mình. Chỉ còn vài mét nữa là lũ trẻ sẽ nằm trong tay chúng!

Đột nhiên cánh con chuồn chuồn bắt đầu quay tít.

- Buông sợi dây ra, nếu không chúng mày sẽ bị vụn đứt tay đấy! tên sĩ quan ra lệnh.

Bọn lính răm rắp thực hiện và chiếc mô tô bay nảy vọt lên. Trong tích tắc, hai người bạn bị đẩy bắn lên cao với vận tốc chóng mặt. Sợi dây thừng dần biến thành tro bởi ngọn lửa phát ra từ tuốc bin.

Chúng chỉ kịp nghe thấy tên mặc áo choàng lên tiếng:

- Chỉ là tội nhãi ranh thôi, chúng không đi xa được đâu.

Cả hai bay qua nhà Tom. Chỗ nào cũng thấy bóng dáng tội lính. Tầng hai ngôi nhà đã bắt lửa. Tim thất lại, Tom nhìn thấy mẹ đang bị quân lính bao vây.

Trong nháy mắt, chúng đã đi được rất xa, phía trên tầng mây chúng sống. Ngôi làng đã cháy rụi. Tập trung tại quảng trường, bao quanh là quân lính của Tyran, dân làng đang bị cưỡng chế bước lên những chiếc chuyên cơ khổng lồ. Đám cảnh sát của Tyran đưa từng nhóm mười người một lên tầng mây dày phía trên Blueberry. Tristam và Tom nhìn thấy đại tá, tay bị trói, rồi đến Myrtille, ngồi trên một chiếc mô tô bay do người của Tyran lái.

Ngồi dán chặt vào ghế, bay lên phía trời cao, Tristam và Tom bất lực nhìn ngôi làng của mình xa dần. Ba phần tư số nhà trong làng đã bị ngọn lửa thiêu hủy; cánh đồng phía Nam đổ sụp xuống lòng đại dương. Đám mây của chúng đang dần biến mất.

Chẳng mấy chốc nó chỉ còn là một chấm nhỏ màu trắng xen lẫn màu hạt dẻ phía trên hòn đảo mà miệng núi lửa giờ hiện ra rất rõ.

Tristam nhìn chằm chằm ngọn núi lửa và máu trong người cậu như đông đặc lại: ngọn núi này nom hết như ngọn núi hiện ra trong hình ảnh tưởng tượng từng ám ảnh cậu kể từ khi làm bài kiểm tra! Cậu ngược đầu lên nhìn tầng mây mà cả hai đang bay tới. Nó khe khẽ xoay tròn, đúng y như trong hình ảnh cậu từng tưởng tượng thấy. Cậu hoàn toàn không nhầm chút nào! Khi ấy cậu không nhìn thấy Blueberry là bởi vì Blueberry không còn tồn tại nữa.

"Mình đã dự đoán được tương lai, Tristam thầm nghĩ. Lẽ ra mình có thể cảnh báo mọi người từ trước..."

Càng lên cao tầng không nhiệt độ càng giảm. Tristam rung mình quay sang phía bạn mình.

Một lớp băng mỏng bao quanh lấy Tom đang run lập cập vì rét; lớp sương giá trên cơ thể cậu dày lên nhanh chóng. Tristam nhìn tay mình và nhận thấy cả tay cậu cũng bị sương giá bao phủ.

“Nhấn cái nút màu trắng, mẹ cậu đã nói vậy. Ngay cả khi các con chết vì lạnh thì cũng phải đợi khi cái nút đó chuyển sang màu trắng, nếu không bọn lính của Tyran sẽ bắt kịp các con.”

- Cậu... c... có nhìn thấy cái n... n... nút màu tr... trắng không? Tristam hỏi, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

- K... k... không, Tom trả lời.

Vài giây sau, toàn thân hai đứa đã bị băng bao phủ. Và chúng tiếp tục bay qua các tầng mây phía dưới bầu khí quyển Trái đất, nơi nhiệt độ chuyển từ “lạnh” sang “đóng băng”.

Cái lạnh thấu da thấu thịt không thể chịu đựng nổi khiến tứ chi chúng lạnh cóng và tinh thần dờ dẩn.

Mí mắt bị đóng băng, không còn khả năng tập trung thậm chí cũng không thể chớp mắt, Tristam nhìn chăm chăm vào bảng điều khiển. Dưới lớp sương giá, cái nút đỏ mà mẹ cậu đã bấm vào để khởi động tước bin vừa mới đổi màu: giờ nó đã chuyển sang màu hồng nhạt.

“Đợi nó chuyển sang màu trắng đã, cậu tự nhủ, ngay cả khi mày chết vì lạnh chẳng nữa.”

Tầng mây trên cao chẳng còn bao xa nữa. Chúng đang bay hết tốc lực để tiến lại đó.

Hầu như không thể động cựa cũng như không thể mở miệng nói chuyện với bạn, Tristam liếc mắt nhìn xuống dưới lần cuối. Cậu thấy toàn bộ hòn đảo, miệng ngọn núi lửa...

Blueberry đã biến mất.

Như trong hình ảnh tưởng tượng của cậu.

Xung quanh đảo, từng chiếc tàu bay chở dân làng bị cầm tù nổi bật trên nền xanh thẫm của đại dương.

Đột nhiên, tất cả trở nên trắng toát.

Cả hai đã bay tới những đám mây cao nhất và bị hàng triệu tinh thể băng bao kín.

“Chúng ta đang ở tầng mây quyển..., Tom nghĩ, người cậu đã chờ ra. Lạnh đến nỗi hơi nước chuyển sang dạng tinh thể băng.”

Rồi chúng bay vụt ra khỏi tầng mây quyển và tới với một bầu trời xanh ngắt ngất.

Trên bề mặt đám mây vừa bay qua, cả hai nhìn thấy hàng trăm tên lính Tyran đang tập hợp thành đội hình đứng đợi đoàn tù binh dọc theo đường băng hạ cánh.

Trên bảng điều khiển của chiếc mô tô bay, cái nút màu hồng nhạt đã chuyển sang trắng. Huy động chút sức lực cuối cùng, Tristam ấn vào nút đó.

Ngọn lửa xanh lam đẩy chiếc mô tô tắt ngấm. Lực đẩy con chuồn chuồn theo phương thẳng đứng đột ngột dừng hẳn, và hai người bạn, bám chặt lấy ghế, cảm thấy dạ dày cuộn ngược trong bụng.

Cánh con chuồn chuồn bắt đầu dang rộng ra và luồng khí nóng bao bọc lấy chúng làm cho lớp băng phủ kín bề mặt bảng điều khiển và quần áo chúng tan chảy ra.

Chiếc máy bay quay tròn rồi tước bin lại một lần nữa khởi động, đẩy chiếc mô tô bay cùng hai hành khách bay về hướng Đông.

Phần hai

Tử hình bắc vân

Chương 1

Tristam và Tom bay lên tới độ cao tối đa mà mây tự nhiên có thể đạt được. Đã hàng giờ trôi qua kể từ khi chúng vượt qua tầng mây quyển, những đám mây tinh thể băng ấy hẳn đã che giấu quân Tyran trước khi chúng tấn công Blueberry.

Bầu trời ở đây hoàn toàn khác so với bầu trời ở làng chúng: nền trời xanh trong vắt hơn, nhẹ nhàng hơn, và cũng lạnh lẽ hơn... Xa xa phía dưới chúng thấp thoáng biển mây dày sự thay thế cho mây quyển. Ta không thể trông thấy bề mặt Trái đất; tất cả như được một lớp bông trắng toát bao phủ.

Tristam thậm chí còn không thử gắng hiểu những chỉ số trên bảng điều khiển trước mặt mình: nồng độ ôxy, áp suất khí quyển, độ ẩm, độ cao... mỗi cây kim lại chỉ một đơn vị lạ lùng.

Nếu tập trung hết sức hẳn cậu có thể hiểu được một trong số chúng.

Nhiệt độ cục bộ: -54°C

Nếu tuốc bin chiếc mô tô đột nhiên ngừng cung cấp nhiệt, cả hai sẽ bị đông cứng ngay trên ghế ngồi.

Tom liếc mắt nhìn qua vai và nhận ra một vệt trắng dài bám theo sau hành trình của hai đứa trên bầu trời. Hẳn là người ta có thể nói đó là một đám mây như những đám mây

khác, ngoại trừ nó thẳng và mỏng mịn hơn mức trung bình. Cậu có thể giải thích với bạn mình rằng đó là “vết ngưng tụ” điển hình do các máy bay thải ra. Cậu thậm chí có thể giải thích làm thế nào mà nhìn vào chiều dài vết mây ấy lại có thể dự đoán được thời gian.

Nhưng Tom không muốn nói chuyện còn Tristam, mắt dán chặt vào biển mây trải dài phía dưới, không tài nào rũ bỏ được hình ảnh mẹ cậu chặn ngang đường tiến của quân Tyran ra khỏi tâm trí. Cậu không hiểu vì sao đại tá lại không cố gắng bảo vệ Blueberry, tại sao ông lại không chiến đấu và tại sao ông lại không cố cứu Myrtille.

Thời gian dần trôi qua trong bầu không khí im lặng tuyệt đối.

Thi thoảng, chiếc mô tô bay tự điều chỉnh quỹ đạo bay rồi tiến về hướng Đông, về phía màn đêm đen.

Tầng mây phía dưới mỏng dần đi và trở nên trong suốt rồi biến mất, nhường chỗ cho đại dương. Và rồi không còn hòn đảo nào nữa, không còn thêm lục địa. Bốn bề toàn nước là nước, nước bao trùm ngút tầm mắt.

Đêm dần buông; một vài ngôi sao bắt đầu lấp lánh trên khu vực tối sẫm nhất trên bầu trời và Tristam nhớ lại lời mẹ dặn. Cậu mở hộp đựng găng tay: một cái gói có buộc dây được đặt bên trong. Trên cái gói mẹ cậu có ghi “Yage Heather”. Cậu đóng nắp hộp lại rồi quay về phía bạn.

- Chúng mình sẽ xoay sở tốt, cậu cố trấn an bạn và đồng thời cũng là tự trấn an bản thân. Chúng mình sẽ tìm thấy Yage Heather và bà ấy sẽ giúp chúng mình giải cứu bố mẹ cậu, mẹ tớ, Myrtille và cả dân làng nữa.

Nhưng cậu không biết chúng đang đi đâu, cũng không hề hay biết gì về người phụ nữ mà chúng phải tìm kiếm, cũng không biết làm thế nào để nhận ra bà. Cậu thậm chí cũng không biết liệu con chuồn chuồn này có đưa chúng

đến đúng nơi hay không và liệu nó có đột ngột dừng bay rồi rơi xuống đại dương hay không. Chúng đang được chở đến một địa điểm hoàn toàn xa lạ và để lại sau mình tất cả những gì chúng từng biết đến.

Vệt khói do con chuồn chuồn để lại được ánh hoàng hôn chiếu sáng còn nhìn thấy rõ trong chốc lát, rồi cũng mất dạng. Mặt trời đang lặn. Không hề có bóng trăng; chúng trở nên đơn độc giữa khoảng không bao la.

Lo lắng trước viễn cảnh lúc tranh tối tranh sáng này có thể khiến chúng chìm trong những suy tư còn đen tối hơn nữa, đột nhiên Tristam thấy hối tiếc khi bầu trời không còn trong xanh khi màn đêm buông xuống.

Tristam quay về phía Tom, cậu bạn có vẻ đã hoàn toàn kiệt sức, rồi ngược mắt nhìn lên các vì sao.

- Tôi nghĩ là không ai biết tại sao bầu trời lại không còn

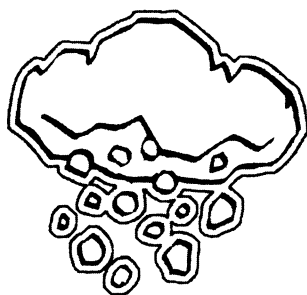
trong xanh vào ban đêm đúng không? câu hỏi với hy vọng câu hỏi sẽ khiến bạn mình lên tiếng.

Tom chẳng động tĩnh gì.

“Ôi... Tristam tự nhủ. Cậu ấy thực sự không khỏe rồi.”

Cậu cần bạn mình nhưng cũng không cố nài nỉ thêm. Cậu không tưởng tượng nổi là bạn mình đang tự trách cứ bản thân vì đã chiếm chỗ của Myrtille.

Từng giây phút rồi hàng giờ đồng hồ chậm chậm trôi qua trong cái im lặng buốt giá của đêm đen.

Các ngôi sao

Số lượng các ngôi sao nhìn thấy được bao quanh Trái đất:

bằng mắt thường: khoảng 6.000;

bằng ống nhòm: khoảng 50.000.

Số lượng các ngôi sao trong thiên hà của chúng ta:

khoảng từ 200 tỉ đến 400 tỉ.

Số lượng các ngôi sao trong Vũ trụ:

ít nhất là 100 tỉ tỉ (con số ước tính nhờ vào những bức ảnh chụp bằng kính viễn vọng, chưa ai thực sự đếm chúng và có khả năng số lượng thực tế còn lớn hơn rất nhiều).

Một trong những ngôi sao già nhất mà chúng ta biết đến có tên là HE 1523-0901. Ngôi sao này nằm trong thiên hà của chúng ta và có thể được sinh ra cách đây khoảng 13,2 tỉ năm, tức là 500 triệu năm sau vụ nổ Big Bang.

Khi một ngôi sao mới được sinh ra, chúng ta sẽ nhìn thấy ngay khi ánh sáng của nó đến với chúng ta, như thế có thể phải mất hàng chục nghìn năm đối với các ngôi sao sinh ra trong thiên hà của chúng ta và hàng triệu năm đối với các ngôi sao sinh ra trong các thiên hà khác.

Ngân Hà

Trong không gian, các ngôi sao tập hợp thành nhóm mà ta gọi là thiên hà. Có những thiên hà nhỏ chỉ gồm vài chục triệu ngôi sao, và những thiên hà lớn gồm hàng trăm tỉ ngôi sao.

Các thiên hà có thể có hình dạng khá khác nhau, tùy theo cách các ngôi sao bố trí:

- dạng bóng bầu dục đối với các thiên hà ê líp;
- dạng xoắn ốc, phẳng dẹt với các tua bao quanh tâm, đối với các thiên hà xoắn ốc;
- dạng khó xác định nên người ta gọi chúng là các thiên hà bất định.

Mặt trời, ngôi sao của chúng ta, thuộc một thiên hà xoắn ốc lớn gồm từ 200 đến 400 tỉ ngôi sao.

Mặt trời (và cả chúng ta nữa vì Trái đất quay quanh Mặt trời) quay quanh tâm thiên hà với vận tốc khủng khiếp khoảng 220 kilômét một giây (792.000 km/h), nhưng thiên hà này to đến mức ngôi sao của chúng ta thậm chí phải mất chừng 226 triệu năm mới hoàn thành một vòng quay. Nếu ta gửi một thông điệp đến tâm thiên hà với vận tốc ánh sáng thì sẽ mất khoảng 20.000 năm thông điệp này mới đến nơi được.

Ban đêm, gần như là ở bất kỳ vị trí nào trên Trái đất ta cũng có thể nhìn vào bên trong thiên hà của chúng ta (khi không có nhiều mây và quá nhiều ánh sáng). Đó là một dải sao dày đặc tới mức trở nên trắng hơn các địa điểm khác trên bầu trời.

Người xưa gọi dải sáng ấy là Ngân Hà và ngày nay đó là tên gọi của thiên hà chúng ta. Tất cả các ngôi sao mà ta nhìn thấy vào ban đêm trên bầu trời đều thuộc dải Ngân Hà, kể cả những ngôi sao nằm cách xa dải sáng bạc đó.

Chương 2

Các ngôi sao trên dải Ngân Hà lấp lánh trên bầu trời. Tom không nói bất cứ lời nào từ khi cả hai rời làng, nhưng Tristam cảm thấy bạn sắp thổ lộ những suy nghĩ sâu thẳm.

- Ban đêm, Mặt trời ở phía bên kia của Trái đất, Tom nói.

Tristam quay người lại.

- Cậu nói về gì vậy?

- Về chuyện bầu trời không xanh vào ban đêm. Chẳng phải cậu đã hỏi mình thế à?

- À ra là cái đấy! Tristam nói, cậu đã hoàn toàn quên bằng chuyện đó.

- Cậu muốn biết câu trả lời không?

- Có.

- Ban ngày, Mặt trời chiếu sáng bầu khí quyển phía trên đầu chúng ta bằng thứ ánh sáng trắng. Và trong màu trắng ấy, có tất cả các màu sắc khác. Khi ở trong không gian, toàn bộ những màu sắc này di chuyển cùng vận tốc, chính vì thế mà chúng tập hợp thành nhóm, tự trộn lẫn vào nhau và tạo thành màu trắng. Khi đi vào khí quyển Trái đất, phần lớn những màu này tiếp tục thẳng tiến rồi nằm lại trên mặt đất, ngoại trừ màu xanh. Màu này nảy lên va chạm vào các phân tử lơ lửng trong không khí. Nó nhảy lia thia theo mọi hướng

và lấp kín bầu trời. Chính vì thế mà bầu trời xanh vào ban ngày.

- Thế còn ban đêm thì sao? Tristam hỏi, cậu vẫn chưa hiểu nổi tại sao bầu trời lại đen khi màn đêm buông xuống.

Tom không trả lời ngay lập tức. Cậu cảm thấy sức lực của mình đang dần quay trở lại. Tự hào về hiểu biết của mình, cậu ngược mắt nhìn lên các vì tinh tú. Cậu chăm chú nhìn khoảng không bao la của vũ trụ và kỳ lạ thay, cậu cảm thấy niềm tin hồi sinh. "Có thể cha mình đã thất bại, vừa nghĩ cậu vừa vuốt ve cuốn sách giấu trong lần áo sơ mi, nhưng mình, mình sẽ trở thành Chúa tể Gió, và mình sẽ trả thù cho tất cả mọi người."

- Ban đêm, cậu thì thầm như thể đang nói với chính mình, bầu trời trở nên trong suốt.

Tristam nhú mày. Điều Tom vừa nói với cậu dường như sai hoàn toàn.

- Nó không trong suốt, cậu phản đối, nó đen cơ mà!

- Đó là vũ trụ màu đen, Tom đáp lại, chứ không phải bầu trời. Nếu khí quyển Trái đất không trong suốt vào ban đêm thì ta sẽ không thể nhìn thấy các ngôi sao.

- Thế còn ban ngày, ta không nhìn thấy vũ trụ à?

- Tất nhiên là không! Mặt trời quá mạnh. Thay vì nhìn thấy hàng nghìn ngôi sao, như vào ban đêm, ta chỉ thấy một ngôi sao duy nhất, đó là ngôi sao gần chúng ta nhất, ngôi sao đó lấp đầy bầu trời bằng màu xanh, ngôi sao mà ta gọi là Mặt trời và ta thấy nó màu vàng.

- Nhưng cậu vừa nói là Mặt trời màu trắng cơ mà!

- Mặt trời màu trắng nếu quan sát từ không gian, nhưng khi ta nhìn từ Trái đất, nó có màu vàng vì đã bị mất đi màu xanh, màu xanh đã lấp đầy bầu trời rồi. Khi cậu lấy màu xanh ra khỏi màu trắng sẽ tạo ra màu vàng.

Tristam lặng im suy nghĩ một hồi về điều cậu vừa nghe

thấy. Cậu chưa bao giờ tưởng tượng được rằng vào ban ngày vẫn có sao, cậu không bao giờ nghĩ rằng chỉ là không thể trông thấy chúng mà thôi. “Dù cho mình chẳng hiểu mô tê gì cả, cậu tự nhủ, thì mình cũng đã khiến cậu ấy phải thay đổi ý kiến!”

- Cậu có biết một ngôi sao là gì không? Tom tiếp tục. Cậu có biết gần như toàn bộ năng lượng của Trái đất đến từ Mặt trời không?

Tristam không trả lời. Giờ thì Tom đã khá hơn, cậu không cần nói với bạn về khoa học nữa. Được bảo bọc tránh khỏi cái lạnh nhờ nhiệt tỏa ra từ tuốc bin chiếc mô tô, cậu cảm thấy gió thổi quanh mình và sượt dọc theo đôi cánh con chuồn chuồn.

- Thế còn lực hấp dẫn? Tom cố nài. Sở dĩ bầu khí quyển bao quanh được Trái đất và tạo thành bầu trời mà Mặt trời vẫn sưởi ấm chính là nhờ có lực hấp dẫn. Tớ có thể giải thích điều đó cho cậu nếu cậu muốn.

- Ờ... ờ thì... Liệu chúng mình nói chuyện đó sau được không?

- Tên Tyran đó, hẳn biết tất thấy, thế nên việc chúng ta phải biết nhiều hơn hẳn là cực kỳ quan trọng!

- Vậy ư? Ừ đúng... Tristam lên tiếng, cậu sợ giờ đây một khi Tom đã khởi động thì không thể dừng lại được nữa. Nhưng... thế nếu như... thế nếu như chúng ta chỉ ngắm các ngôi sao... trong im lặng thì sao?

Bên tay phải chúng, một ngôi sao băng vừa vụt qua bầu trời. Nó rẽ màn đêm trước khi tắt ngóm trong lòng đại dương.

- Cậu nhìn kia! Tristam kêu lên.

- Đó là đầu một ngôi sao chổi vừa mới rơi xuống nước, Tom giải thích.

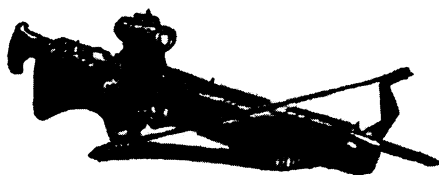
Tristam nhẩn nhẩn thở dài; nhưng trước thái độ ngạc

nhiên của cậu, Tom không nói gì nữa.

Chúng cùng nhau quan sát hàng chục rồi hàng chục ngôi sao băng đang chiếu sáng bầu trời. Ngay khi nhìn thấy một ngôi sao băng, hai người bạn liền thầm cầu ước. Lần nào cũng vậy, Tom chỉ ước cùng một điều, hết lần này đến lần khác suốt cả đêm. Cậu căm thù Tyrann hơn tất cả mọi thứ trên đời. Cậu nghĩ để chống lại hắn, cậu không có lựa chọn nào khác: cậu phải trở thành Chúa tể Gió, phải học cách kiểm soát mây và điều khiển sức mạnh của chúng chống lại kẻ dám bắt bố cậu làm tù binh. Khi đó không ai có thể trách cứ cậu vì đã chiếm chỗ của Myrtille.

Dù khác với ước nguyện của Tom, nhưng Tristam cũng chỉ ước có duy nhất một điều. Cậu muốn gặp lại mẹ và Myrtille.

Giữa đêm tối, được những âm thanh của vũ trụ ru ngủ và được bảo bọc trong làn hơi ấm tỏa ra từ con chuồn chuồn máy, hai người bạn đồng hành kiệt sức chìm sâu vào giấc ngủ. Phía sau chúng, vệt trắng dần dần kéo dài ra, báo hiệu rằng bề mặt Trái đất sắp sửa biến mất phía sau lớp mây mới.

Chương 3

Bình minh lên. Vũ trụ cùng các vì sao dần dần biến mất. Bầu trời sáng lên và mất đi trạng thái trong suốt. Trời lạnh, vô cùng lạnh, và tất cả dường như tĩnh lặng. Tom và Tristram thiêu thiêu ngủ. Cả hai không thấy đồng hồ đã nhấp nháy báo hiệu được một lúc trên bảng điều khiển. Đó là đồng hồ bình chứa nhiên liệu: gần như không còn chút nhiên liệu nào nữa.

Con chuồn chuồn sửa soạn hạ cánh xuống điểm đến đã được lập trình sẵn và tự động tắt hệ thống sưởi để tiết kiệm nhiên liệu. Tín hiệu nhấp nháy chuyển thành tiếng bíp đánh thức Tristam dậy. Cậu quan sát xung quanh, người lạnh cóng.

Quang cảnh đã thay đổi. Đại dương biến mất. Bề mặt thế giới được một tầng mây nhấp nhô méo mó bao phủ.

Từ tầng mây trắng này, mấy đỉnh tròn của những đám mây khổng lồ hơn rất nhiều nổi lên sừng sững như những tòa tháp được tia sáng vàng cam của buổi sớm mai soi rọi.

Rét run lập cập, Tristam tin chắc rằng tiếng bíp vừa rồi báo hiệu sắp có vấn đề xảy ra, nhưng cậu vẫn nhìn khung cảnh xung quanh với niềm thán phục kinh ngạc.

- Tom! Tristam nói, hai hàm răng va vào nhau lập cập. Nhìn kìa! Huy hoàng quá!

Con chuồn chuồn bay dọc một trong những ngọn tháp trắng đang trôi bồng bềnh trước gió. Chỗ này thành của nó phồng lên; chỗ kia lại xẹp xuống.

- Cứ như thể những đám mây kia đang sống vậy! Tristam thở hắt ra. Cậu thấy không? Chúng động dậy hết như đang thở ấy!

Hai tay tê cóng, Tristam quay người lại. Tom không có vẻ là muốn thức dậy: cậu đẩy bạn, lay bạn rồi véo bạn. Nhưng chẳng ích chi. Hai mắt Tom vẫn nhắm nghiền, đôi môi thâm sì. Cái lạnh xâm chiếm toàn bộ thân thể và tâm trí Tom. Tom đã bất tỉnh!

Tristam kéo bạn về phía mình rồi áp bạn vào lưng mình để sưởi ấm cho Tom. Con chuồn chuồn kêu bíp bíp liên hồi. Tristam nhìn khắp lượt khung cảnh: không hề có bất cứ ngôi làng nào trong tầm mắt. Chỉ có vô số khối vàng cam tạo thành từ những giọt nước nhỏ li ti nhô cao trên những ngọn đồi mây trắng và xám xịt.

Đột nhiên Tristam nhận thấy những đám mây kỳ lạ hình ngọn núi. Có bảy đám mây cả thảy. Chúng tạo thành một vòng tròn ở giữa vùng đồng bằng. Trong khi tất cả những đám mây xung quanh trôi bồng bềnh theo gió thì những đám mây này lại không hề động dậy. Con chuồn chuồn hướng thẳng về phía đám mây này và bỗng dưng xuất hiện một luồng khí thổi thốc lên đẩy chiếc mô tô bay lên cao phía trước hàng chục mét.

Khi cơn gió dừng lại, hai người bạn thấy mình đang bay trên đồng bằng.

"Mình gần tới đích rồi..." Tristam vừa nghĩ vừa nhìn bề mặt trắng tinh và bằng phẳng trải dài phía dưới. Đất có vẻ rắn như đất ở Blueberry.

Chiếc mô tô bay ngoặt sang trái. Nó lượn vòng quanh một trong những ngọn núi bất động trước khi đáp xuống phía sườn núi để chui luồn vào giữa hai ngọn núi.

- Không thể tin được! Tristam vừa thốt lên vừa mở to đôi mắt bị băng phủ kín hết cỡ.

Giữa bảy ngọn núi mọc lên một thành phố khổng lồ.

Những ruộng lúa bậc thang cùng thôn xóm nhà sàn lấp đầy phần sườn dốc mù mây để lộ ra một thành phố lớn gấp trăm lần Blueberry.

Tim Tristam bắt đầu đập rộn niềm hy vọng nhưng tiếng bíp đột ngột dừng hẳn, và tuốc bin cũng vậy: bình nhiên liệu đã cạn kiệt.

Cùng lúc đó, hai cái lỗ mở ra ở mỗi bên bảng điều khiển, và mấy tay nắm nhỏ chìa ra.

Tristam nắm lấy chúng rồi cố thử lái chiếc máy bay theo kiểu được chăng hay chớ nhưng chiếc mô tô trở nên không thể điều khiển nổi rồi lao thẳng xuống mặt đất.

Vài giây sau, con chuồn chuồn nằm bẹp rúm giữa ruộng lúa, cách trung tâm thành phố vài trăm mét. Cú va chạm ném hai người bạn văng ra giữa những bông lúa.

Tại sao mây lại trắng?

Kích thước những giọt nước nhỏ li ti cùng tinh thể băng tạo thành mây thường lớn hơn nhiều so với các phân tử không khí mang lại cho bầu trời màu xanh.

Khi lại gần chúng, tất cả các màu phản ứng theo cùng một cách. Chính vì thế chúng không còn tách biệt và rời khỏi đám mây chính xác như lúc chúng vào đó.

Vì vậy ban ngày, những đám mây nhỏ có màu của ánh sáng chiếu lên chúng. Đó là màu của Mặt trời khi ta nhìn từ không gian: màu trắng.

Buổi tối, được ánh sáng Mặt trời buổi hoàng hôn chiếu sáng, những đám mây chuyển thành đỏ, cam, đỏ tía, bởi chỉ có những màu này mới tới chúng được.

Khi những đám mây quá dày, ánh sáng không xuyên qua chúng được và chúng trở nên tối sẫm bởi khi đó phần đế mây ở trong bóng mát. Tuy vậy ngay cả trong những cơn dông tẻ hại nhất, đỉnh mây vẫn luôn mang một màu trắng sáng rõ.

Chương 4

- Cậu ấy tỉnh rồi, giọng một phụ nữ thông báo.

Tristam mở choàng mắt. Cậu nằm dài trên giường và lọt thỏm giữa ba người, một đàn ông cùng hai phụ nữ. Trần căn phòng cậu nằm sơn màu xanh sẫm. Mấy bức tường cũng sơn màu xanh nhưng sáng hơn.

Căn phòng, thiếu cửa sổ, chìm trong làn ánh sáng dịu dịu phát ra từ rất nhiều chiếc đèn. Một trong hai người phụ nữ, dáng vóc cao lớn với mái tóc nâu, cúi xuống Tristam. Bà không hề có vẻ dễ gần.

- Cô là ai ạ? Tristam lên tiếng hỏi. Cháu đang ở đâu vậy?

- Ở bệnh viện, cháu đã gặp tai nạn. Còn họ là Marie và Paul. Họ đã chăm sóc và cứu chữa cháu.

Tristam nhìn người đàn ông và người phụ nữ đứng cạnh bà. Người đàn ông đeo cặp kính nhỏ và mái tóc màu hạt dẻ cắt ngắn. Người phụ nữ tóc vàng và thấp hơn một chút. Cả hai đều mặc áo bờ lu trắng, trong khi người phụ nữ vừa nói mặc áo măng tô sẫm màu lấp lánh.

Nhận thấy trong phòng chỉ có độc một cái giường, Tristam kêu lên:

- Thế Tom đâu ạ? Bạn cháu đâu rồi? Cậu ấy sao rồi ạ? Mọi người đã làm gì cậu ấy rồi?

- Bạn cậu bị ngấm lạnh nặng hơn cậu một chút. Nhưng cậu ấy ổn. Cậu ấy sẽ tỉnh. Người ta chăm sóc cậu ấy trong một phòng khác.

- Cháu có thể gặp bạn ấy được không ạ?

- Giờ chưa phải lúc.

- Thế còn cô, cô là ai?

Người phụ nữ tóc nâu cao lớn giơ tay trấn an Tristam.

- Sau này cháu sẽ biết. Giờ chính ta sẽ là người hỏi cháu đây. Cháu tên là gì?

- Tristam ạ.

- Họ cháu là gì?

- Drake.

- Cháu từ đâu đến?

- Từ Blueberry.

- Sao cơ?

- Dạ từ Blueberry ạ.

Paul và Marie nhìn nhau rồi nhún vai. Rõ ràng là họ chưa từng nghe nói đến Blueberry. Người phụ nữ mặc áo măng tô rút một cuốn sổ trong túi ra rồi viết vội vài từ vào đó.

- Thế Blueberry ở đâu?

- Dạ... Cháu không biết, Tristam thú thực. Ở phía trên một ngọn núi lửa, cách mặt đất hai nghìn mét.

Bà ta nhíu mày rồi đổi giọng.

- Động não thêm chút nữa rồi nhớ lại câu chuyện cậu đã học đi, nếu không mọi việc sẽ xấu đi đấy, bà ta rít lên.

Bực mình, Tristam ngồi bật dậy trên giường. Người phụ nữ không có vẻ nói đùa. Vấn đề nằm ở chỗ cậu không biết phải nói gì...

- Cháu thực sự không biết thưa cô. Cháu chưa bao giờ giỏi môn khí tượng học, và rồi... cô thấy đấy... cái thứ ở trên mây đấy ạ.

- Thế người lái máy bay của cậu đâu?

Tristam cup mắt nhìn xuống, cậu xấu hổ vì đã làm chiếc mô tô bay bẹp rúm.

- Chính cháu lái ạ, cậu thì thăm trước khi ngẩng đầu thốt lên: nhưng chưa bao giờ có ai chỉ cho cháu biết phải lái thế nào cả!

Người phụ nữ liếc mắt nhìn ra cửa rồi quỳ xuống bên cạnh cậu. Bà ta lôi thứ gì đó từ trong túi áo ra. Tristam giật nẩy mình: đó là cái gói buộc dây chằng chịt của mẹ cậu!

- Cái này của cậu phải không?

- Trả cái đó cho cháu! vừa kêu cậu vừa cố lấy lại cái gói.

Ngay lập tức người đàn bà lạ vội đứng bật dậy rồi lùi lại. Tiếng kêu của Tristam đã khiến nữ quân nhân đứng gác chú ý, cô ta chạy vội vào phòng rồi ngó vức nhìn xung quanh. Cô ta mặc quân phục đen tuyền giống hệt của quân Tyran khi tấn công Blueberry. Người phụ nữ cao lớn tóc nâu tuồn cái gói vào túi mình.

- Paul và Marie có lý, vừa nói bà ta vừa bước ra phía cửa. Cậu hồi phục nhanh đến không ngờ.

Tristam nhìn xoáy vào bà ta rồi nghiêng răng kèn kẹt.

- Trả lại cháu cái đó, hoặc là cháu...

- Trật tự! bà ta ngắt lời. Hội đồng sẽ triệu tập người trong vòng nửa tiếng nữa. Cảnh sát thành phố sẽ sớm đến áp giải người thôi. Chuẩn bị tinh thần đi.

Nói xong bà ta liền rời phòng. Paul và Marie lại gần cậu bệnh nhân bé bỏng.

- Cậu cảm thấy trong người thế nào rồi? Paul hỏi.

- Bà ta là ai vậy? Tristam lau nhàu.

- Thị trưởng thành phố, Marie trả lời. Bà ta muốn gặp cậu trước khi cậu bị dẫn ra tòa.

- Tòa án nào ạ? Tristam nhướn mày hỏi.

- Tòa án dành riêng cho vụ của cậu. Giờ cậu hãy nghỉ ngơi đôi chút đi, trả lời những câu hỏi của Hội đồng là kiệt sức đấy.

- Vụ của cháu? Nhưng... họ kết tội cháu vì lẽ gì cơ chứ?

Đứng gác gần cửa, nữ quân nhân dò xét cả ba người và không để lọt bất cứ lời nào trong cuộc nói chuyện của họ. Paul làm rơi một dụng cụ y tế nhỏ xuống đất. Khi cúi người xuống nhặt, anh thì thầm vào tai Tristam:

- Nếu bà thị trưởng muốn gặp riêng cậu, thì chính vì cậu là người rất quan trọng. Vậy nên đừng nói quá nhiều và

dừng tin bất cứ ai. Đặc biệt là đám quân nhân.

Marie gật đầu để chứng tỏ mình hoàn toàn đồng ý với Paul.

- Đứng xa kẻ tình nghi ra! nữ quân nhân ra lệnh.

Marie chậm chậm quay về phía cô ta.

- Thế cô muốn chúng tôi thăm khám cậu ta bằng cách nào? Từ xa chắc?

- Vậy thì nói to lên.

- Cháu muốn gặp bạn cháu, Tristam yêu cầu trong khi Paul áp lòng bàn tay lên ngực và hai cánh tay cậu.

- Được thôi, nhưng trước tiên phải đợi bạn cậu tỉnh đã, Marie nói. Tôi sẽ đi hỏi y tá của cậu ta xem cậu ta ra sao rồi.

Cô liếc nhìn về phía người phụ nữ đứng gác.

- Cậu sẽ không được gặp bạn trước khi phiên tòa diễn ra, điều này là chắc chắn, cô ấy nói thêm. Giờ thì mặc quần áo vào, cảnh sát sắp đến rồi đó.

- Cháu xin cô, cô nói cho cháu chính xác cháu đang ở đâu đi...

- Ở bệnh viện thành phố, bà thị trưởng vừa nói với cậu rồi đấy.

- Nhưng ở thành phố nào ạ?

Paul và Marie vừa nhìn Tristam chăm chăm vừa ra hiệu phải cảnh giác với lính canh.

- Cậu đang ở Thành Trắng, Marie trả lời. Vết thương ở đầu có lẽ làm cậu mất trí nhớ phải không?

"Thảm họa! Tristam trầm nghĩ. Mình không ở đúng chỗ rồi..."

- Cháu đã ngủ bao lâu rồi ạ? cậu thì thăm.

- Ba ngày. Giờ thì mặc quần áo vào đi, vừa ra lệnh Paul vừa chìa quần áo cho cậu. Đoàn áp giải cậu đang trên đường rồi.

Khi cánh y tá cùng người lính gác để cậu lại một mình,

Tristam cởi áo bờ lu bệnh viện ra rồi mặc tạm quần áo của mình vào.

Vài phút sau Paul và Marie lại xuất hiện cùng mấy cảnh sát mặc quân phục trắng. Nhiều chiếc nỏ nhỏ treo ở thắt lưng họ. Marie cầm một cái cốc trên tay.

- Cậu uống cái này đi, cô nói.

- Gì vậy ạ?

- Thuốc bổ.

Tristam hít hà cốc nước: mùi của nó không quá tệ. Cậu nhấp một ngụm. Ngon tuyệt, lại hơi ngọt nữa. Cậu tu một hơi hết cốc nước.

- Chúng ta đi thôi! một cảnh sát lên tiếng. Cậu ta đi được chứ?

- Tôi nghĩ là có, Paul trả lời. Nhưng từ từ thôi.

Cực kỳ cẩn trọng, Paul giúp Tristam đứng dậy rồi nghiêng người nói vào tai cậu:

- Bạn cậu vừa tỉnh sáng nay, nhưng cậu ấy vẫn còn yếu lắm. Cậu ấy cũng đang trên đường đến phiên tòa.

Tristam nhảy bật khỏi giường rồi kêu lên:

- Đi thôi ạ! Chúng ta còn đợi gì nữa?

Ngạc nhiên trước sự hồi sức nhanh chóng của cậu bé, đám cảnh sát nhìn chăm chăm vào cốc nước cậu vừa uống cạn trong khi tù nhân của họ đã ra đến cửa. Họ chạy đuổi theo cậu bé rồi áp giải cậu đi dọc hành lang dài đầy bác sĩ cùng y tá đi đi lại lại, trên tường treo toàn những tấm áp phích.

- Đừng hòng tìm cách chạy trốn, đội trưởng đội tuần tra khuyên cậu. Và cũng đừng giở trò láu cá ra với tôi, cậu sẽ hối tiếc đấy.

Nhưng Tristam không hề có bất cứ ý định tẩu thoát nào, cậu chỉ muốn gặp lại Tom càng sớm càng tốt.

Vẫn đứng phía sau, nữ quân nhân nhìn mọi người đi xa

dần rồi lên vào phòng của Tristam. Cô ta ngửi cốc nước rồi uống vội vài giọt còn sót lại nơi đáy cốc, như thể cô ta hy vọng thứ đồ uống này sẽ cho ra cùng kết quả như kẻ tù binh kia. Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Phương thuốc thần kỳ thực ra chỉ là thứ thuốc lá sắc uống mà thôi.

- Thằng bé kia thật kỳ cục, vừa lăm bắm cô ta vừa bước ra khỏi phòng. Mình phải báo cho Bảo Tuyết mới được.

Chương 5

Khi cửa bệnh viện mở ra phố, Tristam lóa mắt vì bầu trời quá sáng. Đỉnh những ngọn núi-mây bao quanh thành phố rực sáng một màu trắng tinh khiết và chói lòa đến mức cậu phải nhắm mắt đi theo đoàn áp giải. Vì lẽ đó cậu đã vượt qua một trạm kiểm soát quân sự mà không hề nhận ra. Hiện giờ họ đang đưa cậu đi dọc các đại lộ trung tâm thành phố.

Khi mở mắt ra, cậu thấy nhiều công trình kiến trúc đồ sộ và kinh ngạc trước những mái vòm và cửa sổ lớn, ban công cùng hệ thống máng thoát nước được chạm trổ điêu khắc. Vô vàn ống khói nhả làn khói đen sì lên bầu trời.

Khi cậu đi qua, đầu óc để tẹt đầu đầu, trong bộ trang phục nhàu nhĩ và có đoàn cảnh sát áp giải, đám người qua đường nhìn cậu với ánh mắt thù nghịch, hẳn họ coi cậu là tên tội phạm.

Tristam rốt cuộc cũng nhận ra họ trong những bộ quần áo mềm mại và ấm áp, song cậu không hề nhận ra ác tâm của họ. Cậu nghĩ đến những câu chuyện mẹ kể và tưởng tượng ra cảnh cùng mẹ đi thăm thành phố hoàn toàn khác biệt so với Blueberry này. Một chút hy vọng le lói trong cậu: chỉ cần nói ra sự thật rồi những người đứng đầu thành phố sẽ giúp cậu, cậu chắc chắn là vậy.

Tristam rảo bước: cậu phải gặp bà Yage Heather càng

sớm càng tốt rồi đi tìm Myrtille, mẹ cùng bố mẹ của Tom... “Những người xây dựng được một thành phố đẹp đến nhường này hẳn phải tốt bụng và rất mạnh,” cậu tự nhủ.

Đám cảnh sát quan sát cậu, họ ngạc nhiên trước thái độ lạ kỳ của kẻ bị tình nghi. Họ chưa từng thấy tên tội phạm nào lại nóng lòng muốn đối mặt với Hội đồng thành phố đến vậy!

Họ dừng lại trước một tòa nhà tối sẫm đáng sợ, tòa nhà duy nhất mà mặt tiền không có bất cứ ô cửa sổ nào. Mái nhà tua tũn hàng chục ống khói nom hết như những khẩu đại bác hướng thẳng lên trời. Niềm lạc quan của Tristam rơi đánh phịch một cái. Cậu chần chừ không muốn tiếp tục đi theo đám cảnh sát nữa; nhưng chẳng ai may mắn quan tâm đến tâm trạng của cậu, và cậu bị đẩy vào trong đại sảnh rộng mênh mông ồn ào như chợ vỡ.

Hàng trăm người đang tranh luận ở đây, họ tạo thành những nhóm nhỏ tản mác khắp sảnh. Đàn ông ai cũng đội mũ và cầm gậy; còn phụ nữ thì mặc những chiếc váy khô cứng. Tristam cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé khi đối diện với những nhân vật có vẻ nghiêm túc đến phát sợ.

Bỗng nhiên tất cả im bật. Ngay sau Tristam, một nhóm người ăn mặc rách rưới vừa ủa vào sảnh lớn. Mắt rực sáng và khuôn mặt đầy lo âu, họ vừa vung tay loạn xạ vừa gào thét.

Đoàn áp giải Tristam rảo bước.

- Nhưng cảnh sát ở đâu cơ chứ? Thuế của chúng ta được dùng để làm gì? giận dữ vì đám người lang thang dăm vào tận tòa án, một người đàn ông phản ứng.

- Đây là lần thứ ba trong tuần rồi!

- Thế không có ai lập lại trật tự à?

Những kẻ không mời mà đến bước vài bước vào giữa đám đông và bầu không khí căng thẳng tăng thêm một bậc.

Đột nhiên, một người trong số họ rút từ trong tất ra một con dao rồi phóng nó qua căn phòng. Cánh đàn ông và phụ nữ vừa nằm rạp xuống đất vừa kêu gào âm ỉ. Con dao bay lướt qua đầu họ rồi hạ cánh xuống một bức chân dung treo trên tường phía bên kia sảnh. Bồn chồn đưa mắt bao quát toàn sảnh, Tristam nhận thấy lưỡi dao cắm phập vào hàm vị vua vẽ trên bức tranh.

- Tyran đáng chết! Cuộc sống bất diệt trên Trái đất! vừa hét người kia vừa lao đi.

Tristam không được chứng kiến phần sau câu chuyện bởi làn sóng hoảng hốt bao trùm lấy toàn bộ cử tọa. Một phần đoàn áp tải lao đi cố làm chủ tình hình; những cảnh sát còn lại đưa cậu đi về phía cửa bên. Một nhóm người hết hoảng chạy về phía cửa ra va vào cậu. Tristam ngã xuống.

- Nằm im dưới đất! một cảnh sát ra lệnh cho cậu.

Cậu dùng tay ôm lấy đầu nhưng không thể tự bảo vệ mình trước những cú giẫm đạp của những người chạy trốn.

Vài giây sau, cả sảnh lớn đã vắng tanh vắng ngắt. Một cảnh sát giúp Tristam đứng dậy.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? cậu hỏi, quần áo rách bươm.

Một gã lính mặc quân phục đen chằm chằm nhìn cậu với ánh mắt nham hiểm. Hắn nhỏ toẹt xuống đất.

- Lẽ ra phải loại bọn mày từ lâu rồi!

Tristam khiếp sợ lùi lại. Vẫn ở ngay gần cậu, mấy cảnh sát đứng chặn ngay trước tên lính như thể bảo vệ cho tù nhân của mình.

Tên lính nhìn đám cảnh sát thách thức rồi vừa lách xa vừa cười khẩy.

- Tranh thủ nhanh đi các vị, các vị không còn nhiều thời gian nữa đâu! Với điều vừa xảy ra, các vị đúng là đồ bỏ!

Không trả lời, đám cảnh sát áp giải Tristam về phía cuối sảnh, nơi xuất phát điểm của vô số hành lang. Cậu

nghe thấy những lời bàn tán của đám thị dân vừa mới lần lượt kéo nhau vào lại sảnh và tụ lại trước bức chân dung bị rách rách toạc.

- Họ đổ trách nhiệm lên đầu đức vua! một phụ nữ kêu lên. Thật quá đáng!

- Đừng phóng đại quá mức thế chứ, dù sao đấy cũng chỉ là một bức chân dung thôi mà, một ai đó nhận xét.

- Câm mồm! một người vừa đến phản kháng. Làm sao lại có thể nói như vậy được?

- Ôn Chúa, lính canh đã bắt đám người thô lỗ đó rồi.

- Đức vua vạn tuế!

Một cảnh sát đẩy Tristam qua cánh cửa mà một trong số đồng nghiệp của anh ta đã mở ra. Tristam bước vào căn phòng rộng có tường ốp gỗ sáng nhạt. Tòa án. Ở phía bên kia căn phòng, sáu người mặc áo dài thẩm phán màu xanh lục đang ngồi sau chiếc bàn lớn chờ; chắc chắn đó là thành viên Hội đồng thành phố. Ở chính giữa, Tristam nhận ra thị trưởng, người phụ nữ tóc nâu đã ăn cắp gói đồ của cậu.

- Ngồi xuống, Tristam Drake, bà thị trưởng ra lệnh.

Đối diện với Hội đồng, hai lính canh đứng nghiêm cạnh một cậu bé đang rúm ró trên ghế bị cáo, vai thông xuống. Tristam chạy về phía cậu.

- Tom! Cậu ổn chứ?

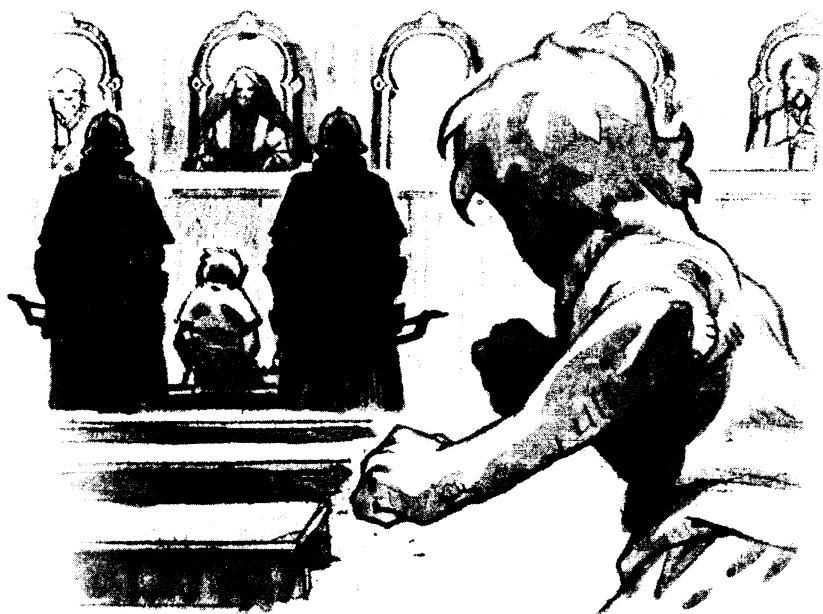
- Tớ lạnh, vừa trả lời Tom vừa rùng mình.

Toàn thân cậu trắng bệch.

- Trật tự! một tên lính gác kêu lên. Cậu kia, về chỗ!

Khi Tristam ngồi xuống cạnh Tom, bà thị trưởng liền chỉnh lại kính, hắng giọng rồi lắc lắc chiếc chuông con. Bằng giọng chuyên quyền độc đoán, bà ta bắt đầu đọc bản cáo trạng mà một thành viên của Hội đồng vừa chuyển cho.

- Cách đây ba ngày, một tước bin bay có hình dạng con "chuồn chuồn" đã rơi xuống thửa đất số hai mươi tư, ở mạn

Bắc thành phố. Chiếc máy mang huy hiệu của nhà vua. Một người nông dân đã phát hiện ra hai thiếu niên hiện đang có mặt tại đây bất tỉnh nằm trên nền đất, cách chiếc máy bay vài mét.

“Bà ta nói ‘của nhà vua’! Tristam hốt hoảng, càng lúc cậu càng cảm thấy lo ngại trước diễn tiến sự việc. Bà ta không nói ‘của Tyran’! Bọn mình tiêu rồi!” Một cơn bùng bùng bốc lên mặt. Cậu vừa mới hiểu ra: những người này ủng hộ Tyran! Cậu liếc nhìn Tom, cậu bạn dường như đã hoàn toàn kiệt sức cũng vừa hiểu ra như vậy.

- Sao nào, thưa bà thị trưởng, một người đàn ông vừa bước vào phòng cất ngang, lại một vụ xét xử được tiến hành mà không hề có đại diện hoàng gia sao?

Tristam và Tom đứng như mọc rễ xuống nền đất. Bên ngoài bộ quần áo đen, gã đàn ông lạ mặt khoác một chiếc áo choàng cũng màu đen như vậy. Mấy đám mây trắng khiến

người ta liên tưởng tới hình ảnh cơn gió bão tuyết được thổi bên trên. Gã ta đi vòng qua ban bồi thẩm rồi đến ngồi trên chỗ ghế trống cạnh bà thị trưởng.

- Liệu có phải bà đã quên những điều khoản trong thỏa thuận của chúng ta?

- Không, bà ta lạnh lùng đáp. Anh đến muộn, Bảo Tuyết.

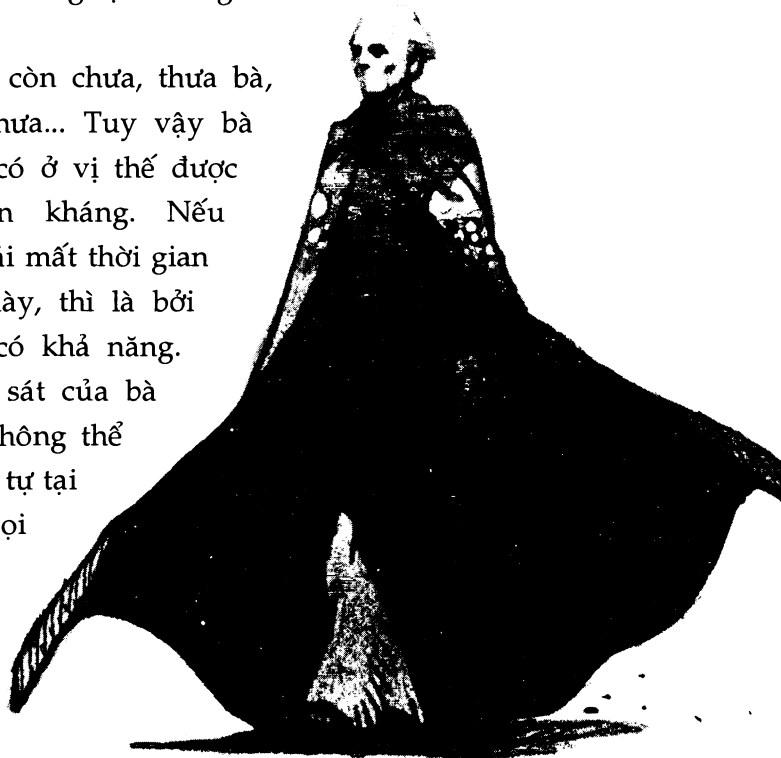
Gã đàn ông liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ quả lắc treo trên cửa ra vào, và một cái nhếch mép tự phụ méo xẹo hiện ra trên khuôn mặt hắn.

- Chính xác, thưa bà. Muộn mười phút! Đó là khoảng thời gian tôi cần để chỉ đạo việc tăng cường lực lượng quân đội tại khắp thành phố.

- Làm sao anh dám? bà thị trưởng nhìn hắn chằm chằm phản ứng. Theo tôi được biết, chúng tôi không thuộc Vương quốc Mây Trung!

Gã đàn ông lạnh lùng nhăn mặt.

- Vẫn còn chưa, thưa bà, vẫn còn chưa... Tuy vậy bà cũng đâu có ở vị thế được phép phản kháng. Nếu như tôi phải mất thời gian làm việc này, thì là bởi bà không có khả năng. Đám cảnh sát của bà thậm chí không thể giữ nổi trật tự tại cái nơi gọi là tòa án này! Hãy đảm bảo

rằng chuyện đó không bao giờ tái diễn nữa! Cá nhân tôi chú tâm đến an toàn của cả thành phố vì lợi ích của tất cả mọi người, trong đó có cả bà.

Bà thị trưởng nín thinh.

- Giờ thì bà hãy tiếp tục công việc của mình và áp dụng những điều khoản theo luật hoàng gia đi! gã đàn ông yêu cầu.

Khó khăn lắm mới giấu được cơn thịnh nộ, bà thị trưởng im lặng trong giây lát. Rồi sắc mặt thay đổi và bà ta nghiêng đầu.

- Tốt rồi, Bao Tuyết vừa tiếp tục vừa chỉ ngón tay cong cong về phía Tristam và Tom. Hai tên ăn bám kia, quần áo của chúng thật kỳ cục. Chúng là ai? Đám nhập cư? Hay nông dân?

Mắt dán chặt vào tập hồ sơ, vị nữ lãnh đạo của thành phố tranh thủ thời gian để trấn tĩnh lại.

- Đó là lũ nông dân, con trai của đám nông dân, bà ta thông báo. Người ta bắt gặp chúng gần một trong những chiếc máy bay của anh. Chúng khẳng định rằng không hề hay biết bị cấm lại gần những chiếc máy bay đó.

Tristam và Tom ngạc nhiên nhìn bà thị trưởng chăm chăm: bà ta đang kể chuyện gì vậy? Chúng chẳng hề khẳng định bất cứ thứ gì cả! Chúng thậm chí còn chưa hề mở miệng nói câu nào...

- Tôi được biết sau đó chúng đã ngủ li bì suốt ba ngày. Vì lý do gì vậy? Bao Tuyết lại hỏi.

- Chúng lao vào đánh nhau tới tả như mớ giẻ rách, bà ta tiếp tục nói dối. Chúng tôi đã cho chúng uống thuốc an thần để chăm sóc các vết thương của chúng trước khi mở phiên tòa xét xử.

- Bà luôn lãng phí thuốc men của mình nhỉ! gã đàn ông nhận xét. Thế hai tên này ăn cắp gì?

- Chúng chẳng có gì mang theo bên mình cả.

- Vậy bản án của bà là gì?

- Một đêm ngồi tù, bà thị trưởng trả lời, để dạy cho chúng biết phải tuân thủ luật pháp.

Tristam và Tom liền bật dậy.

- Cái gì? Đây chỉ là trò đùa phải không?

- KHÓA MIỆNG CHÚNG LẠI NGAY LẬP TỨC! bà thị trưởng ra lệnh.

- Dừng lại! Bà đúng là điê... ưmmmm...

- Cứu vớ... ưmmmm...

Chúng không thể nói thêm gì nữa: lính canh đã bịt miệng rồi còng tay chúng lại trong nháy mắt.

- Lũ ranh thích gây gỗ phải không? Được rồi, ta sẽ làm cho chúng bình tĩnh lại: ba ngày tù giam! gã đàn ông mặc áo choàng ra lệnh. Và đưa cho chúng một cuốn *Luật hoàng gia* để chúng học thuộc lòng.

- Ba ngày tù giam, bà thị trưởng đồng ý cùng lúc gõ chiếc búa nhỏ xuống mặt bàn. Lính canh, giải chúng đi.

- Người tiếp theo! gã đàn ông mặc áo choàng thốt lên trong khi lính canh giải Tristam và Tom về phía xà lim.

Chương 6

Căn ngục tối không cửa sổ nằm tít sâu tận cùng đám mây mà Thành Trắng được xây dựng trên đó. Ngồi kề sát bên nhau trên chiếc giường chung - thực ra đó chỉ là một tấm ván được bắt vào tường nhờ các thanh kim loại - Tristam và Tom không dám hé răng nửa lời. Nhờ chút ánh sáng yếu ớt lọt qua tấm lưới sắt ở cửa ra vào, chúng nhận thấy mình không phải là những kẻ duy nhất.

Một ông lão nằm trên một tấm ván khác trong xà lim. Ông ta gầy gò và làn da nhợt nhạt gần như trong suốt. Ông ta không hề động cựa từ khi hai người bạn bị tống vào ngục.

- Cậu có nghĩ là ông ấy chết rồi không? Tristam thì thầm.

- Không, ông ấy vẫn còn thở.

Bóng diện hành lang nhấp nháy liên tục rồi trong chốc lát, cả căn phòng chìm trong bóng tối như bưng. Hai người bạn thu mình nép sát cạnh nhau. Tristam không rời mắt khỏi ông lão đang say ngủ.

- Có thể chúng đã quên ông ấy? Tom tiếp tục. Có thể chúng cũng sẽ quên chúng ta luôn thì sao?

- Chúng ta không phải ở trong một ngôi làng hiếu khách, Tristam khẳng định.

- Cái đó thì tớ cũng nhận ra rồi! Và cậu thấy không? Cái gã đàn ông mặc áo choàng ở phiên tòa, hình vẽ trên lưng hắn cũng giống hình vẽ trên lưng gã đã bắt mẹ cậu và kẻ bay đi cùng với Myrtille!

- Có, tớ có thấy.

- Đó là một trong những trợ thủ đắc lực của Tyran. Bố tớ đã từng nói về chúng. Chúng được gọi là Bão Tuyết.

- Tớ chắc chắn một điều... Tristam vừa nói vừa cúi đầu. Chúng ta đã rơi xuống một thành phố thuộc quyền quản lý của Tyran.

- Không hẳn thế! Cậu cũng nghe thấy điều bà thị trưởng và gã mặc áo choàng trao đổi với nhau đúng không?

- Tớ cảm ghét bà ta, cái bà thị trưởng ấy! Tristam thốt lên. Cậu không nhận thấy à? Bà ta tống trẻ con vào ngục tù! Và rồi bà ta còn cầm cái gói mà mẹ đã đưa cho tớ.

“Và cả quyển sách của tớ nữa”, Tom buồn bã trầm nghĩ. Kể từ lúc tỉnh lại ở bệnh viện, cậu không ngừng nghĩ đến nó. Cuốn sách đó là phương tiện duy nhất để biết cách làm thế nào đánh bại Tyran! Cậu suýt bật khóc khi nhận thấy cuốn sách không còn bên mình nữa. Nhưng kể từ khi chứng kiến cảnh người phụ nữ đó chống lại tên Bão Tuyết, hy vọng lấy lại kho báu nhỏ lại le lói trong cậu.

- Đám lính... cậu nói, về tư lự. Theo tớ, chúng vâng lệnh tên Bão Tuyết. Còn cánh cảnh sát chắc chắn là người ở đây. Dường như bên cảnh sát hoàn toàn không hài lòng khi thấy tụi lính có mặt ở đây.

Tristam nhớ lại vụ rắc rối tại sảnh tòa án. Cậu cam đoan rằng phía cảnh sát đã bảo vệ cậu trước tên lính hung hăng. Như thường lệ, phân tích của Tom hoàn toàn chính xác.

- Tris?

- Ơi?

- Trong cái gói của mẹ cậu đưa có gì vậy?

- Tôi không biết. Tôi chưa mở ra. Sao vậy?

Tom không trả lời bởi ông lão vừa mới ngồi dậy trên tấm ván của mình. Ông lão có vẻ hoảng hốt, nét mặt vô cùng mệt mỏi.

- Cháu chào ông, Tristam vừa thì thầm vừa khẽ dùng tay ra hiệu với ông lão.

Nhưng ánh nhìn chăm chú của ông lão dường như chỉ lướt qua chúng.

"Lạ thật, ông ấy thậm chí không nhìn thấy chúng ta! Tom nghĩ. Nếu thế hẳn đó là kẻ điên!"

Đột nhiên đôi mắt người đàn ông lạ rưng rờ hẳn lên như thể một ngọn lửa ẩn sâu tận cùng tâm hồn ông vừa mới bùng lên. Ông bật đứng dậy với một nguồn năng lượng không thể ngờ lại có trong một cơ thể gầy gò ốm nhom đến vậy rồi đặt tay lên tai để nghe rõ hơn và bắt đầu quay tròn.

- Các cậu im đi! ông lão ra lệnh. Chính là nó đó! Chính là Moondy! Các cậu có nghe thấy nó không? Ha! Ha!

Tristam và Tom nép sát vào tường. Giọng nói của ông ta khàn đặc hết như giọng một người không cất tiếng nói từ rất lâu rồi. Khuôn mặt ông ta lộ rõ vẻ điên rồ.

- Các cậu có nghe thấy không? ông lão nhắc lại. Hãy nói với ta là có đi! Các cậu có nghe thấy Moondy không?

Cả hai người bạn khiếp sợ nhìn nhau, tin chắc rằng ông lão không còn tỉnh táo nữa.

- Cứ làm như có nghe thấy đi, Tristam thì thào.

Chúng đặt tay lên tai rồi nhìn lên trần nhà và bắt đầu lắng nghe dù không muốn.

Nhà giam im ắng nhưng không hề yên lặng.

Âm thanh phát ra từ mỗi nơi một chút. Có tiếng bước chân lính canh đầu hành lang, nhiều đoạn nói chuyện khó hiểu và tiếng cầu nhàu của các tù nhân khác vắng qua bốn

bức tường. Và rồi còn cả tiếng gió trùm lên tất cả, ù ù thổi luồn qua nền móng của thành phố.

Tristam lo lắng nhìn người đàn ông xa lạ: ông lão hẳn đã nghe thấy những âm thanh không hề tồn tại.

- Sao rồi? ông lão nhấn mạnh như thể giờ đây ông ta đang nghi ngờ cả chính bản thân mình. Sao rồi? Các cậu có nghe thấy chứ?

- Có... Tom đáp với giọng gần như không nghe thấy được, mắt nhắm nghiền. Cháu nghĩ là mình có nghe thấy tiếng gì đó...

- Chính xác! ông lão thốt lên.

- Cậu nghe thấy gì vậy? Tristam lên tiếng hỏi.

- Suyt... cả hai người kia liền lên tiếng.

Phật ý, Tristam nhúu mày để nghe rõ hơn. Nhưng cứ ba giây, cậu lại mở mắt ra để canh chừng ông lão đang bị kích động quá mức nên rất khó tập trung.

Đột nhiên, cậu nghe thấy một giai điệu du dương và thanh bình ẩn sau tiếng gió thổi ù ù. Âm thanh, khe khẽ nhẹ nhàng, dường như mang niềm vui vượt qua mấy bức tường buồng giam tới đáp lại nỗi sầu muộn của người đàn ông lớn tuổi.

- Không khí và gió, Tom thì thầm. Âm thanh có thể lan truyền trong không khí và gió sẽ mang âm thanh đi. Trong vũ trụ, chúng ta không nghe thấy bất cứ thứ gì.

- Im nào, Tristam ngắt lời.

- Chính ta đã dạy nó thổi ông lão nói về tự hào. Nó luôn tỏ ra là có năng khiếu. Giờ nó còn chơi hay hơn cả ta.

- Đó là tiếng sáo phải không ạ? Tom đoán.

- Đúng. Đó là Moondy. Nó thổi sáo cho ta đấy.

Ôxy

Khi những sinh vật sống đầu tiên xuất hiện trên Trái đất cách đây 3,5 tỷ năm, khí quyển không hề có ôxy.

Trong vòng hàng trăm triệu năm, những sinh vật sống đầu tiên này tiến hóa, cho đến khi những vi khuẩn vô cùng đặc biệt xuất hiện: vi khuẩn lam. Chúng còn tồn tại cho đến tận ngày nay và có một khả năng kỳ lạ: chúng có thể tự cung cấp năng lượng cho mình nhờ tách các phân tử nước. Khi làm vậy chúng giải phóng ôxy vào trong bầu khí quyển.

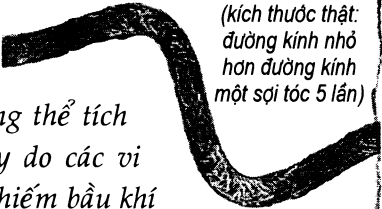
Ban đầu, lượng ôxy này nhanh chóng bị các đại dương hấp thụ. Quá trình này tạo thêm thời gian cho các cơ thể sống khác tiến hóa và tìm ra cơ chế tự

bảo vệ trước loại khí mới này. Các cơ chế tự bảo vệ này rất cần thiết bởi ôxy là loại khí độc và có hại.

Một tỷ năm sau, các đại dương không thể tích giữ ôxy thêm nữa. Từ đó lượng ôxy do các vi khuẩn lam giải phóng bắt đầu xâm chiếm bầu khí quyển Trái đất.

Ngày nay, không khí bao quanh chúng ta chứa lượng ôxy gần như bằng lượng ôxy cách đây một tỷ năm, và chúng ta, con người, cũng như nhiều loài động vật khác, giờ đây đã thích nghi với trạng thái này. Không những cơ thể chúng ta biết cách tự bảo vệ trước loại ôxy có hại này mà chúng ta thậm chí còn trở nên phụ thuộc vào nó: khi hô hấp, cơ thể chúng ta lấy ôxy từ không khí rồi sau đó sử dụng nó để chuyển hóa thức ăn thành năng lượng.

Tuy vậy, ôxy cũng có độc tính nhất định và rất nhiều các nhà nghiên cứu đang tìm cách chống lại một trong những hậu quả dễ nhận thấy nhất của nó: quá trình lão hóa của cơ thể chúng ta.

một vi khuẩn lam
(kích thước thật:
đường kính nhỏ
hơn đường kính
một sợi tóc 5 lần)

Chương 7

Hàng tiếng đồng hồ đã trôi qua. Nằm dài trong xà lim không cửa sổ, Tristam và Tom không ngừng lăn trở trên tấm ván. Ông lão thiếp đi ngay khi giai điệu du dương ngừng bật và từ đó miệng luôn lẩm bẩm những từ khó hiểu.

Tom lại bắt đầu run lên vì lạnh; còn Tristam thì tiếp tục càu nhàu về bà thị trưởng. Đã ba ngày trôi qua kể từ khi chúng đặt chân đến Thành Trắng, và ngay cả khi chúng tìm ra Làng Trắng, thậm chí là gặp được bà Yage Heather thì cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ. Chúng không còn chiếc hộp của mẹ Tristam nữa. Chúng buộc phải tự tìm cách xoay xở.

- Tớ ghét bà ta! cậu to giọng không biết lần thứ bao nhiêu. Bà ta thật vô cùng điên rồ, cái bà thị trưởng ấy!

Ông lão mở choàng mắt rồi đứng dậy.

- Cậu ta đang nói cái gì thế? ông lão hỏi Tom, cậu cũng vừa bật đứng dậy.

- Dù sao cũng thật điên rồ khi tống chúng cháu vào ngục lúc bọn cháu vừa mới chân ướt chân ráo tới đây!

- Cái cậu quá khích kia đang nói tới ai vậy? ông lão vừa nhấn mạnh vừa nhìn Tristam.

Lần này ông lão rất bình tĩnh. Ông chỉ có vẻ dễ bị tổn thương và tuyệt vọng như thể trí nhớ đang chơi ông một vố

và ông lục tìm trong ký ức một ý nghĩa nào đó gắn với điều Tristam vừa nói.

- Cháu đang nói về bà thị trưởng của cái thành phố thối nát này.

Ông lão nhú mày.

- Sao các cháu lại ở đây? ông hỏi, ánh mắt sáng lạ thường.

Ngay lập tức, ông giơ tay lên, lòng bàn tay mở ra, để biểu lộ rằng hai bạn trẻ không buộc phải trả lời câu hỏi đó. Rồi ông nghiêng đầu sang bên cạnh nhìn chăm chăm lên trần nhà như thể lại đang gắng lắng nghe điều gì đó, hoặc như thể tâm trí ông đang sắp lên cơn điên.

- Moondy lại chơi nữa à? ông hỏi.

Tristam và Tom lắc đầu.

- Lát nữa thôi ta sẽ không còn nghe thấy nó nữa.

- Thật thế à? Tristam rụt rè nói.

- Đúng thế. Thính giác ta giảm sút. Và tâm trí ta cũng không còn sáng suốt nữa, ta e là vậy. Nhưng ta đáng bị thế, ông lão nói thêm. Đúng, ta đáng bị bắt vào đây.

- Tại sao vậy? Tristam tò mò muốn biết. Ông đã làm gì à?

Tom vừa huých cùi chỏ vào Tristam vừa thì thầm: "Ngậm miệng lại, đồ ngốc! Ông ấy sẽ lại lên cơn nữa đấy!"

Nhưng ông lão không lấy thế làm khó chịu; rõ ràng là ông đang muốn nói. Vai thông xuống, đôi mắt ươn ướt lộ rõ vẻ mệt mỏi, ông thì thầm:

- Ta không còn biết liệu đó chính là ký ức của mình hay chỉ là những điều do người khác kể lại nữa. Nhưng ta tin rằng mình đã bỏ rơi tất cả mọi người.

Ông lão giơ hai lòng bàn tay rồi chấp tay lại.

- Khi khóc, ông tiếp tục, ta thấy các ngôi sao, thậm chí là ngay vào ban ngày, ngay ở đây. Các cháu biết đấy,

chúng thật tuyệt vời. Đúng, chúng tuyệt đẹp. Và chúng ở yên không rời trong hai bàn tay ta! Nhìn này! Thật nhiều xiết bao! Nhiều như ở phía trên Làng Trắng.

Tom và Tristam nhảy bật lên.

- Ông biết Làng Trắng ă? cả hai đồng thanh nói.

Vẻ tuyệt vọng, ông lão nhìn hai đứa chằm chằm. Nếu hai đứa trẻ này không tin lời ông nói, trong khi ngay chính bản thân ông cũng phải khó khăn lắm mới theo được dòng suy nghĩ của mình, thì cuộc đối thoại hẩn sẽ không thể kéo dài lâu...

- Chúng cháu không phải người ở đây, Tristam giải thích. Chúng cháu đang đi tìm Làng Trắng. Ông có biết làng đó ở đâu không ă?

- Nó biến mất rồi à? ông lão hỏi rồi lại tự mình trả lời: Ờ đúng rồi! Nó đã biến mất. Ta quên khuấy mất! Làng Trắng không còn tồn tại nữa. Kết thúc rồi.

Ông lão tiếp tục, mắt dán chặt vào đôi bàn tay, như thể ông đang kể cho những vì tinh tú mà ông nhìn thấy đang sáng lấp lánh trong lòng bàn tay mình nghe một câu chuyện, qua làn nước mắt:

- Đó là một nơi vô cùng thú vị. Đúng, thú vị. Một làng nhỏ yên bình, ngay gần biên giới với vương quốc Mây Trung. Có vô vàn vì sao trên bầu trời. Nhưng nơi ấy đã bị phá hủy, giống hệt như Trái đất.

Ông lão gãi gãi đầu và dường như vừa sức nhớ ra một điều quan trọng.

- Đó là lỗi của Tyran. Hay chính xác là do các cuộc bạo loạn. Đúng, chính nó, ta nhớ rõ mà... Vua phương Bắc đã thất bại trong cuộc chiến... Ôi! Chuyện đã lâu lắm rồi... Lúc bấy giờ ông thay đổi chiến thuật. Ông rất khôn ngoan! Ông đã dấy lên một cuộc nổi dậy ngay trong lòng đất nước của Tyran. Hô hô! Tên Tyran đó cực kỳ hung tợn! Đáng đời hẩn

lắm. Nhưng những kẻ cực kỳ giàu có lại kéo đến chỗ chúng ta; tất cả bọn họ đều chạy trốn khỏi Vương quốc Mây Trung; họ sợ cảnh hỗn loạn và chiến tranh. Họ lo cho gia đình họ. Cũng lo cho cuộc sống của chính họ nữa, cũng đúng thôi, nhưng trên hết là họ lo cho gia sản của mình. Và thế là! Hê hê! Tài sản của họ, đám người hèn nhát đó, họ giữ chặt bên mình! Rồi một ngày cả đám ấy kéo đến: ạch! như thế đấy, và toàn bộ ngôi làng bị nhấn chìm... Họ đã biến nó thành một thành phố dành cho chính họ, dành cho những kẻ giàu có. Làng Trắng biến mất. Nó trở thành Thành Trắng.

- Có một cuộc nổi dậy chống lại Tyran ạ? Tom thở hắt ra. Ông chắc chứ ạ?

Ông lão mở to mắt nhìn cậu chăm chăm.

- Dĩ nhiên rồi! Nào! Các cậu từ đâu đến đấy? Chẳng lẽ các cậu tin rằng vua Mây phương Bắc lại để người khác muốn làm gì thì làm à?Ồ! Tuy trị vì một vương quốc nhỏ bé nhưng ông hoàn toàn không phải tí người dễ dàng đầu hàng đâu. Ngay cả khi đã vào tù ông vẫn tiếp tục tranh đấu! Sau vụ Thảm Bại, ông phải vất vả xoay xở trong khả năng có thể. Anh hùng xiết bao! Chỉ có vậy thôi, rồi sau đó ông ấy biến mất, và cuộc chiến piu!... kết thúc, chấm dứt... Đó chính là lúc Tyran quay trở lại Thành Trắng: hắn muốn vơ vét tài sản của đám người giàu có chạy đến đây. Hắn đã cử bọn Bão Tuyết đến hăm dọa ông thị trưởng già. Tyran đòi tiền, vô cùng nhiều tiền, và sự phục tùng hoàn toàn. Nhưng ông thị trưởng già từ chối, đúng! Ông đã từ chối! Ông không phục tùng mệnh lệnh của tên vua bạo chúa ngang ngược, một con người thật dũng cảm!

- Rồi sau đó chuyện gì xảy ra? Tristam hỏi, hai mắt mở to.

- Chẳng lẽ cậu chẳng hề biết chút gì à? ông lão kêu lên.

- Cánh nhà giàu không còn ủng hộ nữa? Tom dè dặt đề xuất.

- Dĩ nhiên là không rồi! Họ hoàn toàn chẳng ủng hộ cái gì hết. Tất cả bọn họ sẵn sàng từ bỏ tự do để mua sự an toàn cho chính bản thân mình, cả một lũ xuẩn ngốc... Và rồi bọn họ bắt đầu hát lời tụng ca Tyran. Đức vua muôn năm, bọn họ xướng lên. Đức vua muôn năm! Họ không chống lại những chiếc pháo đài bay, không chống lại những đội tuần tra hàng không mẫu hạm. Họ có mắt nhưng chẳng nhìn thấy gì cả! Rặt một lũ xuẩn ngốc... tất cả bọn họ, cho đến tận kẻ cuối cùng.

Ông lão đứng dậy, một lần nữa lại rất kích động. Hai người bạn sợ hãi lùi lại.

- Rặt một lũ xuẩn ngốc, ông lão vừa đi vòng tròn vừa nhắc đi nhắc lại. Bọn họ đã phế truất ông thị trưởng già rồi tống giam ông ấy. Bọn họ săn đuổi những người dân trước đây sống tại làng và quây họ lại khu vực phía sau núi đồng thời cấm họ trồng cấy lúa. Họ buộc phải làm thuê trên ruộng lúa của chính mình. Bọn kia là những kẻ chủ trương chế độ nô lệ, ta có thể nói với cháu như vậy.

- Vậy ông thị trưởng cũ thì sao ạ? Tristam muốn biết.

- Người đàn ông đáng thương đó, ông ấy già lắm rồi. Và rồi, ông ấy buồn, ông ấy rất buồn. Ông ấy không thể chờ che cho con dân của mình.

Ông lão ngừng một lát, và gương mặt ông bừng sáng vẻ thông tuệ của một người đàn ông cả đời luôn suy nghĩ cho người khác.

- Khi nhà vua, thị trưởng hay một vị tướng lãnh đạo mà sợ sệt, ông tiếp lời, ông ta hoặc sẽ bị mua chuộc hoặc sẽ trở nên điên rồ. Luôn luôn là vậy đó. Ông thị trưởng già biết rõ điều này. Duy chỉ có điều ông đã không thể bảo vệ những người mới đến chống lại nỗi sợ hãi. Ông đã thất bại. Ông an phận. Ông không còn nhiều niềm vui nữa, ông chỉ còn lại một đứa cháu trai cùng cây sáo của nó. Từ sâu tít trong căn

ngục giam, ông rất thích nghe nó thổi sáo.

Tom và Tristam quay lại nhìn nhau, rồi chúng chăm chú nhìn ông lão.

- Ông ấy bị giam ở đây à? Tristam hỏi.

- Chính ông phải không à? Tom lên tiếng. Ông chính là thị trưởng của thành phố phải không à?

- Ta chắc là đúng rồi. Nhưng ta ở đây từ rất rất lâu rồi... Nên ta cũng không chắc về điều đó nữa.

- Ông có biết bà Yage Heather không à? Tom tiếp tục.

- Yage... Có chứ, bà ấy rất láu cá: bà ấy đã biết cách che giấu thân phận của mình. Tuy vậy bà ấy vẫn phải phục tùng một chút... Làm ra vẻ thế... Và bà ấy để Moondy của ta thổi sáo! Bà ấy chính là bà thị trưởng hiện nay.

- Cái gì à? cả hai người bạn đều thốt lên. Không thể thế được!

Ông lão nằm lại lên tấm ván rồi kéo chiếc chăn thảm hại về phía mình. Tom và Tristam cố đặt thêm cho ông vài câu hỏi nữa nhưng vô ích: ông lão đáng thương không còn hơi sức đâu mà nói được nữa. Cuối cùng ông cũng thiếp ngủ đi. Có thể ông sẽ nghe thấy người cháu thổi sáo trong những giấc mơ của mình.

- Cậu nghĩ chuyện đó có thật không? Tristam thì thầm.

- Sao lại không? Bà ấy có vẻ không thật sự đồng ý với Bão Tuyết!

- Bà ấy không buộc phải nhốt chúng ta vào ngục!

- Đợi đã! Suyt... Tristam đột ngột ngắt lời. Nghe này...

Tiếng bước chân gần như rón rén tiến gần về phía buồng giam. Chốt cửa rít lên kèn kẹt rồi cánh cửa buồng giam mở ra. Hai cảnh sát bước vào.

- Cả hai cậu đứng dậy, một trong hai cảnh sát thì thầm với Tristam và Tom.

- Chúng ta được thả à? Tom kêu lên.

- Không sớm sửa mấy nhĩ! Tristam thêm vào.

Viên cảnh sát đưa tay lên môi.

- Yên lặng đi theo chúng tôi, viên cảnh sát kia vừa nói vừa còng tay hai cậu lại.

- Đi đến đâu? Tristam hỏi.

- Bà thị trưởng muốn gặp hai cậu.

Đang say giấc nồng, ông lão không hề trông thấy hai kẻ đồng hội đồng thuyền với mình rời khỏi nhà giam.

Chương 8

Bên ngoài, những ống khói đang nhả một luồng khói dày đặc vào bầu không khí mát mẻ và ẩm ướt buổi sớm tinh mơ. Ở tất cả các ngã ba ngã tư trong trung tâm thành phố, cả hai đều nhìn thấy người của Bảo Tuyết. Chúng giống lực lượng chiếm đóng hơn là cảnh sát làm nhiệm vụ đảm bảo an ninh cho người dân.

Hai tay bị khóa chặt, Tristam và Tom đi theo hai viên cảnh sát qua những con phố nhỏ của Thành Trắng. “Bảo Tuyết sẽ đi kiểm tra nhà tù trong vài giờ nữa, một trong hai cảnh sát giải thích với hai người bạn. Bà thị trưởng cử chúng tôi đến đưa hai cậu ra khỏi đó trước khi hấn đến. Chúng tôi sẽ đưa hai cậu đến một nơi ẩn náu. Hãy làm ra vẻ cả hai cậu đang là tù binh. Và ngậm miệng các cậu lại.”

Ngay sau vụ rắc rối xảy ra ở sảnh tòa án, một số thương nhân đã dùng tấm ván gỗ bịt mặt tiền cửa hàng lại. Tristam và Tom tò mò nhìn những mặt tiền cửa hàng không được bảo vệ. Đây đó, ánh sáng từ mấy chiếc đèn nhỏ khiến những viên đá quý gắn quanh cổ ma nơ canh mặc đồ lụa và ca sơ mịa sáng lên lấp lánh. Ở chỗ khác, những ống khói cực kỳ hiện đại xếp ngay ngắn thẳng hàng trong căn phòng sáng sủa; những đại lý lữ hành mời chào những lời hứa hẹn về cảnh mặt trời lặn lộng lẫy.

Một cửa hàng khiến Tristam đặc biệt chú ý. Những chiếc mô tô bay xếp hàng dài trong căn lán để ngỏ. Thùng xe mới toanh sáng bóng như gương. Hoàn toàn bị mê hoặc, cậu dừng bước, nhưng lại không thể ngắm chúng lâu được: một trong hai cảnh sát túm lấy cậu rồi đẩy về phía trước không chút nể nang.

Đến một trạm kiểm soát, hai cảnh sát đứng tư thế nghiêm chia giấy tờ cho tên lính đang đứng gác. Tên này xem xét giấy tờ về ngõ vực trước khi nhìn chằm chằm Tom rồi đến Tristam.

- Các anh giải chúng đi đâu?

- Lao động khổ sai, một trong hai cảnh sát trả lời.

Tên lính gác nhìn hai tù nhân với vẻ kinh tởm rồi cho phép cả hai đi vào khu nhà ở sang trọng.

Người dân vẫn còn say giấc nồng trong những căn biệt thự xa hoa lộng lẫy nhiều tầng, với hàng cây cổ thụ bao quanh, thậm chí hoàn hảo không chê vào đâu được cùng những bồn hoa trong vườn. Những khu vườn này còn ấn tượng hơn khu vườn của Myrtille ở Blueberry gấp nhiều lần;

tuy nhiên Tom gần như không nhìn ngắm chúng. Cậu đang bị những cái hố lộ ra trên nền đất kích thích trí tò mò, ở đó nhiều luồng hơi nước đang thoát ra rồi tan biến ở độ cao vài mét.

- Ta phải đi thêm chút nữa, một canh sát vừa thì thăm vừa hất đầu chỉ một đội tuần tra quân sự. Phải chắc chắn rằng chúng không đi theo chúng ta.

Họ tiếp tục đi một lúc nữa trước khi đến chân một trong bảy đám mây tạo thành hình núi bao quanh thành phố. Những ruộng lúa bậc thang phủ khắp sườn núi. Đó đây hiện ra những con đường mòn dẫn đến mấy cụm nhà sàn, được xây bên sườn dốc của ngọn núi trắng toát.

Họ men theo những con đường mòn ẩm ướt lầy lội dẫn lên trên rồi lại bước xuống những con đường khác, băng qua ruộng lúa cùng làng mạc trước khi hai đại diện công lý cho rằng họ đã ở ngoài vòng nguy hiểm.

Lúc bấy giờ họ đi về phía thôn xóm được xây trên đỉnh một trong những ngọn đồi nhô cao trên thành phố. Đoàn hộ tống dừng lại trước một ngôi nhà hai tầng xấu xí nhất trong tất thấy, một đống đổ nát thực sự, ngôi nhà duy nhất không có cọc chống dưới sàn. Ngôi nhà có một khoảng sân thượng nhỏ và một phần tầng trệt chìm khuất trong mây.

- Vào đi, một trong hai canh sát ra lệnh.

Trong nhà còn tệ hơn cả mặt tiền bên ngoài. Chân tường lở lói; nền nhà phủ đầy rong rêu phát thành tiếng "lạo xạo" dưới gót giày. Ngoài một chiếc thang nhỏ dựa vào bức tường phía đối diện cửa vào, căn phòng hoàn toàn trống trơn. Một cánh cửa sập phía trên trần nhà cho phép trèo lên gác hai.

- Kinh khủng! Tom thốt lên. Đây là đâu thế?

- Suy! một trong hai canh sát lên tiếng, trong khi người

kia ngó qua ô cửa sổ bắn khủng khiếp để kiểm tra xem có ai nhìn thấy họ đi vào ngôi nhà không.

- Tốt rồi, anh ta nói. Mọi người vẫn đang yên giấc.

Tristam và Tom nhìn anh ta quỳ gối xuống đồng thời rửa rồi dùng tay trần lau nền đất. Anh ta lia ngón tay quanh đường viền ô vuông khắc trên nền nhà ẩn náu dưới lớp rêu mốc meo rồi rớt cuốc cũng tìm thấy tay nắm cửa. Anh ta kéo lên trên, rồi cúi xuống, dùng đuốc chiếu sáng lối vào. Chắc hẳn đã hoàn toàn hài lòng, anh ta đóng cánh cửa sập lại, phủ lớp rong rêu lên rồi đi về phía chiếc thang.

- Đi theo tôi! anh ta ra lệnh.

Hai người bạn bước lùi lại.

- Này! Chúng tôi không phải dám cóc nhái nhé! Tristam phản ứng. Chúng tôi sẽ không ở lại đây đâu!

- Tớ còn thích quay lại nhà tù hơn ấy chứ, Tom tiếp lời.

- Ở dưới có gì vậy? Tristam buột miệng, cau mày.

- Đó là cách đến Làng Mới nhanh nhất, một cảnh sát trả lời rồi lại quay về phía cửa sổ. Bà thị trưởng muốn chúng tôi dẫn các cậu xuống dưới đó, nhưng không được trước ngày mai.

- Sao không đến đó từ bên ngoài kia? Tom hỏi.

- Người dân ở mọi góc ngách xó xỉnh sẽ ngay lập tức nhận ra các cậu rồi bán thông tin cho Bảo Tuyết, giống như hôm các cậu được đưa đến bệnh viện ấy.

- Bà thị trưởng..., Tristam bắt đầu. Bà ấy tên là gì ạ?

- Bà Heather, một cảnh sát vừa trả lời vừa trèo lên gác. Bà ấy để một quyển sách cho các cậu ở trên kia.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Tom, rồi cậu vội vàng lao về phía chiếc thang.

Căn phòng nhỏ phía trên vô cùng sạch sẽ. Ba tấm đệm cũ được trải trên nền đất; trong một góc phòng là mấy bao đựng đầy gạo chất đồng gần chiếc nồi nấu dùng điện, hàng

loạt chai nước cùng một chồng quần áo. Có đủ lương thực để trụ trong vòng một tháng.

Một khuôn cửa sổ con trông ra con ngõ nhỏ; một cánh cửa trượt để đi ra ngoài sân thượng. Khi tất cả đã trèo lên trên, hai viên cảnh sát liền kéo thang lên rồi tháo còng tay cho hai người bạn.

Sau khi đã mặc quần áo kín đáo hơn, Tristam lại gần ô cửa sổ nhỏ. Lớp kính mờ làm khung cảnh biến dạng, nhưng dù vậy quang cảnh vẫn vô cùng ấn tượng. Được chống đỡ bởi nhiều nhà máy gió nấu mình đâu đó dưới bề mặt thành phố, Thành Trắng trải dài ngút tầm mắt. Tristam kéo cửa định ra ngoài sân thượng.

- Thậm chí đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó nhé! một cảnh sát gầm lên mà không hề nhìn cậu. Giờ cậu ngồi xuống và đừng nhúc nhích cho đến khi chúng tôi nói với cậu điều ngược lại, cậu hiểu chứ?

Ngồi gần cánh cửa sập, hai người đàn ông sửa soạn chơi bài. Đối diện với họ, lưng dựa vào mấy bao gạo, Tom đắm mình trong những trang sách mà bà thị trưởng đã để lại cho cậu. Cậu không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác.

- Cậu đọc gì thế? Tristam lại gần bạn hỏi.

- Tổ đọc thôi, Tom vừa trả lời vừa quay lưng về phía bạn mình.

- Sách của cậu à?

- Ừm.

- Chúng mình phải động não thôi! Chúng mình phải làm thế nào để tìm được mẹ tớ và Myrtille cùng bố mẹ cậu đây?

- Ừm.

- Chúng mình sẽ nói gì với bà ấy đây, bà Yage Heather ấy?

- Ừm.

Tristam nhìn hai viên cảnh sát.

- Chỉ có mỗi quyển sách này thôi phải không ạ? cậu hỏi họ trong khi đang nghĩ đến cái gói nhỏ của mẹ mình. Không có một chiếc hộp con con đi kèm ạ?

- Chúng ta chỉ có thể nói với cậu là có đúng một thứ đó thôi.

Không rời mắt khỏi mấy quân bài, viên cảnh sát thứ hai chêm vào:

- Cậu không muốn im lặng một chút à?

Khí quyển Trái đất

Trái đất là hành tinh thứ ba tính từ Mặt trời. Trái đất có dạng hình cầu hơi bẹt ở hai cực. Đường kính trung bình là 12.742 km.

Bề mặt Trái đất được bao phủ bởi một lớp khí mỏng, nhẹ được gọi là bầu khí quyển.

99,9% khối lượng khí quyển của chúng ta nằm trong một tầng dày 50 kilômét tính từ bề mặt Trái đất.

Khí quyển:

- hấp thụ những tia bức xạ chết người do Mặt trời phát ra hay những bức xạ đến từ không gian;
- duy trì nhiệt độ trung bình ở bề mặt địa cầu là 15°C ;
- phá hủy những sao băng nhỏ trước khi chúng vỡ bẹp trên mặt đất (một sao băng đủ lớn để đến tận mặt đất được gọi là đá trời).

Không có nước ở thể lỏng và không được bảo vệ chống lại các tia bức xạ đến từ không gian, sự sống mà chúng ta biết đến sẽ không thể tồn tại trên Trái đất.

Khi được sấy khô (tức là sau khi tách nước), khí quyển chúng ta bao gồm:

- 78,084 % Nitơ;
- 20,946 % Ôxy;
- 0,930 % Argon;
- 0,036 % Đioxit cacbon;
- 0,002 % các khí khác.

Gần như toàn bộ hơi nước của khí quyển nằm trong tầng thấp nhất được gọi là tầng đối lưu. Mây được hình thành tại chính tầng này.

Chương 9

Màn đêm buông xuống; không có bất cứ tiếng động nào nữa. Tristam ngủ gà ngủ gật. Nằm ngay sát cậu, cuốn sách mở úp trên bụng, Tom mơ mộng về số phận của mình.

Ở cuối phòng, nằm dài trên một tấm đệm, một trong hai cảnh sát ngáy khò khò. Viên cảnh sát còn lại ngồi trên chiếc thang, gần cánh cửa sập. Anh ta được bố trí để canh chừng hai đứa trẻ nhưng chính anh ta cũng đang thiêu thiêu ngủ.

Những hình ảnh về Blueberry hiện lên trong đầu Tristam.

Cậu nhìn thấy nhà mình, nằm biệt lập so với ngôi làng, thanh bình giữa đồng lúa. Rồi đám mây xung quanh co nén lại, chậm rãi không gì lay chuyển nổi. Hết thửa này đến thửa khác, cậu nhìn thấy cánh đồng đổ nhào vào khoảng không.

Từ đó giấc mơ của cậu trở thành cơn ác mộng: những ngôi nhà ở Blueberry lần lượt hết cái này đến cái khác sụp xuống; Tristam nhìn thấy mẹ đang chạy cùng Myrtille băng qua làng để tìm nơi trú ẩn nhưng không được. Có một lúc mẹ cậu ngược mắt về phía cậu như thể bà có thể nhìn thấy cậu rồi vừa chỉ tay vào Myrtille bà vừa thì thầm: “Hãy cứu con bé!”

Đột nhiên ngôi nhà của cậu xuyên qua đám mây rồi rơi xuống bẹp rúm trên hòn đảo phía dưới.

Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, miệng thở hồng hộc, Tristam đột ngột ngồi bật dậy trên tấm đệm. Không khí ngột ngạt, cậu nghẹt thở, đầu quay mòng mòng; cậu không thể nhận ra ngay lập tức mình đang ở đâu.

Giấc mơ khiến cậu lơ mờ nhận thấy một khả năng khủng khiếp: liệu mẹ cậu có thể thoát không?

Ngay khi nhận thấy Tom và hai cảnh sát đang ngủ rất say, cậu liền nhón chân bước đi, mở cánh cửa trượt dẫn ra sân thượng rồi lên ra ngoài đó.

Ánh sáng từ thành phố không cho phép cậu nhận ra các ngôi sao. Một làn sương mù dày đặc, có thể là do các ống khói tạo nên, lơ lửng phía trên các mái nhà. Tristam không tài nào tĩnh tâm lại được. Mồ hôi lạnh nhỏ giọt trên trán cậu. “Myrtille, mẹ, cậu thầm nghĩ, dù hai người có ở đâu con cũng sẽ cứu hai người.”

Không chút đắn đo, cậu nhẹ nhàng khép cửa lại rồi trượt xuống phía chân tường ngôi nhà nhỏ. Không có bất kỳ bóng người nào sống quanh đây: cậu cảm thấy tinh thần dịu lại. Cậu đã được tự do.

Náu mình trong bóng tối, cậu bắt đầu đi xuống thành phố. Đám lính đi tuần trong những con ngõ nhỏ của thôn xóm nhưng vì chúng có cầm đèn lồng theo nên Tristam có thể nhận ra chúng từ xa và kịp trốn đi.

Cậu nhận ra những ngôi nhà mình đã đi qua lúc trước. Nhưng càng tiến về phía trước, đám lính canh lại càng nhiều lên. “Không thể đến được trung tâm thành phố mà không bị phát hiện”, cậu nghĩ.

Cậu nhận thấy một ngọn đồi phía bên tay phải mình, ở đó không thấy có ánh đèn của đám lính tuần tra. Cậu len lỏi trong bóng tối của các ngôi nhà và vài phút sau, cậu đã

đến sườn dốc.

Khi đã lên cao, Tristam hiểu được tại sao không ai sống ở đây. Một bên sườn đồi, phía quay lưng lại với thành phố, là vách đá, dựng thẳng đứng xuống khu nhà ở của cánh nhà giàu. Tristam ngồi cách mép vách đá khoảng vài mét ngắm nhìn hàng nghìn cây đèn đường trong thành phố. Cuộc chạy bộ cùng không khí mát mẻ ban đêm khiến cậu tỉnh tâm trở lại.

Phía trên những đỉnh núi trắng xóa, bầu trời sáng trong nhưng ánh sáng của các thiên thể không thể xuyên qua tầng không khí ô nhiễm lơ lửng trên thành phố. Chỉ có thể nhìn thấy những ngôi sao sáng nhất; Tristam nhớ lại lời ông lão trong nhà giam: “Trước kia từng có rất nhiều sao trên trời.”

Tristam tưởng tượng ra một thế giới ở đó con người không còn có thể chiêm ngưỡng các vì tinh tú nữa. “Điều này chắc hẳn sẽ không xảy ra đâu!” cậu tự nhủ, và tự thề sẽ làm tất cả để điều đó không xảy ra. Căng thẳng, cậu đứng dậy rồi tiến vài bước về phía vực thẳm.

- Tom và tôi, chúng tôi sẽ tìm ra Myrtille! cậu hét lên với những cư dân đang say ngủ trong nhà của họ. Chúng tôi sẽ xử lý Tyran và sẽ để các bạn thấy các ngôi sao!

Đúng lúc đó, một mảnh đĩa màu vàng cam xuất hiện phía trên đỉnh núi trắng xóa nằm đối diện với Tristam. Trăng đang lên. Trăng gần như tròn vành vạnh và cảnh tượng này khiến lòng Tristam ấm lại. Cậu ngồi xuống, lòng đầy thần phục, và nhìn ngắm mặt trăng thay đổi màu sắc khi lên cao trên bầu trời.

Lời của mẹ cậu chợt từ ký ức ủa về: “Phải vô cùng dũng cảm và táo bạo mới có thể thúc đẩy thế giới tiến triển.”

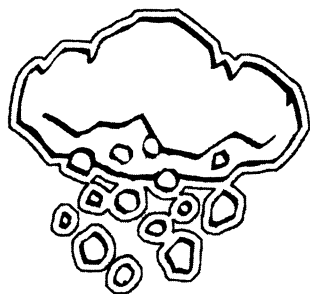
Bỗng nhiên, trong khi đang gắng trang bị thêm lòng dũng cảm, cậu chợt nhận thấy một bóng đen đang lẩn trốn tại một con phố.

Tristam tự hỏi liệu có phải mình đang nằm mơ hay không khi bóng đen kia lại xuất hiện ở xa hơn một chút.

Ai đó đang chạy.

Ai đó khoác một chiếc ba lô to đùng và không có đèn lồng.

“Đó không phải là một tên lính”, Tristam tò mò nghĩ.

Chương 10

Tristam dõi mắt nhìn theo hình bóng đó. Cái bóng hướng thẳng về phía đám lính. “Không bao giờ anh ta có thể đi qua được!” cậu lo lắng.

Nhưng, thay vì đi trên phố, nhân vật bí hiểm kia lại trèo từ bờ tường này sang bờ tường nọ rồi nhảy từ mái nhà này sang mái nhà kia như chú mèo mun lẩn vào đêm đen và, chỉ vài phút sau, anh ta đã vào được trung tâm thành phố mà không bị phát hiện.

Tristam mỉm cười, cậu thật sự bị ấn tượng.

Khi con người xa lạ kia biến mất phía sau ánh đèn của những tòa nhà công sở, Tristam nhìn chăm chú khắp các mái nhà cùng đại lộ để xem anh ta có xuất hiện trở lại không. Vô ích.

“Anh ta đi đâu nhỉ?” Tristam lẩm bẩm, đúng lúc đó một giai điệu vang lên từ phía thành phố rồi dường như tan đi trong đám sương mù ô nhiễm.

- Đó chính là Moondy! Anh chàng thổi sáo! Mình hy vọng ông của anh sẽ nghe thấy...

Tristam thử định vị nơi phát ra tiếng nhạc nhưng chao ôi, âm thanh chói tai từ còi của đám lính xé toạc không gian, và giai điệu dừng bật. Đám lính bắt đầu chạy tứ phía và các đội tuần tra đáng gờm vây chặt trung tâm thành phố.

Khi anh chàng thối sáo xuất hiện trở lại rồi nhảy từ mái nhà này sang mái nhà kia, Tristam không phải là người duy nhất trông thấy anh: hàng chục tên lính vừa chạy vừa gào thét phía dưới chân tường, sẵn sàng nhảy xổ vào ngay khi anh đặt chân xuống đất. Từ phía trên ngọn đồi cao, Tristam cảm thấy nhịp tim đập dồn liên hồi như thể chính mình đang bị đám lính truy đuổi.

Khi đến lần ranh giới hạn trung tâm thành phố, Moondy ngang nhiên tiếp đất ngay trước mũi đám quân lính rồi lẩn nhanh đi như con thỏ rừng. Anh chàng nhanh hơn đám lính rất nhiều nhưng chúng lại quá đông, và còn vô số tên khác đang kéo đến từ mọi phía! Moondy sớm muộn cũng sẽ bị bao vây thôi! Như có bản năng thôi thúc, anh chàng chạy thẳng về nơi duy nhất không có bóng quân lính: ngọn đồi nơi Tristam đang quan sát mình.

Sợ hãi, Tristam đưa mắt nhìn quanh: không hề có nơi ẩn náu! Kẻ chạy trốn bất hạnh đã chọn nhầm ngọn đồi rồi! Trong khi ấy anh chàng thối sáo vẫn leo hết tốc lực lên sườn dốc! Chỉ còn khoảng năm mươi mét nữa thôi là anh chàng sẽ ở ngay cạnh Tristam. Phía sau anh, đám lính trang bị cung nỏ vẫn tiếp tục đuổi theo.

- CẢN THẬN! Tristam hét lên. CHÚNG SẮP BẮN ĐÓ!

- Ai đó? Moondy kêu lên.

- Một người bạn của ông thị trưởng!

- Cậu làm gì ở đây vậy? Cậu có cánh không?

- Cái gì cơ?

- Không được nhúc nhích! ngay lập tức một trong những kẻ truy đuổi ra lệnh trong khi những kẻ khác nhắm thẳng vào hai cậu thanh niên.

Không nói thêm lời nào, Moondy lao thẳng vào ôm chầm lấy người Tristam rồi cùng cậu nhảy xuống vách đá.

- Khôôôôôông! Tristam vừa rơi vào khoảng không vừa hét lên.

- Bắn thoải mái đi!

Hàng loạt mũi tên rít lên quanh hai cậu.

- Bám chặt vào tôi! Moondy kêu lên.

Anh chàng thối sáo xoay người để hạ đầu thấp xuống, như thể anh chàng quyết định lặn xuống.

- Chúng ta sẽ bẹp rúm mất! Tristam hét lên.

Moondy kéo hai sợi dây mảnh từ ba lô rủ xuống. Một đôi cánh mở tung trên lưng anh chàng. Gió ùa vào đôi cánh và giữ cho cả hai không tiếp tục rơi xuống nữa.

Trong khi Tristam hiểu ra chuyện gì đang xảy ra thì đôi cánh lướt nhẹ trong bầu không khí dịu mát buổi đêm, phía trên những mái nhà vùng ngoại ô, ngoài tầm tên bắn.

Rốt cuộc cả hai cũng hạ cánh xuống giữa một con phố ngoại ô, cách xa ngọn đồi nơi cả hai xuất phát.

- Đừng mọc rễ ở đó nữa! Moondy vừa thì thầm vừa gấp đôi cánh lại. Về nhà cậu đi. Chúng sẽ đi tìm chúng ta khắp nơi cho mà xem.

Nhưng Tristam không muốn để anh chàng linh đi. Bất chấp vết thương ở má phải, chàng thiếu niên tóc vàng, với đôi mắt sẫm màu, dường như không nhiều tuổi hơn cậu là bao.

- Anh có thể dạy em bay được không? Tristam đề nghị, miệng nở nụ cười tươi rói.

- Đi đi! Moondy hét lên với Tristam. Tôi suýt chết vì lỗi cậu gây ra đó!

- Không đúng! Chính vì anh mà em mới suýt chết!

Moondy xếp đôi cánh vào chiếc ba lô to dùng của mình rồi khoác lên vai.

- Cậu biết đường trở lại nơi trú ẩn chứ? Moondy hỏi.

Tristam nhìn chằm chằm mấy ngọn đồi gần đó nhưng không nhận ra bất cứ thứ gì. Cậu đã bị lạc; tuy vậy cậu

không muốn thú nhận điều đó với Moondy, người có vẻ rất tự tin.

- Em nghĩ rằng sẽ bắt đầu từ phía dưới kia..., cậu vừa lẩm bầm vừa chỉ đại một hướng. Nhưng đợi một chút! Ai nói với anh là em đang ở nơi trú ẩn?

- Tôi biết cậu là ai, Moondy đáp lại. Bà Heather đã nói với chúng tôi về cậu và bạn cậu. Cậu không nên đi lang thang trong phố! Có nhiều người đang phải mạo hiểm mạng sống vì hai cậu đó!

- Ai đang mạo hiểm cả mạng sống của họ? Tristam ngạc nhiên hỏi. Tại sao vậy?

Moondy nhìn cậu vẻ lạ thường.

- Tôi không biết, một lúc sau anh trả lời. Hơn nữa đó cũng chẳng phải việc của tôi. Cậu biết cách chạy để không bị phát hiện ra chứ?

- Em đã làm thế cả đời rồi.

- Vậy thì đi theo tôi, tôi sẽ dẫn cậu về. Nếu đi về phía cậu vừa chỉ, cậu sẽ không tới được gần nơi cần đến đâu.

Họ đi dọc theo phố xá, rồi trèo lên mái nhà và nhảy từ nhà này sang nhà khác, thi thoảng lại náu mình sau những ống khói. Mỗi khi trở lại mặt đất, cả hai lại len lỏi vào những lối đi không thể ngờ tới mà Moondy thuộc nằm lòng. Tristam gắng hết sức có thể để Moondy không phải đợi mình, nhưng dù vậy anh chàng thoỉ sáo vẫn phải đi chậm lại nếu không muốn vượt lên đi trước.

Hai mươi phút sau, Moondy dừng lại bên chân một ngọn đồi rồi kéo Tristam về phía mình khuất sau bóng tối của một bờ tường. Cánh đồng lúa chỉ cách đó có vài mét.

- Nơi trú ẩn của cậu ở trên kia kìa. Giờ cậu có nhận ra không?

Tristam ngược mắt nhìn thôn xóm nổi bật trên khối mây xám xịt khổng lồ.

- Có, cậu nói trong lúc nhận ra ngôi nhà duy nhất không có cọc. Cảm ơn anh.

- Cậu là Tristam hay Tom?

- Tristam.

Cậu tự hỏi có nên nói cho Moondy biết là mình đã gặp ông của Moondy và ông lão không khỏe lắm hay không.

Bầu không khí im lặng khó chịu bao trùm lên cả hai; cuối cùng Tristam quyết định tốt nhất sẽ nói tất cả mọi chuyện khi có dịp.

- Anh biết đó..., Tristam vừa nói vừa quay lại.

Nhưng Moondy đã biến mất.

Tristam nhún vai rồi bắt đầu leo lên đồi. Cậu trèo lên sân thượng rồi chui vào nhà. Tom cùng hai cảnh sát vẫn say ngủ. Tristam nằm xuống cạnh bạn.

"Mình đã bay những hai lần rồi mà không biết bằng cách nào lại bay được, cậu thậm nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ. Lần sau mình phải học mới được."

Chương 11

Sáng hôm sau, ngay khi hai người bạn vừa tỉnh giấc, hai viên cảnh sát liền ra lệnh cho chúng trốn đi qua cánh cửa sập dưới nền đất ẩm mốc của ngôi nhà.

May mắn thay, đường hầm dưới lòng đất mà tất cả cùng chui vào theo hàng một rất sạch sẽ.

- Còn xa không ạ? Tristam lên tiếng hỏi sau khi đi được mười mét.

- Suyt! một cảnh sát nói. Không được nói lời nào hết!

Họ im lặng tiến lên dưới ánh sáng chập chờn của bó đuốc.

Dần dần, một tiếng rì rầm lạ thường phát ra quanh họ; nó nhanh chóng át cả tiếng bước chân họ. Cứ như thể có vô vàn giọt nước đập vào thành bên ngoài đường hầm. Giai điệu ám ảnh, dường như chất chứa mọi nhịp điệu của thế giới, chất chồng lên nhau mà không nhịp điệu nào thắng thế nổi, tác động lên Tristam như một liều thuốc ngủ mạnh bằng âm thanh. Cậu phải tranh đấu rất kiên định mới không nằm vật ra nền đất và tiếp tục giấc ngủ đêm của mình.

- Mưa đó, viên cảnh sát đi đầu thông báo. Ngạc nhiên lắm phải không? Sẽ phải giải thích cho các cậu hiểu: chúng tôi có một đám mây tạo ra mưa! Ấy đúng rồi! Thế mới quý. Ông thị trưởng cũ của chúng tôi rất tự hào về điều đó. "Có

như vậy cây cối mới đâm chồi nảy lộc bên dưới được”, ông luôn nhắc đi nhắc lại như vậy. Và ông cũng nói thêm rằng Bao Tuyết muốn chấm dứt tất cả...

Nhớ lại lời ông thị trưởng cũ, Tom đề nghị hai cảnh sát giải thích cụ thể về những chiếc pháo đài bay cùng đội tuần tra không quân.

- Đám bỏ đi, tôi có thể nói với cậu như vậy, viên cảnh sát trả lời. Tyran hẳn phải rất điên tiết bởi việc xây dựng pháo đài ở mạn Đông Thành Trắng đã bị ngừng cách đây vài tháng. Đội tuần tra không quân cũng chịu cảnh tương tự... Giờ chúng ta thấy chúng ít hơn ngày xưa rất nhiều, cậu biết tại sao rồi đó!

- Rob, nếu cậu muốn nghe ý kiến của tớ, viên cảnh sát đi sau cùng tiếp lời, Tyran không hề sợ chúng ta đâu. Hắn biết rằng tên Bao Tuyết chẳng ngăn ngại gì mà không hủy diệt chúng ta nếu mọi chuyện nóng lên. Hắn thậm chí còn có khả năng tạo ra một cuộc nổi dậy giả chỉ để thỏa thú vui đánh đập người dân mà thôi. Cái loại đó tớ chỉ muốn cho vài cú, thật đấy!

- Đừng nói với tớ chuyện đó nữa! viên cảnh sát kia lên tiếng. Hình như chính hắn đứng đằng sau vụ ném dao vào tòa án. Hắn đã lợi dụng vụ này để triển khai lực lượng trong thành phố.

- Đúng, mọi người đã nói với tớ như vậy. Nếu đám lính cũng còn xấu xa đến vậy thì thử tưởng tượng xem Tyran giống cái thứ gì đây! Rồi cậu sẽ thấy, rốt cuộc người ta sẽ gọi hắn là “vua” như tất cả mọi người mà thôi. Không còn nghi ngờ gì nữa, cuối cùng hắn sẽ thắng... Vả lại, đó cũng gần như là chuyện đã rồi.

- Vẫn còn nhóm nổi dậy nữa, dù gì thì cũng không được quên điều này.

- Đúng, đúng. Chỉ có điều họ không được đông cho lắm...

Cảm thấy không yên tâm về tất cả, Tom không đặt thêm câu hỏi nào khác nữa. Cậu bắt đầu nghĩ đến những hành động tàn nhẫn mà Tyrان đang bắt bố mẹ cậu, Myrtille cùng những người dân làng bị bắt bố phải chịu đựng. Cậu tự hỏi liệu nhóm nổi dậy mà cả hai viên cảnh sát đều là thành viên có đủ đông để giải cứu tất cả mọi người và lật đổ chế độ chuyên chế bạo ngược hay không. Cậu quan sát Rob, viên cảnh sát cao gầy, người đi ngay trước cậu trong đường hầm chật chội. Anh ta bước đi cương quyết, và Tom thấy anh có vẻ biết thứ mình muốn.

Mười lăm phút sau, họ vượt qua một cánh cửa rồi bước vào tầng hầm. Tristam, vẫn luôn trong trạng thái mơ mơ màng màng, đi theo Tom và hai cảnh sát ra ngoài ngôi nhà họ từng ẩn náu.

Họ đang ở phần trên của một làng được xây dựng bên sườn núi trắng mà họ vừa đi qua. Bất hạnh thay ngôi làng này còn nhỏ hơn cả làng Blueberry. “Ở đây thì khó mà tìm ra nổi một đội quân”, Tom thầm nghĩ, hơi thất vọng.

Ở bên kia những nóc nhà là một phần vùng đồng bằng nơi Tristam và Tom đã bay trên đó trước khi bị rơi xuống mặt đất. Xa xa, những đám mây khổng lồ lững lờ trôi trên bầu trời nhờ những cơn gió thoảng nhẹ thổi qua làng. Chỉ chốc lát nữa thôi, mặt trời sẽ vượt qua đỉnh mây mềm như bông và tràn ngập khắp Làng Mới.

“Một nơi thật lạ lùng!” Tom nghĩ. Không hề có vườn tược, không hề có công trình xây dựng cao tầng, không có cả ống khói; chỉ lèo tèo vài ngôi nhà gỗ nhỏ xíu có mấy tước bin gió nhỏ nhô phía trên, như hàng loạt ngôi nhà ở Blueberry.

Đàn ông và đàn bà rời nhà rồi đi men theo con đường mòn uốn quanh ngọn núi trắng. Theo lời của Denis, viên cảnh sát thứ hai, họ tới ruộng lúa và nhà máy gió, ở đó

họ làm việc cho tới tận tối mịt để phục vụ các công sứ của Thành Trắng.

Hai người bạn cùng hai viên cảnh sát hộ tống đi xuống con phố chính của làng rồi dừng lại trước ngôi nhà cuối cùng; một vùng đồng bằng trắng xóa trải dài phía trước. Trong số những cảnh sát đang đứng đợi cả đoàn ở đó, Tristam vô cùng ngạc nhiên khi nhận ra Moondy đang ngồi trên bậc thềm cầu thang. Vui sướng khi gặp lại cậu nhưng anh làm ra vẻ không nhận ra, Moondy nói với Tristam như thể họ chưa từng gặp nhau bao giờ.

- Cậu, anh ra lệnh cho Tristam, đi vào. Còn cậu, vừa nói anh vừa chỉ Tom, cậu ở lại đây.

Tristam và Tom đưa mắt nhìn nhau, rồi Tristam biến mất vào trong ngôi nhà nhỏ. Cùng lúc đó, mặt trời ló ra giữa những đám mây.

Tom ngồi ở ngưỡng cửa, cạnh Moondy đang quan sát bầu trời. Một ngôi sao băng vụt qua vòm trời.

- Lại một điềm xấu nữa rồi! anh chàng thổ sáo thờ dài.

- Hiện tượng này không liên quan gì tới điềm xấu cả, Tom cãi chính. Đó là thiên thạch, có thể là từ mẫu đuôi của một ngôi sao chổi, đi vào khí quyển Trái đất và bị thiêu cháy. Chúng ta sẽ thấy chúng nhất là vào ban đêm trong khi ban ngày chúng cũng nhiều không kém. Chỉ có điều do mặt trời nên ta chỉ có thể nhận ra những ngôi sao băng có kích thước lớn nhất, chỉ có thế mà thôi.

Moondy nhìn Tom chằm chằm.

- Đã lâu lắm rồi tôi không gặp ai đó như cậu.

- Sao ă? Tom nói, cậu không biết liệu mình nên cảm thấy hài lòng hay phật ý nữa.

- Tyran không muốn chúng tôi đặt câu hỏi về các ngôi sao, về hành tinh chúng ta hay bất kỳ cái gì khác. Chính vì

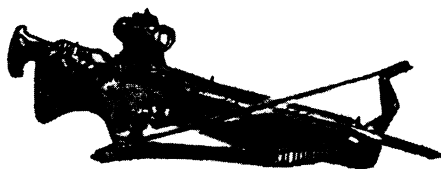
vậy mà chúng tôi rất hiếm khi được nghe những người như cậu nói chuyện, những người biết tất cả mọi thứ.

- Vậy sao? Tom ngạc nhiên. Nhưng sao hấn lại không muốn các anh biết mọi thứ?

- Nếu người dân có học vấn, sẽ rất khó lừa phỉnh được họ. Trong khi Tyran muốn lừa phỉnh tất cả chúng tôi. Hấn đã thành công, kể ra đã có cả đồng người nghĩ rằng hấn hành động vì tài sản và tiện nghi của họ. Họ không nhận ra rằng hấn đang phá hủy hạnh phúc của chúng ta chỉ để thu tóm được quyền lực.

- Về phần em thì em đã nhận ra điều đó, Tom khẳng định. Và Tristam với em, chúng em sẽ thay đổi tất cả.

- Úi chà! Ý tưởng đó thật trên cả tuyệt vời! Moondy đùa. Vậy bọn em có ý định thực hiện việc đó ra sao chưa?

Mặt trời

Tuổi: 4,6 tỷ năm.

Đường kính xích đạo: 1,4 triệu kilômét (gấp 110 lần đường kính Trái đất).

Nhiệt độ bề mặt: 5.500°C.

Nhiệt độ tâm: 15.000.000°C.

Áp suất ở tâm: gấp 250 tỷ lần áp suất trên bề mặt Trái đất.

Khối lượng: gấp 333.000 lần khối lượng Trái đất.

Khoảng cách từ Trái đất đến Mặt trời: 149,6 triệu kilômét.

Mặt trời là một ngôi sao.

Ngôi sao là một quả cầu vật chất có nhân vô cùng đặc và nóng đến mức hạt nhân nguyên tử ở đó không thể làm gì khác ngoài việc dính chặt lấy nhau: chúng hợp nhất lại. Phản ứng này được gọi là phản ứng hợp nhất hạt nhân. Chúng biến các nguyên tử nhỏ thành những nguyên tử lớn hơn và giải phóng một nguồn năng lượng khổng lồ, chủ yếu dưới dạng ánh sáng.

Để đi từ tâm tới được bề mặt Mặt trời, ánh sáng này phải xuyên qua tất cả các tầng phía trên nó.

Tầng đầu tiên được gọi là vùng bức xạ. Ánh sáng phải mất gần một triệu năm mới xuyên qua được.

Tiếp đến là vùng đối lưu, nơi plasma nóng dâng trào ở ạt đẩy nhiệt về phía bề mặt, như trong xoong đun nước sôi.

Cuối cùng là quang quyển, bề mặt nhìn thấy được của ngôi sao này. Từ đây, ánh sáng cùng tất cả các tia bức xạ thoát khỏi nhân Mặt trời sẽ được truyền vào không gian.

Khi thoát ra khỏi Mặt trời, ánh sáng mất khoảng 8 phút 30 giây để đến được Trái đất.

Mỗi giây, Mặt trời chuyển hóa 600 triệu tấn nguyên tử hydro thành nguyên tử heli. Nếu được thu lại toàn bộ, nguồn năng lượng do Mặt trời giải phóng trong một giây đủ để cung cấp năng lượng cho Trái đất dùng trong hàng trăm triệu năm.

Tỷ lệ trong bức xạ mặt trời:

- ánh sáng nhìn thấy được (tất cả các màu sắc, từ tím đến đỏ): 50 %;
- cận hồng ngoại (không nhìn thấy được): 40 %;
- tử ngoại (không nhìn thấy được - rất nguy hiểm): 10 %.

Việc phát sáng tối đa nằm ở phần xung quanh ánh sáng vàng.

Bức xạ tử ngoại nguy hiểm được tầng ô zôn nằm trong khí quyển của chúng ta hấp thụ.

Chương 12

Tristam dừng lại sau khi vượt qua ngưỡng cửa. Phía đối diện, một cầu thang dẫn lên tầng trên, còn một chiếc khác, nhỏ hơn, quay về phía cửa khóa kín dẫn xuống tầng hầm. Phía bên trái, có một lối vào nhà bếp; bên phải, một mái vòm không cửa trông ra phòng khách chìm trong làn ánh sáng lóa mắt của Mặt trời.

- Vào đi, Tristam Drake, một giọng phụ nữ thốt lên.

Tristam tiến vài bước về phía phòng khách rồi đứng bất động, do dự: cậu không biết mình nên nói gì. Yage Heather xuất hiện trước mặt cậu.

- Đừng sợ. Lại đây nào.

Tristam ngạc nhiên nhìn bà chăm chăm. Đó đúng là người phụ nữ cậu đã gặp ở bệnh viện và tòa án nhưng dường như bà có vẻ rất khác, tự tin hơn. Trong đôi mắt bà, tính quả quyết cùng vẻ thông tuệ bùng lên khiến cậu nghĩ đến mẹ.

Phòng khách êm ái tạo cảm giác gần gũi. Hai tràng kỷ kê xung quanh một chiếc bàn thấp trên phủ đầy bản đồ địa lý cùng các bức ký họa. Ngồi trên một trong hai chiếc ghế, một người đàn ông có làn da trắng bóc nhìn chăm chăm vào hư không. Anh ta mặc đồng phục trắng, hệt như những cảnh sát ngoài kia. Mái tóc sẫm màu, râu ria lởm chởm, anh chắc khoảng ngoài ba mươi. Ánh mắt u ám, mệt mỏi và

phiền muộn khiến cảm giác buồn bã bao trùm lên khắp cả căn phòng.

- Đây là trung úy Wahking. Anh chỉ huy đội cảnh sát Thành Trắng và là cố vấn thân cận nhất của ta.

- Đã từng chỉ huy thôi, người đàn ông sửa lại. Bão Tuyết đã hất cẳng tôi rồi.

Bà thị trưởng ném cho anh ta cái nhìn không tán thành rồi mỉm cười với Tristam.

- Bạn cháu và cháu đã vượt qua thử thách thật tuyệt vời, bà tiếp tục. Ta tiếc là các cháu lại đến đây trong tình cảnh như thế này. Hãy tin ta, ta đã phải chịu nhìn từ chuyển đi thăm các cháu ở bệnh viện cùng với vô số những lời nguyền rủa đôi mách sau đó. Giờ thì cháu hãy gắng nhớ lại tất cả, từng chi tiết dù là nhỏ nhất, rồi kể cho chúng ta biết làm cách nào các cháu đến được Thành Trắng.

Viên trung úy nhìn chăm chăm một cuộn giấy ở trên bàn trước mặt mình. Anh ta có vẻ hoàn toàn không chú ý tới những điều kẻ mới tới sắp kể.

- Cô là Yage Heather? Tristam muốn được khẳng định chắc chắn.

- Đúng, đó đúng là tên ta.

- Mẹ cháu bảo cháu đến gặp và đưa cho cô cái gói nhỏ mà cô đã cầm lấy trong chiếc mô tô bay có hình con chuồn chuồn.

Tristam quay về phía viên trung úy, anh ta có vẻ vô cùng chán nản.

- Nói đi đừng sợ, Yage Heather nói. Cháu có thể tin tưởng anh ấy.

Nhưng Tristam không còn biết nói gì nữa. Trên thực tế, cậu chờ đợi chính bà là người nói cho cậu biết phải làm gì...

Đột nhiên, cậu nhớ lại điều mẹ đã bảo trong giấc mơ.

- Cô phải giúp bọn cháu cứu Myrtille.

- Myrtille? bà thị trưởng ngạc nhiên nhắc lại.

- Con gái của vua phương Bắc, Tristam tiếp tục. Tyrان đã bắt cóc cô ấy. Phải tìm ra và cứu cô ấy! Rồi sau đó chúng ta sẽ cứu mẹ cháu.

Bà Yage nhú mào. Còn Wahking thì thoát hẳn khỏi trạng thái uể oải.

- Sao cậu biết là Myrtille bị bắt? anh ta hỏi bằng một giọng thận trọng.

- Bởi chúng cháu đã ở đó! Tristam kêu lên, cậu sợ viên trung úy không tin điều cậu nói. Khi Tom và cháu cùng bay lên, chúng cháu đã nhìn thấy tên Bão Tuyết dẫn Myrtille lên một con chuồn chuồn bay, và rồi...

- Đợi đã, đợi đã! bà Yage ngắt lời. Không ai nghi ngờ lời cháu nói đâu, nhưng hãy kể cho chúng ta tất cả từ đầu.

Thế là Tristam liền kể lại tất cả, không cần biết điều gì là quan trọng, điều gì là không quan trọng. Cả hai người lớn đều lắng nghe cậu chăm chú không ngắt lời.

- Cô có nghĩ là bọn chúng làm mẹ cháu, Myrtille và những người khác đau không ạ? cậu hỏi khi kết thúc câu chuyện.

- Với mẹ cháu và dân làng, ta không thể biết được, Yage Heather trả lời sau một hồi. Họ có thể sẽ có một cơ hội thoát khỏi cảnh đó.

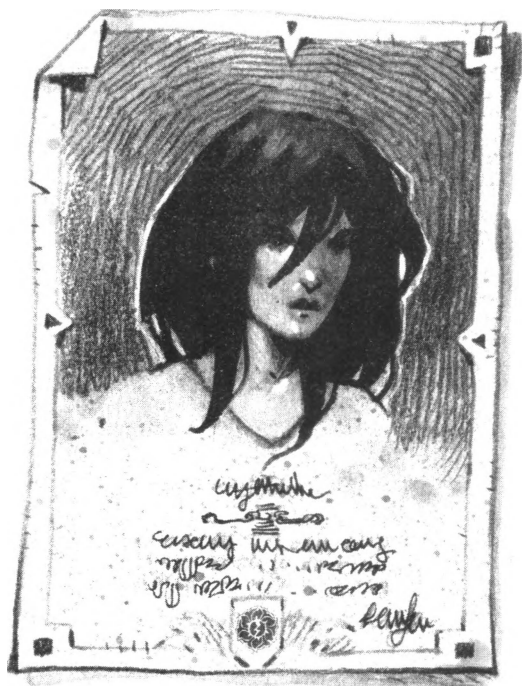
- Thế còn Myrtille thì sao ạ?

Viên cựu cảnh sát trưởng đưa mắt như muốn hỏi ý bà thị trưởng. Bà thị trưởng gật đầu. Anh ta mở cuộn giấy cầm trên tay ra rồi đưa cho Tristam.

- Chúng ta vừa mới nhận hôm nay, bà thị trưởng nói. Chúng ta vừa thảo luận trước khi cháu tới.

Trên tờ yết thị là tấm chân dung Myrtille của một họa sĩ tài năng biết vâng lời đã thành công trong việc làm cho người ta phải khiếp sợ.

Dưới tấm chân dung là dòng chữ:

Chiều theo lệnh Đức vua Bệ hạ, Myrtille Vương quốc Mây phương Bắc, công chúa thừa kế bị phế truất của Vương quốc Mây phương Bắc, sẽ bị tử hình bắc ván cùng bốn kẻ phản bội khác vào giữa chính Ngọ 12 tháng Ba, tại quảng trường chính Scinty Town.

Đức vua vạn tuế!

Dạ dày Tristam quận thất lại.

- Tử hình bắc ván là gì ạ?

- Chúng sẽ bịt mắt rồi buộc cô bé phải đi bộ dọc theo chiều dài tấm ván gỗ đến rìa đám mây.

- Thế cũng không quá nghiêm trọng, Tristam thở phào nhẹ nhõm.

- Khi đến đầu tấm ván, cô bé sẽ rơi xuống khoảng không, viên trung úy chêm vào.

- Cái gì ạ?

- Hình thức tử hình này là một hành động dã man không lời nào tả xiết, viên trung úy chán nản thốt lên. Họ cứ rơi rồi họ thấy quá khứ lần lượt chiếu qua. Một cú rơi dài về phía cái chết cầm chắc. Ngắn ngủi như chính cuộc sống vậy, nên nhớ rằng...

Bà thị trưởng nhìn xoáy vào anh ta khiến anh ta dờ ra.

- Cậu dừng ngay những lời linh tinh đó lại! Giờ đang là mừng 8 tháng Ba. Chúng ta chỉ còn bốn ngày để xây dựng kế hoạch.

- Giá như chỉ có thế thôi là đủ... Wahking thờ dài. Phải mất một ngày mới tới được Scinty Town rồi cũng phải thêm một ngày nữa tại thực địa để chuẩn bị tất cả. Nếu có cả đặc công nữa thì họ phải xuất phát muộn nhất là nội trong ngày mai.

- Vậy thì cứ làm như vậy đi.

- Theo tôi, những ai đủ điên để chấp nhận nhiệm vụ-tư sát này tốt nhất nên lập tức tự treo cổ. Như thế chắc chắn hơn.

- Cháu, cháu sẽ đến đó, Tristam lên tiếng, tay nắm chặt lại. Không ai có thể ngăn cháu được!

- Cái đó xem xét sau, bà Yage đáp lại. Thế còn anh, trung úy, ta khuyên anh nên động não một chút bởi anh là thành viên của đội đặc công.

Bà đứng dậy nói với Tristam:

- Cái gói của cháu ở kia kìa, vừa nói bà vừa chỉ chiếc bàn dưới cửa sổ; giữ gìn cẩn thận nhé! À, còn điều này nữa: đừng nghĩ tới chuyện chuồn khỏi đây! Ta biết cháu đã trốn đi đêm vừa rồi. Đừng có tái diễn nữa nhé! Mạng sống của cháu quý giá hơn cháu tưởng nhiều.

Nói xong là bà rời nhà. Tristam định tiến lại chiếc bàn thì viên trung úy làm cử chỉ ngăn lại.

- Này, vậy là, cậu đã từng cận kề con gái vua phương Bắc...

Tristam quay người lại rồi gật gật đầu. Giọng của viên cận vệ cảnh sát trưởng là giọng của kẻ hỏi cung chuyên nghiệp đang muốn đảm bảo rằng kẻ khả nghi không nói dối.

- Cậu phải biết một số điều! Tôi chắc rằng cậu không phải kẻ ngốc.

Tristam những muốn đồng ý một lần nữa nhưng vì ánh mắt soi mói của viên trung úy làm cậu không thoải mái nên cậu không dám nói dối.

- Vậy là, Blueberry đã từng dưới quyền lãnh đạo của đại tá nổi tiếng Briggs. Người ta vẫn thường nói tốt về con người luôn chiến đấu sát cánh bên vua phương Bắc trong suốt nhiều năm phải không?

Tristam vừa gật đầu đồng ý vừa tự nhủ rằng viên trung úy không phải là người nhanh nhạy cho lắm: cậu vừa kể điều đó cho anh ta rồi!

- Giữa hai chúng ta, điều đó chẳng hề có nghĩa lý gì cả, viên cảnh sát đột ngột cắt lời, cặp mắt sẫm màu hướng về phía Tristam. Tôi không tin ông ấy không chống trả nổi hoặc đưa được cô bé đi trốn đâu đó. Thế còn cậu? Ý cậu thế nào?

- Em ư? Em không biết. Có thể đại tá không dự tính trước được vụ tấn công.

- Ừ, tất nhiên là vậy, đó cũng là một khả năng... Nó rất khó xảy ra, nhưng dù sao cũng là một khả năng, Wahking đồng tình với cái bĩu môi hoài nghi.

Tristam im bặt, cậu không còn cách giải thích hay ho nào để nói với anh ta nữa.

- Nhưng trong thực tế thì không, đó là điều bất khả, viên cảnh sát tiếp lời, nhưng trở lại câu chuyện của cậu nhé. Cậu nói rằng con trai đại tá cùng cậu đã trốn thoát được đúng không?

- Đúng a.

- Nhờ vào mẹ cậu, người vẫn thường xuyên trao đổi với đại tá?

- Vâng.

- Tốt rồi, Wahking nói sau một lúc, mặt thản nhiên, toàn bộ chuyện này thật lạ thường! Nhưng chúng ta phải nghĩ đến Myrtille, đúng không nào?

Tristam hơi giật nẩy mình bất ngờ: cậu cam đoan nhất định rằng viên trung úy đã nháy mắt với cậu.

- Cậu đừng trông mong vào điều thần diệu, viên cựu cảnh sát trưởng vừa đứng dậy vừa tiếp tục nói, ngay cả khi tôi đủ tài năng để tổ chức những nhiệm vụ bất khả thi, nhất là khi những nhiệm vụ ấy được thực thi tại thành phố quê tôi.

Viễn cảnh đi chiến đấu chống lại kẻ thù mạnh gấp nghìn lần dường như đã khiến anh ta tỉnh cả người.

- Đây là nhà tôi, vừa nói anh ta vừa đi ra phía cửa. Cứ tự nhiên như nhà mình nhé. Tôi sẽ sớm trở lại.

Tuy vậy anh ta không đi ngay mà còn đứng gãi gãi đầu một lúc lâu. Hẳn là anh ta vẫn còn điều muốn nói. Tristam đứng yên không nhúc nhích chờ nghe một thông báo tối quan trọng.

- Tôi rút lại lời vừa nói. Đây không phải nhà cậu mà là nhà tôi. Vậy nên đừng có chạm vào bất cứ thứ gì hết.

Ngay khi anh ta rời đi, Tristam liền chạy ngay về phía chiếc bàn. Cái gói bà thị trưởng đã lấy của cậu được đặt trên bàn, phía trên mở tung ra. Trong gói có một sợi dây phía đầu gắn một mặt pha lê trong suốt. Một cầu vồng tỏa sáng lấp lánh phía bên trong. Tristam thấy tim mình thất lại: chiếc vòng cổ của mẹ cậu!

Chuyển động quay của Trái đất

Trái đất thực hiện hai chuyển động quay chính: chuyển động quay quanh trục của chính mình tạo ra sự thay đổi ngày và đêm, và chuyển động quay quanh Mặt trời tạo ra chu kỳ tuần hoàn các mùa trong năm.

Khi quay quanh trục của chính mình, Trái đất quay như một con quay và hoàn thành một vòng quanh trục trong 23 giờ 56 phút và 4 giây. Một chu kỳ như vậy được gọi là một ngày thiên văn. Nếu ta quan sát các ngôi sao vào một giờ nhất định, chúng sẽ ở nguyên vị trí trên bầu trời vào ngày thiên văn sau đó.

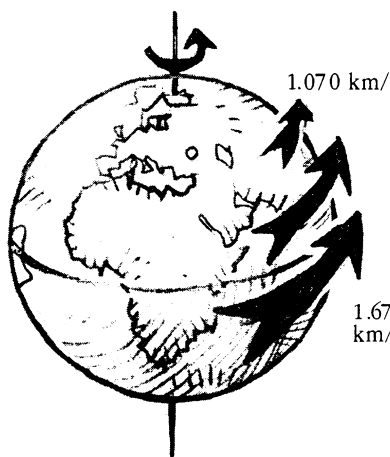
Do chuyển động quay này nên khi ai đó đứng ở vị trí xích đạo (người đó đứng yên so với mặt đất) thì trên thực tế họ đã quay quanh trục Trái đất với vận tốc 1.674 km/h. Chính để tận dụng vận tốc này nên các tên lửa thường cất cánh ở càng gần khu vực xích đạo càng tốt. Khi rời xa xích đạo, ta phải hao phí rất nhiều vận tốc.

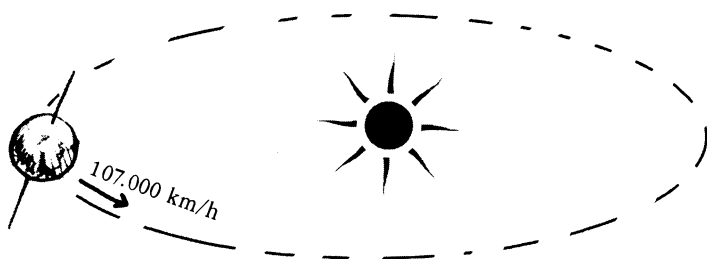
New York quay với vận tốc khoảng 1.275 km/h quanh trục Trái đất.

Paris và Luân Đôn quay khoảng chừng 1.070 km/h.

Hai địa cực gần như không nhúc nhích.

Ngay cả khi vận tốc này dao động trong khoảng từ gần như bằng không ở cực Bắc đến 1.674 km/h ở xích đạo thì nó cũng chẳng là gì so với vận tốc của Trái đất trong hành trình hằng năm quanh Mặt trời.

Một năm thiên văn là khoảng thời gian Trái đất cần để quay một vòng quanh Mặt trời và trở về đúng vị trí cũ. Khoảng thời gian đó tương ứng với 365,25 ngày 24 giờ (hay 366,27 ngày thiên văn).

Vận tốc trung bình của Trái đất quay quanh Mặt trời là khoảng 107.000 km/h, gấp mười lần vận tốc một viên đạn súng trường. Vận tốc này là như nhau với tất cả mọi người.

Với một chiếc máy tính bỏ túi, bạn có thể tự tính được vận tốc của mình so với trục Trái đất dù bạn ở bất kỳ đâu trên thế giới:

Trên Internet, nhập tên thành phố gần nhất và từ "vĩ độ". Khi đó bạn sẽ có vĩ độ nơi mình sống.

Tính cosin của vĩ độ này (bạn nhập con số đã tìm thấy vào máy tính rồi nhấn nút "cos").

Rồi sau đó nhân kết quả với 1.674.

Kết quả thu được chính là vận tốc của bạn, tính theo kilômét trên giờ.

Chương 13

Khi Tom bước vào nhà, Tristam đang ngồi trên một trong hai chiếc tràng kỷ ở phòng khách. Chiếc vòng cổ của mẹ quanh cổ, viên tinh thể pha lê áp sát vào da, Tristam nhìn đăm đăm bức chân dung Myrtille đặt trên mặt bàn thấp. Mất cậu long lanh như thể vừa khóc.

- Anh chàng đó kỳ cục thật! Tom vừa nói vừa tiến lại gần. Anh ta nhìn tứ chăm chăm một lúc lâu trước khi bỏ đi. Cậu đã kể với anh ta cái gì thế?

- Tứ kể tất cả cho họ nghe, cho cả anh ta và bà thị trưởng, nhưng anh ta có vẻ không tin tứ. Anh ta thấy chuyện tứ trốn thoát với cậu, chứ không phải Myrtille, thật lạ lùng.

Tom tái xanh đi.

- Anh ta hẳn phải coi chúng ta là lũ hèn nhát. Anh ta hẳn nghĩ bố tứ là kẻ bất tài.

- Đừng nói thế chứ! Họ không hề biết chuyện gì đã xảy ra mà.

Nhưng chính cậu, Tom, cậu biết điều lẽ ra phải xảy ra. Cậu đã nghe thấy tất cả vào cái đêm trước vụ tấn công khi nấp giữa ruộng lúa phía sau cửa nhà gia đình Drake: Tristam phải trốn đi cùng Myrtille. Không phải với cậu. Bố cậu đã thất bại, và có thể đó là do lỗi của cậu. Kỷ niệm về đại tá ulla về khiến lòng cậu thất lại. Cậu cúi đầu. Mất bắt

gặp tấm áp phích mà bạn mình đang nhìn.

Bức chân dung dường như quen thuộc với cậu, nhưng phải mất vài giây sau cậu mới nhận ra Myrtille. Cậu nhảy dựng lên.

- Cái gì? Chúng sắp giết Myrtille à? cậu thốt lên. Trong vòng bốn ngày nữa thôi ư!

Dưới lần áo pull của Tristam, viên pha lê của bà Drake trở nên lạnh buốt. Tristam rùng mình. Một cơn giật dữ vốn được chôn vùi sâu tận đáy lòng bỗng bùng trào dâng, đánh thức những cảm giác mà cậu chưa từng biết cho đến thời điểm này. Trong phút chốc, cậu cảm thấy sức mạnh của tất cả các đám mây trôi dạt phía trên khoảng đồng bằng bao quanh Thành Trắng. Một dạng năng lượng như luồng điện lan truyền dưới da cũng như trong các mao mạch khiến cho niềm căm hận Tyran vô hạn ngập tràn tâm trí cậu. Tristam có cảm giác mình có thể hô mưa gọi gió nếu muốn. Ngay khi cậu muốn thử làm điều đó thì viên pha lê thiêu đốt da thịt cậu, cậu hồi tỉnh lại, toàn thân trắng bệch và kiệt sức.

- Chúng ta phải cứu Myrtille! Tom tiếp tục, cậu tìm thấy phương tiện thành công ở nơi bố cậu đã thất bại.

- Ừ, Tristam thì thảo, vô cùng yếu ớt. Viên trung úy đang suy nghĩ về điều này.

- Ý hay đấy! Chúng ta cũng thử động não một chút nhé. Cậu biết Scinty Town ở đâu không?

- Theo viên trung úy, chỗ đó cách đây một ngày đường.

Tom nhìn Tristam chằm chằm, chờ đợi những lời giải thích chi tiết, mà không hề nhận thấy bạn mình đang tái mét và run lẩy bẩy.

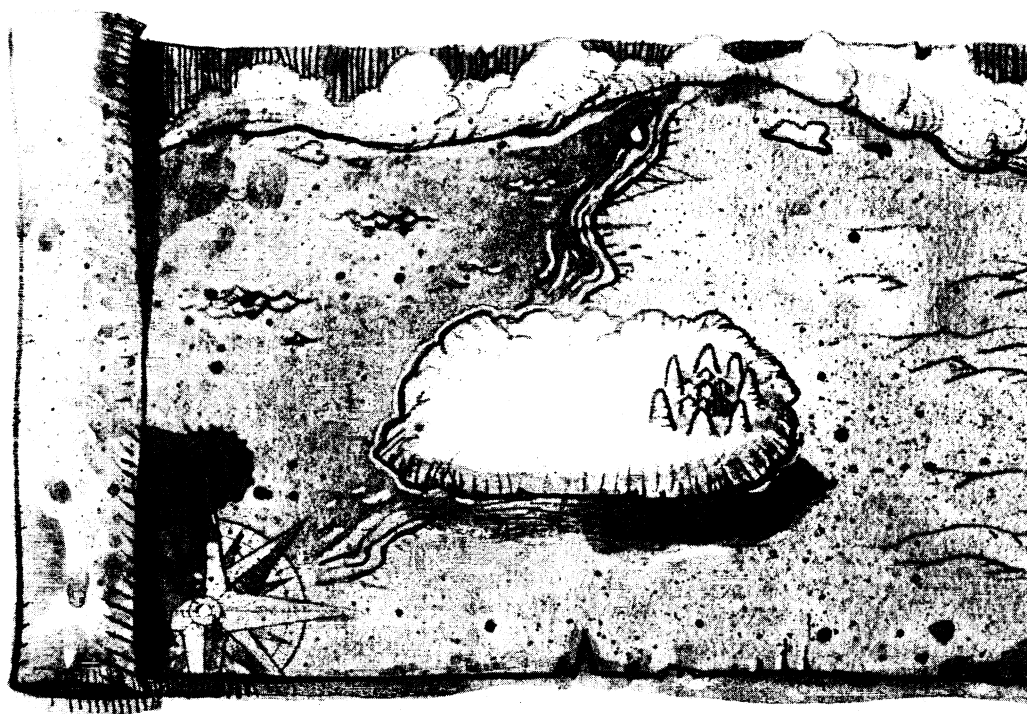
- Tớ nghĩ là tớ đói, Tristam vừa nói vừa đứng dậy, não tớ đang hoạt động chậm dần đi.

Tom nhìn bạn đi về phía nhà bếp rồi lắc đầu. Rõ ràng

là Tristam chẳng hề thay đổi chút nào: cậu không thể tập trung quá một phút.

Cậu trải mấy tấm bản đồ rải rác phía dưới bức chân dung Myrtille ra. Cậu phải thiết lập một kế hoạch hành động! “Nếu những tấm bản đồ này ở đây thì chính chúng chứa những thông tin mà mình cần”, cậu nghĩ. Bất hạnh thay, tất cả những bản vẽ và lời thuyết minh được viết bằng một thứ ngôn ngữ hoàn toàn xa lạ với cậu. Tất cả, trừ bản vẽ viết trên tấm to nhất, được đặt dưới những tấm khác, che kín cả mặt bàn.

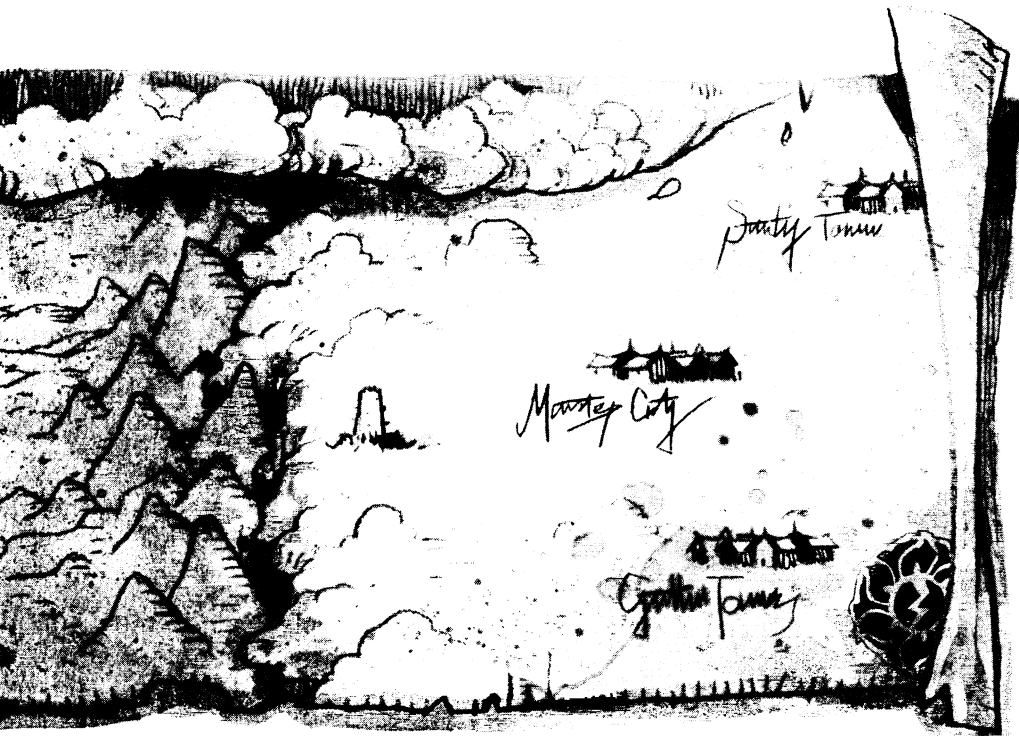
Tấm bản đồ miêu tả một vùng đất, kéo dài từ biển ở phía Tây đến tận phía bên kia biên giới của vương quốc Mây Trung, ở phía Đông. Thành Trắng hiện ra ở giữa. Tom bắt đầu bằng việc tìm kiếm phía bên tay trái một điểm chấm

trắng phía trên đại dương chỉ ra vị trí của Blueberry... Cậu không thấy gì cả. Blueberry thậm chí còn không được ghi vào danh mục! Cậu liền xích sang phía bên phải tấm bản đồ.

Khu vực bao quanh Thành Trắng được phác họa bằng bút chì màu xanh lục và màu hạt dẻ nhạt. Rồi đến vài ngọn núi cũng được tô màu hạt dẻ. "Chắc chắn đó là những ngọn núi thật, Tom nghĩ, thuộc loại những ngọn núi nổi cao trên bề mặt Trái đất."

Một tầng mây trắng bao phủ toàn bộ phía bên phải tấm bản đồ. Một hình huy hiệu được vẽ tại đó chỉ ra rằng đó là phần rìa phía Tây của đế chế Tyran. Một tòa tháp vàng đánh dấu pháo đài bay chưa hoàn tất mà Rob, một trong hai viên cảnh sát, từng nói đến. Nó nằm ngay phía sau rặng núi đá lởm chởm. Rồi ở góc tận cùng tấm bản đồ,

một vài tên thành phố được viết ra: Grithlin Tower, Marstep City... Scinty Town!

Thành phố Scinty Town nằm ở mạn Đông-Bắc, dưới một dải băng trắng vắt ngang bản đồ từ trái qua phải. Tom không biết nhiều về vận tốc bay nhưng với cậu, dường như Scinty Town ở rất xa, quá xa để có thể đến kịp và giải cứu Myrtille.

- Nhìn xem tớ tìm thấy gì này! Tristam kêu lên.

Lạc trong dòng toan tính, Tom giật nảy mình. Bạn cậu quay trở lại trên tay đầy thức ăn là thức ăn. Miệng cậu cũng đầy ắp, nhưng điều đó cũng không thể ngăn cậu cười toe toét.

- Cậu có chắc là viên trung úy nghĩ rằng có thể tới Scinty Town trong vòng một ngày không? Tom hỏi bạn.

Tristam ngồi bệt xuống đất cạnh bạn.

- Đúng thế. Anh ấy có cơ sở để biết chắc điều ấy, anh ấy xuất thân từ đó mà. Có gì sao?

Tom đang bận tâm đến những thứ quan trọng hơn nên không lên tiếng trả lời. Sau một hồi, mùi hương quyến rũ của thức ăn phong tỏa não bộ cậu. Tristam ăn như chết đói. Không còn giữ kẽ nữa, Tom liền lao vào đóng đồ ăn và hai cậu ngấu nghiến tất cả, cho đến tận mẩu vụn cuối cùng. Ăn uống no nê tới mức không nhúc nhích nổi nữa, cả hai liền nằm dài ra trên nền đất. Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ tạo nên những hình chữ nhật ánh sáng và sưởi ấm đôi chân chúng. Chúng đã nằm như vậy trong bao lâu? Dù sao chẳng nữa khi chúng nối lại cuộc trò chuyện thì ánh sáng không còn chiếu vào phòng khách nữa.

- Thế còn Yage Heather? Tom hỏi. Bà ấy thế nào?

- Hết sảy! Tristam thốt lên. Cô ấy trả lại cái gói của mẹ tớ.

- Vậy sao? Có gì trong đó thế?

- Sợi dây chuyền của mẹ tớ.
- Sợi dây mà bà đeo khi đến Blueberry á?
- Tớ cho là vậy.
- Cho tớ xem được không?

Tristam lôi viên pha lê giấu dưới lần áo pull ra. Cả hai say đắm nhìn chăm chăm bảy sắc cầu vồng rực rỡ phát ra từ chính giữa. Tristam cảm thấy được bảo vệ bởi thứ ánh sáng đó.

- Cái gì vậy? Tớ thì thầm. Sao nó lại tỏa sáng được thế?

- Tớ không biết. Nhưng vừa nãy nó đã thiêu đốt tớ, Tristam trả lời nhưng không hé lộ về nguồn sức mạnh lạ kỳ mà cậu cảm nhận được trong cơ thể.

- Tốt hơn hết là cậu nên giấu nó đi, Tom khuyên, vẻ hơi ngờ vực.

Tristam đồng ý rồi đút viên pha lê vào trong lần áo pull. Cùng lúc đó, cửa ra vào bật mở đột ngột rồi đóng sập lại.

- Drake! Briggs! trung úy kêu lên. Đến đây! Nhanh lên!

Cả hai nghe thấy tiếng sách vở rơi, tiếng lọ hoa vỡ... Chúng vội vã chạy ra cửa. Viên trung úy đang lật nhào tất cả đám tủ trong nhà, anh ta đang phong tỏa cả ngôi nhà bằng cách phá hủy nó như thể anh ta biết chắc rằng mình sẽ không bao giờ trở về đây nữa.

- Tên Bão Tuyết đang lùng sục trong làng, anh ta vừa thở vừa đẩy tủ chắn trước một ô cửa sổ. Hẳn ta đang tìm các cậu. Chúng ta phải đi thôi!

Anh ta đã hoàn toàn biến đổi. Cựu cảnh sát trưởng trầm uất đã trở lại là một chỉ huy. Lời nói của anh là mệnh lệnh.

- Đi xuống hầm, anh ta vừa ra lệnh vừa đưa chìa khóa cho Tom. Chọn một bộ quần áo vừa vặn với mình rồi mặc vào. Chúng ta phải đi trong vòng năm phút nữa.

- Chúng ta đi đâu? Tristam hỏi.
- Không hỏi han gì hết! Thi hành đi!

Tristam và Tom nhảy xổ xuống dưới, mở then cài cửa rồi bước vào hầm. Ánh đèn tự động sáng lên chiếu sáng bộ sưu tập cung nỏ treo trên tường. Các bộ áo liền quần cùng găng tay trắng chất đống trên các tầng giá của tủ tường; hàng loạt mũ cát kết cùng bốt ủng xếp thành hàng dọc tường. Có đủ quần áo trang bị cho cả một đại đội. Chúng vội vã tìm ra hai bộ vừa vặn với mình rồi mặc vào.

Viên trung úy lao bốn bậc một xuống với ba chiếc ba lô to tướng trên tay. Anh ta lẳng cho mỗi đứa một cái.

- Chúng đến rồi, anh ta vừa thông báo vừa nhanh chóng thay quần áo.

Rồi anh ta đưa tay luôn ra sau tủ. Thành tủ bằng gỗ xoay ra rồi một chiếc thang xuất hiện. Hai người bạn liền theo viên cảnh sát xuống dưới rồi chạy sau anh ta dọc theo cây cầu treo nhỏ phía dưới làng. Có gió và sương mù; trời tối sầm và ẩm ướt. Một lớp sương mù dày đặc xám xịt che kín bề mặt Trái đất, cách hàng nghìn mét ở phía dưới.

Cứ khoảng mười bước lại có một đoạn thang dây thò xuống từ trần mây. Trung úy rút cuộc cũng dừng lại dưới một trong số thang đó rồi trèo lên để mở một cánh cửa sập. Ánh sáng ban ngày khiến hai người bạn lóa mắt.

- Chạy càng nhanh càng tốt đến chỗ tường mây rồi dùng hết sức nhảy vào giữa hai làn ánh sáng đỏ, viên trung úy ra lệnh trước khi leo lên bề mặt.

Đến lượt Tristam và Tom trèo lên thang và thấy mình đứng ngay giữa vùng thảo nguyên rộng lớn cách ngôi nhà chúng vừa rời khỏi khoảng vài trăm mét. Chúng thấy nhiều toán lính đang lao xuống những con phố dốc nghiêng của làng rồi lao nhanh theo hướng chúng đang đứng.

Rất nhiều cánh cửa sập, xuất hiện ở những cây cầu

khác ngằm dưới đất, mở ra. Sợ chết khiếp và không nhúc nhích nổi, Tristam và Tom nhìn người của trung úy tỏa ra rồi chạy ba chân bốn cẳng dần rời xa làng.

Đột nhiên một mũi tên sượt qua giữa hai người bạn khiến chúng đột ngột trở về với thực tại. Giật nảy mình, cả hai vội lao theo sau trung úy cùng người của anh ta. Ai cũng tìm cách đến bức tường gió và đám mây khổng lồ đang bồng bềnh phía sau.

Về phần trung úy, anh ta đã đến cuối thảo nguyên. Anh ta đặt hai chùm ánh sáng đỏ xuống đất, ngay phía chân hai đám mây mà phần đế chồng lên nhau.

Tristam và Tom thấy người của anh ta tăng tốc tiến lại gần rồi lần lượt từng người một nhảy vào giữa chùm ánh sáng trước khi mất hút vào trong đám mây.

- Bên này! Wahking vừa hết vừa chỉ hai điểm màu đỏ. Nhảy đi!

Đang được đà chạy, đến lượt Tristam và Tom cũng nhảy xuống. Một luồng gió mạnh đẩy chúng lên cao. Đôi tay đập đập trong không khí, chúng bay lên cao một lúc rồi lượn vòng vòng trước khi rơi xuống một con đường mòn rấn chắc cao hơn bức tường khoảng mười lăm mét, cùng những người chạy trốn khác.

Nguồn ánh sáng đỏ phụt tắt; cả nhóm vài người nín thở. Một lát sau đó, Wahking đáp xuống ngay cạnh họ.

- Tiến lên trước! anh ta vừa đứng dậy vừa kêu lên.

Ngay lập tức cả nhóm lại đi sâu vào trong lòng mây.

Khi đến bức tường gió, đám lính của Tyran dò xét lớp sương mù đã nuốt chửng đám người chạy trốn. Viên chỉ huy cố tìm ra con đường mòn hay một lối đi nhưng vô ích: đám mây quá dày. Hắn bắt đầu lo lắng cho mạng sống của chính mình. Tên Bảo Tuyết chẳng mấy chốc sẽ đến đây và

hắn ta không bao giờ chấp nhận chuyện dễ vượt mất đám người chạy trốn.

Viên chỉ huy quay lại chỗ đám người của mình rồi trở vào một tên lính:

- Mi, nhảy xuống đi!

Kẻ tình nguyện bị cấp trên chỉ định kinh hãi lùi lại. Tay chỉ huy giương nỏ rồi nhắm bắn vào hắn.

- Mi có năm giây.

Kẻ bất hạnh lấy đà rồi nhảy. Hắn ta không thấy bất cứ bề mặt rắn chắc nào ở phía bên kia bức tường và rơi nhanh đến chóng mặt xuống đất. Gió thổi bạt đi tiếng hét của hắn.

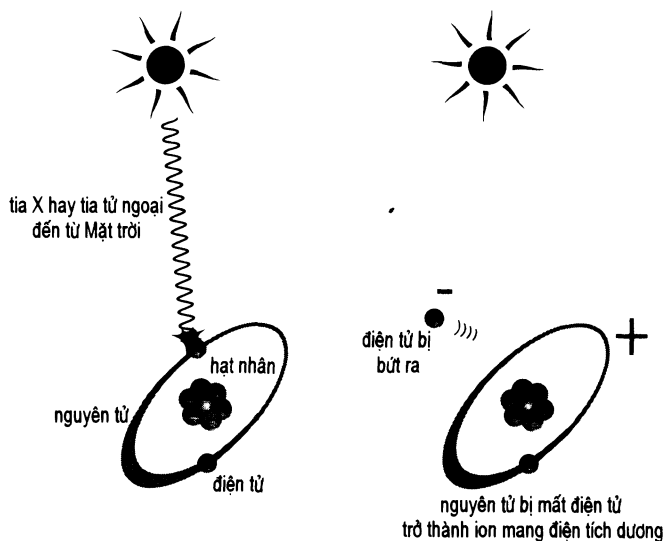
- Kẻ tiếp theo! tên chỉ huy ra lệnh, hắn đang nhắm bắn vào một tên khác. Chắc chắn phải có một lối đi ở đó! Và chúng ta phải tìm cho ra lối đi đó trước khi Bão Tuyết đến.

Điện trong khí quyển

Các nguyên tử cấu thành vật chất quanh ta được cấu tạo từ một hạt nhân, mang điện tích dương, quanh hạt nhân có các điện tử mang điện tích âm. Tổng cộng lại hai điện tích này luôn triệt tiêu lẫn nhau và các nguyên tử trung hòa về điện. Nếu không cơ thể con người chúng ta sẽ trở thành chiếc nam châm.

Khi lại gần Trái đất, một số tia đến từ không gian (đặc biệt là tia X và tia tử ngoại của Mặt trời) va chạm với các nguyên tử trong khí quyển của chúng ta và bứt các điện tử khỏi nguyên tử. Lúc đó các điện tử có thể chuyển động tự do một thời gian và làm rối loạn hệ thống sóng radio.

Khi mất một hay nhiều điện tử, nguyên tử sẽ mang điện tích dương và khi đó người ta gọi chúng là ion. Tầng khí quyển cao nhất của chúng ta chứa đầy ion, chính vì thế mà người ta gọi tầng đó là tầng điện ly. Tầng này nằm ở độ cao từ 50 km đến 1.000 km.

Chương 14

Màn sương mù dày đặc mang hàng nghìn sắc màu ghi xám bao kín lấy Tristam, Tom, trung úy cùng người của anh ta. Họ chạy theo hàng một trên con đường vắt ngang qua một thung lũng khuất giữa hai đám mây khổng lồ.

Làn gió tấp vào họ mang theo hàng loạt giọt nước nhỏ li ti, tạo thành vách dựng đứng và những đường lạch trên vách mờ của những đám mây họ vượt qua. Đoàn người chạy trốn giống như đoàn quân kiến chen chúc nhau giữa hai khối không khí bão hòa hơi nước. Chỉ có duy nhất một nét điểm tuyết sắc màu lơ lửng phía trên những con người chạy trốn, tại đó, những khe hở nhỏ xíu đôi khi để lộ ra chút sắc xanh của bầu trời xa xa.

Tristam và Tom đang chạy phía sau những người khác thì đột nhiên một tiếng gầm inh tai nhức óc nổi lên khiến chúng run bắn từ đầu đến chân.

- Gì thế nhỉ? Tristam rên rỉ, cậu ngược đôi mắt sợ sệt về phía vách đá khổng lồ lơ lơ chuyển động quanh mọi người.

- TẤT CẢ NẦM XUỐNG! trung úy kêu lên.

Một tia hồ quang điện xanh biếc rạch ngang tầng mây lao về phía bên trái họ rồi nổ lép bép trước khi biến mất trong chớp sáng. Kế đó là tiếng ồn inh tai tăng lên đến mức không thể chịu đựng nổi.

Hai tay ôm lấy đầu, Tom những tưởng là cả hành tinh bị chẻ làm đôi. Cậu sẽ chẳng hề ngạc nhiên khi được trực tiếp tham dự ngày tận thế của thế giới. Nhưng đám mây vẫn nguyên vẹn; tiếng ồn ngừng bật.

- Chúng ta tiếp tục nào! trung úy kêu lên, và Tom vội lao theo sau mọi người.

Về phần Tristam, vẫn còn ngồi xồm, cậu bị chấn động vì cơn run bắn dữ dội kia. Viên pha lê của mẹ cậu vẫn còn bỏng cháy trên ngực. Khi nhắm mắt lại, khiếp sợ trước cơn thịnh nộ của đất trời, cậu lại nhìn thấy một ảo ảnh mới. Cậu thấy toàn bộ Trái đất từ ngoài vũ trụ, với những luồng không khí cùng những cơn gió siêu mạnh. Trong nháy mắt, cậu thoáng thấy vẻ đẹp và sức mạnh của Trái đất.

"Thật tuyệt vời!" cậu thầm nghĩ trước khi nhìn cả nhóm đi xa dần.

Thế giới quanh cậu chỉ toàn bóng tối dị hình trải dài vô tận, đượm màu ghi trắng. Dù vẫn còn run lấy bầy nhưng Tristam không thấy sợ nữa. Cậu cảm thấy Trái đất đang ở bên mình.

Cậu thấy Tom, khi nhận ra bạn mình vắng mặt, liền vội vã chạy về phía cậu.

- Cậu không sao chứ? Tom hỏi.

- Ngược lại thì có, Tristam trả lời, lòng đột nhiên đầy phấn khích, trái ngược hoàn toàn với mối hiểm nguy đang cận kề. Chúng ta đi thôi!

Cả hai lao lên đường để bắt kịp những người khác. Những đám mây bừng sáng, như thể chúng đang bừng tỉnh và báo trước những ngày tuyệt vời. Ánh sáng soi rõ bước chân từng người.

Bỗng nhiên họ bước ra khỏi đám sương mù.

Bề mặt Trái đất trải dài dưới chân họ.

Tristam dang rộng hai tay để ôm trọn khoảng không bao la rộng lớn đang dành tặng cho mình.

- Nhìn tớ này!

Tom không trả lời, rất đỗi ngạc nhiên trước quang cảnh đẹp đến vậy. Cậu cũng lần đầu tiên nhìn thấy cả bề mặt Trái đất.

Lục địa phía dưới trải dài ngút tầm mắt tới tận chân trời, nơi đỉnh núi đá lởm chởm vạch ranh giới giữa vùng đất được mặt trời soi tỏ và bầu trời xanh thăm thẳm. Từng đám mây riêng lẻ lững lờ trôi đó đây. Một số nom giống như bụm hơi trắng nhỏ, một số khác, to lớn khổng lồ, có dạng tháp nhọn.

- Về lộng lẫy huy hoàng này sẽ chẳng là gì nếu ta không được chiêm ngưỡng cùng người ta yêu mến, trung úy bình luận với giọng âm vang như vọng về từ thế giới bên kia.

Anh ta đứng đằng sau hai người bạn, như một vị khán giả đơn thuần, gần một lối mở dẫn vào trong mây. Giờ đây, khi cuộc tẩu thoát đã kết thúc, niềm phấn khích của anh ta cũng đột ngột biến mất.

- Chúng ta sẽ bay trong vài phút nữa, anh ta thông báo. Các cậu cứ ở đây trong lúc chúng tôi chuẩn bị máy bay. Đừng đi đâu xa cũng như đừng có mà nhảy xuống đấy, sau này sẽ chẳng thiếu cơ hội để các cậu hy sinh đâu.

- Chúng ta thoát rồi à? Tristam lên tiếng hỏi anh ta. Chúng không bắt được chúng ta chứ?

Wahking dùng đầu ra hiệu rằng đúng vậy rồi lại không. Đúng là họ đã thoát. Và không, chúng không thể bắt được họ nữa. Ngay cả khi người của Tyran rốt cuộc cũng tìm ra con đường giữa các đám mây thì chúng cũng không thể đi theo con đường đó được: ở trên Yage Heather sẽ điều khiển gió của nhà máy thành phố để phá hủy con đường. Trong

khi người của Bão Tuyết quay trở lại rồi nhảy lên máy bay thì những người chạy trốn đã cao chạy xa bay rồi.

- Thế giờ các anh đưa chúng em đến Scinty Town à? Tom hỏi, cậu sợ viên trung úy bỏ rơi hai đứa giữa đường để đơn thương độc mã giải cứu Myrtille.

Wahking không có vẻ chắc chắn về điều đó, nhưng anh ta cũng gật đầu.

Tom và Tristam an tâm nhìn nhau.

- Đừng ai vui mừng trước một cuộc chiến đấy nhé, viên cảnh sát nói trước khi quay gót.

- Anh ta dù sao cũng lạ kỳ thật, Tom thì thầm, mất nhìn anh ta đi vào đám mây qua một hốc ngoằn ngoèo được nguy trang kín đáo.

Hai người bạn ngồi sát bên nhau cùng nhìn về hướng Đông.

Đôi chỗ điểm xuyết những mảng màu rộng, quang cảnh bị cắt ngang đó đây bởi những đường cong xanh ngắt uốn lượn của những dòng sông được núi non cung cấp nguồn nước. Tom nhớ lại tấm bản đồ cậu đã nghiên cứu ở phòng khách nhà viên trung úy và nhận ra những sắc màu của cảnh vật. Cậu biết họ đang ở đâu!

- Cậu thấy những ngọn núi phía dưới kia không? vừa nói cậu vừa chỉ tay về phía chân trời. Phía sau chúng là những đám mây của Tyran đó.

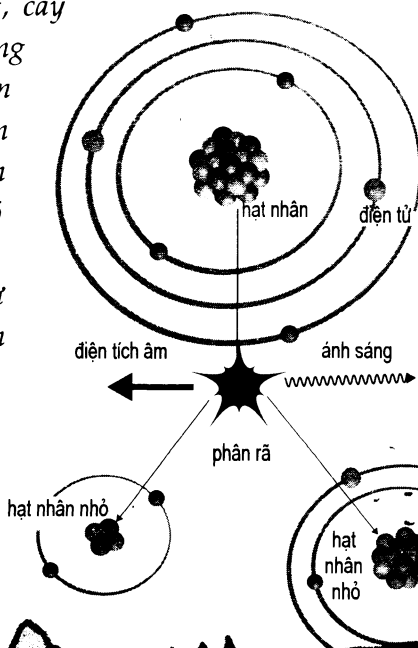
Điện dưới đất

Hạt nhân nguyên tử cấu thành vật chất giống như những quả bóng chứa đầy viên hình cầu nhỏ mà người ta gọi là neutron và proton. Trong chu trình sống của mình, những quả bóng nhỏ này có thể chia tách làm hai và trở thành bóng nhỏ hơn: khi đó người ta nói rằng các hạt nhân bị phân rã.

Ngược với điều người ta hằng nghĩ, quá trình phân rã hạt nhân nguyên tử không làm biến mất tất cả mà nó tạo ra các nguyên tử mới, nhỏ hơn và giải phóng điện tích âm. Quá trình này xảy ra liên tục quanh chúng ta, thậm chí ở ngay trong cơ thể chúng ta.

Hiện tượng tự nhiên nay được gọi là phóng xạ và không thể dự báo chính xác địa điểm cũng như thời gian nó xảy ra. Ngược lại, có thể biết trung bình có bao nhiêu nguyên tử của một số vật chất biến đổi trong một khoảng thời gian nhất định. Nhờ đó người ta có thể xác định được tuổi của một số đồ vật, cây cối hay hài cốt: thí dụ như bằng cách xác định số lượng nguyên tử cacbon 14 phân rã ở bên trong, người ta có thể tính toán các vật đó tồn tại ở đó từ khi nào.

Hiện tượng phóng xạ tự nhiên tạo cho bề mặt hành tinh chúng ta điện tích âm.

Phần ba

Mây dông

Chương 1

Dân làng Blueberry bất hạnh bị đám lính của Tyran hành hạ tiến bước về phía chân trời khổ đau, dọc theo con đường xây giữa những đám mây tinh thể băng đang trôi bồng bềnh títt phía trên đại dương.

Qua tầng mây quyến, ta có thể nhận ra miệng núi lửa trên đảo. Không còn bất cứ dấu vết nào của đám mây nơi Myrtille, Tristam và Tom từng lớn lên.

Tay bị trói ngoặt ra sau lưng, bất lực, Myrtille không thể rời mắt khỏi đoàn người bị cầm tù. Trong số đó, Myrtille nhận ra đại tá Briggs bị năm tên lính vũ trang tận răng vây quanh cũng như thầy Azul đầu cúi gằm bước đi, toàn thân trắng toát như tầng mây quyến dưới chân ông. Cô Peel cũng ở đó, miệng bị nhét giẻ, đang ra sức an ủi theo kiểu được chăng hay chớ những người dân mệt mỏi chán chường.

Họ không tiến nổi trăm mét bởi rõ ràng một số tù nhân đã phải chịu đựng cái lạnh khủng khiếp.

Đầu óc trống rỗng đồng thời cố không nghe những lời bình luận của tên phi công, Myrtille tìm bà Drake, Tom và Tristam trong đám đông. Mẹ của Tristam, tay vẫn tự do, ngoảnh mặt đi trước một tên Bão Tuyết đang bay gần bà, áo choàng tung bay trong gió, có vẻ như hắn đang đề nghị bà lên máy bay của hắn. Tristam cùng Tom thì bất vô âm tín.

- Tất cả bọn sống sót đều sẽ trở thành nô lệ, tên phi công ngồi trước Myrtille nói. Kể ra thì chẳng mấy chốc nữa bọn chúng sẽ biết điều này thôi. Như thế, chúng sẽ được dùng toàn bộ thời gian của mình để cảm ơn cha mi đã bỏ rơi chúng. Tin ta đi, trong vòng hai tháng nữa, tất thấy bọn chúng sẽ phải hối tiếc vì đã không chết trong chiến trận.

Myrtille phải chật vật lắm mới không bật khóc nức nở. Cô phải mạnh mẽ lên: cô đã chọn con đường cùng chịu chung số phận với dân làng. Cô gắng không trách cứ cha mình, nhưng điều đó quả thực vô cùng khó.

"Ít ra thì Tom và Tristam cũng trốn thoát được..." cô thầm nghĩ để lấy thêm can đảm.

Rồi viên phi công tăng tốc, dân làng khuất dạng tí đằng xa.

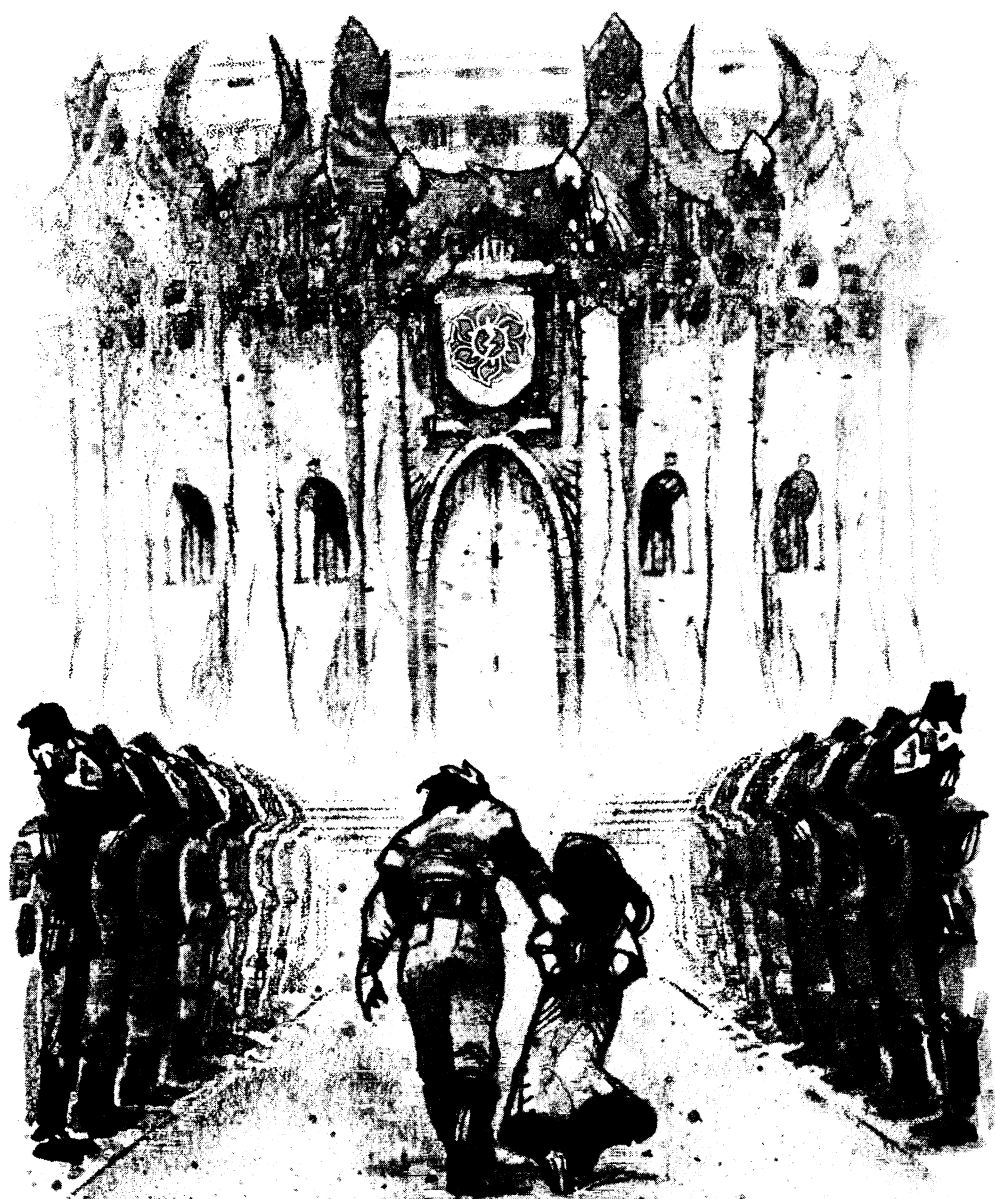
Họ bay trên mây, trên thềm lục địa, trên cả dãy núi cùng đại dương... Chuyến bay sẽ còn kéo dài bao lâu nữa? Myrtille không thể có câu trả lời. Xáo động trước cảnh dân làng bị trói chặt, cô đã mất mọi khái niệm thời gian.

Họ bay phía trên đại dương được một lúc thì cô nhận thấy một đám mây kỳ lạ nằm riêng rẽ có đỉnh nom như hình cái đe. Nó dường như treo lơ lửng giữa bầu trời. Từ phần đế tối om và bằng phẳng của nó, một cơn mưa như trút đổ ập xuống bề mặt đại dương nằm ở phía dưới cả nghìn mét.

- Mi hẳn đang nóng lòng muốn gặp vị vua mới của mình lắm đây, tên phi công vừa cười khẩy vừa lái máy bay hướng về phía đỉnh đám mây. Tốt rồi, đến nơi rồi...

"Mình sẽ chẳng bao giờ gọi hấn là 'đức vua', Myrtille nghĩ. Mình thậm chí sẽ chẳng thèm nhìn hấn nữa."

Một lâu đài bao quanh là thành lũy đầy lỗ châu mai

rực sáng trong ánh chiều tà sừng sững phía trên đám mây. Cả công trình đã được đeo gót từ một tảng băng dày trong mờ, chỗ này chỗ kia được gia cố bằng xà gỗ tối màu.

Trải dài dưới chân cung điện hoàng gia là một công viên tuyết vời vợi với hệ thực vật tận dụng triệt để hệ thống nhiệt học tài tình. Bên trong là một trang viên xa hoa lộng lẫy. Bất chấp đáng vẻ đe dọa của đám mây nơi công trình được dựng lên, tất cả nơi đây đều toát lên vẻ yên bình và trù phú.

Viên phi công hạ con chuồn chuồn bay trước loạt cổng dễ nhận thấy của khu thành lũy nổi bật trên nền trời bằng một màu xanh thăm thẳm, vĩnh hằng.

- Ngày mới tuyết làm sao! hấn vừa thốt lên vừa đứng dậy, lòng tràn đầy vui sướng.

Hấn đuổi cảnh chân đồng thời nháy mắt với Myrtille hiện vẫn đang ngồi phía sau con chuồn chuồn.

- Còn mi, mi đáng cho ta được thăng chức đấy! hấn vừa tiếp tục vừa nở nụ cười khoe hết cả răng lợi. Thậm chí ta còn có thể trở thành Bão Tuyết nữa cơ! Ta, ta thật may mắn biết bao khi tóm được mi! Thế nào, mi đã sẵn sàng gặp mặt đức vua của mình chưa?

- Rõ là mi không được giao tiếp nhiều thì phải, công chúa buột miệng.

Nét mặt viên phi công đông đặc lại và làn môi trên của hấn bắt đầu run lên vì giận dữ. Hấn lại gần Myrtille, nhắc bóng cô khỏi ghế rồi quẳng xuống đất. Cô ngã bổ nhào. Đúng lúc hấn cúi xuống cô, vẻ đe dọa thì có tiếng băng kêu lạo xạo phát ra từ phía sau họ.

Cửa thành bật mở. Tiếng tù và vang lên, thay lời thì thầm của gió bằng một khúc quân hành.

Hàng trăm cảnh vệ hoàng gia, xếp thành hai hàng dọc

hai bên theo tấm thảm đỏ khổng lồ, lần lượt hết người này tiếp đến người kia đứng tư thế nghiêm, tạo thành làn sóng đỏ và vàng trải từ bờ thành đến tận thềm cung điện.

Viên phi công kéo Myrtille chẳng chút nề nang rồi đẩy cô tiến về phía trước.

Đầu ngẩng cao, cô vừa đi dọc theo hàng lính danh dự vừa ném ánh mắt khinh bỉ về phía gã đàn ông đi bên cạnh, kẻ mà tính kiêu căng khiến cô nhăn mặt. Chắc hẳn hẳn không mong đợi một cuộc đón tiếp long trọng đến nhường này. Nhắm nháp chiến thắng oanh liệt của mình, hẳn hùng dũng tiến bước mà không hề liếc nhìn bất cứ ai.

Myrtille đi bộ tới tận cầu thang cung điện uy nghi. Đến đó, cô dừng bước và nhất quyết không đi xa hơn.

- Mi thành tên lính đại tài biết bao! cô vừa nhìn hẳn đang dương dương tự đắc đến vậy vừa mĩa mai. Áp giải được một vương hầu chiến tranh nguy hiểm như ta... Mẹ mi hẳn phải tự hào về con trai mình lắm đây!

Nổi giận dữ bùng cháy trong mắt tên phi công. Hẳn nghiêng hàm kèn kẹt: nếu chỉ có mình hẳn với con nhóc trâng tráo kia, hẳn sẽ tát con bé cho sưng tay. Nhưng trước mặt bao nhân chứng, hẳn không thể tự cho phép mình làm vậy. Thất vọng, hẳn nắm lấy còng tay Myrtille, nhắc cô lên chỉ bằng một tay rồi vịn tay cô bé lại. Myrtille nghiêng răng chịu đau, nhưng tuyệt nhiên không rên xiết để hẳn ta được hài lòng.

Viên phi công bước lên cầu thang vác theo Myrtille như một gói hàng, hẳn ý thức rõ rằng mỗi lần rung lắc, hẳn sẽ khiến cô chịu cơn đau thấu xương. Hẳn chỉ buông cô ra khi đã lên trên, ngay trước lối vào oai nghiêm của cung điện, nơi hẳn bị ấn tượng đột ngột dừng khựng lại.

Quả thực mặt tiền lâu đài được thiết kế theo kiểu hăm dọa khách thăm viếng ngay cả khi họ còn chưa kịp đặt chân

vào bên trong. Sự tương phản giữa gỗ và đá băng gây tác động mạnh. Nhìn từ xa, công trình có vẻ thuần túy là đẹp nhưng nhìn gần thì thật đáng sợ. Nằm hai bên cửa chính sẫm màu, hàng cột khổng lồ bằng băng đỡ lấy mái nơi lộ ra xà nhà bằng gỗ có chạm trổ những con chim vẻ dữ tợn. Móng vuốt sắc nhọn, mắt đỏ ngầu màu máu, đám chim khổng lồ dường như sắp ăn tươi nuốt sống và lao bổ vào kẻ nào dám lại gần cung điện hoàng gia.

Ngay cả tên lính đi cùng Myrtille cũng run lên vì sợ. Cô công chúa nhỏ nghĩ rằng mình không đủ tầm để đương đầu với chủ nhân chốn này...

Viên phi công căng thẳng kiểm tra lại quân phục cùng đôi boots đang đi. Rõ là hần mong chờ được giới quý tộc hoàng gia, thậm chí là đích thân nhà vua sẽ ra đón tiếp. Cửa chính lâu đài chậm chậm hé mở và một viên quan đại nội tiến về phía họ.

"Đáng đời tên hợm mình!" Myrtille thầm nghĩ.

Viên quan đại nội cúi chào cô gái trẻ rồi mong cô thứ lỗi vì nhà vua vắng mặt trong chốc lát. Ông ta nhìn đôi tay cô bị quặt ra sau lưng rồi ném ánh mắt không tán thành về phía viên phi công.

- Làm ơn cởi trói cho vị khách quý của Bệ hạ được không? ông ta khinh bỉ nói.

Viên phi công thực thi ngay lập tức.

- Công chúa có muốn đi theo ta không? viên quan đại nội tiếp lời mà không mấy may chú ý tới tên lính quèn.

Myrtille bước vào tiền sảnh rồi các cánh cửa sập lại ngay trước mũi viên phi công vẫn đang sững sờ đứng lại trên bậc thềm hoàng cung.

Ánh sáng chập chờn từ những cây đèn nền với hàng nghìn ngọn nến chiếu sáng tiền sảnh cung điện, mà tường,

nền nhà, xà nhà, tất thấy các bề mặt đều được chạm khắc tinh tế.

Xuất phát từ hai bên tiền sảnh là những hành lang dẫn tới vô số phòng ngủ, phòng tiếp tân hay phòng khách.

Nhưng Myrtille không mấy may quan tâm đến vẻ huy hoàng tráng lệ của cung điện.

“Khách quý của Bệ hạ... Viên quan đại nội đã nói rõ ràng là ‘khách quý’. Ông ta hẳn đã nhầm mình với ai đó rồi”, cô đang thầm nhắc đi nhắc lại thì chợt nhìn thấy loạt đầu cú nhồi rơm treo trên tường.

- Khiếp quá! cô thốt lên.

- Tùy theo từng quan điểm, thưa cô, viên quan đại nội bình luận. Bệ hạ lại thấy cái đó thật đẹp, ngài thấy trong đó biểu tượng chiến thắng của con người trước thiên nhiên.

- Nhưng nó thật kinh khủng!

- Lối này, mời cô.

Vị nô bộc hoàng gia đi trước dẫn đường trong hành lang, rồi ngoặt vào một hành lang khác, rồi lại một hành lang khác nữa. Họ đi qua nhiều đại sảnh, trèo lên nhiều cầu thang. Họ bước qua hàng chục người hầu câm lặng nghiêng mình cúi chào mỗi khi họ đi qua.

Đến khi rốt cuộc viên quan đại nội cũng dừng chân trước một cánh cửa bằng gỗ rồi mở cửa, Myrtille đã hoàn toàn lạc lối. Cô bước vào căn phòng khách cửa toàn bằng kính ngập tràn ánh hoàng hôn.

- Đây là nơi cô ở, viên quan thông báo. Cô sẽ thấy váy áo dạ hội cùng giày dép trong tủ treo quần áo. Bữa tối sẽ được phục vụ vào lúc hai mươi giờ. Tôi sẽ trở lại tìm cô.

Rồi ông ta cúi chào, khép cửa lại phía sau và rời đi, để cô lại một mình trong phòng.

Myrtille chẳng còn hiểu gì nữa. Có phải cô vẫn là tù binh hay không? Cô thận trọng ấn vào quả dấm cửa. Cánh

cửa không hề bị khóa! Cô gái trẻ liếc nhìn về phía hành lang. Tĩnh không bóng người.

- Vào lúc hai mươi giờ ư? cô lớn tiếng nhắc lại như thể chỉ vừa mới nghe thấy viên quan đại nội nói. Bữa tối ư? Thế thì mình hoàn toàn tự do nhỉ?

Tâm trí rối bời, cô mơ hồ cảm thấy một nhu cầu khẩn thiết cần phải để tâm trí mình chú tâm vào một vấn đề cụ thể nào đó. Cô đưa mắt tìm kiếm chiếc đồng hồ quả lắc.

Một tràng kỷ lớn cùng hai ghế pho tô đặt quanh chiếc bàn thấp bằng kim loại chiếm vị trí trung tâm của căn phòng. Được kê đối diện khung cửa sổ kính, chiếc bàn gỗ chạm cùng cái ghế cổ chìm trong làn ánh sáng tím cuối ngày.

Không hề có đồng hồ.

Phía bên tay phải cửa sổ có một cánh cửa. Myrtille lại gần rồi rụt rè gõ cửa.

Không có bất cứ ai.

Cô thận trọng mở cửa rồi bước vào phòng ngủ. Một chiếc giường có lọng che kích cỡ bằng căn phòng khách nhà Briggs choán hết một phần tư không gian. Tủ quần áo ở đó.

Myrtille nhón chân đi vòng qua giường như thể đang có ai ngủ trên đó. Cô dùng đầu ngón tay chạm vào rèm cửa, màn trướng, ga phủ giường, đồ đạc. Tất thấy đều mềm mại biết bao, đều ấm áp biết bao, đều xa hoa biết bao!

Myrtille mở tủ. Vô số chiếc váy được cất may từ tơ lụa, chiếc này lộng lẫy hơn chiếc kia gấp bội, được treo trên mắc áo. Cô vuốt ve chúng, chiêm ngưỡng chúng nhưng không dám thử bất cứ chiếc nào. Rồi cô đưa mắt nhìn khắp lượt hàng chục đôi giày xếp ngay ngắn theo màu sắc trên giá giày. Đầu óc cô quay cuồng. Cô ngồi xuống ghế pho tô và không thể hiểu nổi điều đang xảy đến với mình. Vẫn mặc nguyên váy áo tuềnh toàng khi ở làng Blueberry, cô có cảm

giác mình vô cùng lạc lõng giữa chốn xa hoa khó tin này.

Tiếng đồng hồ tích tắc đột nhiên khiến cô chú ý: hai mươi giờ kém mười.

Myrtille nhìn chằm chằm chiếc kim nhỏ rồi nhìn thời gian từng phút trôi qua.

Hai mươi giờ kém năm.

Ai đó đang gõ cửa.

Cô gái trẻ nhìn bộ quần áo nhàu nhĩ đang mặc rồi đứng bật dậy. Cô vớ lấy chiếc váy giản dị nhất trong tủ rồi nhanh chóng mặc vào. Tiếp đó cô chọn lấy một đôi giày ban đế bệt, xỏ vào rồi chạy ra phòng khách.

Viên quan đại nội xuất hiện ở ngưỡng cửa, vẫn luôn giữ vẻ trịnh trọng.

“Tiểu thư sẽ ăn tối cùng vài người đứng đầu các tỉnh của Bệ hạ, ông ta thông báo. Xin tiểu thư đi theo tôi.”

Bầu khí quyển phân bố nhiệt Mặt trời như thế nào?

Trái đất có dạng hình cầu quay quanh chính nó trên trục Bắc-Nam. Mặt trời chiếu sáng nghiêng một bên và vì thế sườn ấm khu vực quanh xích đạo nhiều hơn khu vực địa cực. Trước khi trả lại nguồn năng lượng này vào trong không gian, bầu khí quyển phân bố nhiệt khắp Trái đất.

Không khí nóng ở xích đạo bay lên cao trên bầu trời mang theo bên mình rất nhiều hơi nước đến độ cao khoảng chừng 17 km. Trong quá trình bay lên, không khí bị lạnh đi và hơi nước chuyển thành những giọt nước nhỏ li ti. Chính vì thế, những đám mây khổng lồ thường xuất hiện ở khu vực xích đạo và nơi này mưa rất nhiều.

Khi đã bay lên cao (ở độ cao khoảng 10 đến 17 km), không khí di chuyển về phía hai cực bị mất độ ẩm dưới dạng mưa nên hạ thấp xuống, hoàn toàn khô ráo, quanh khu vực Chí tuyến Bắc (ở bán cầu Bắc) và Chí tuyến Nam (ở bán cầu Nam). Chính vì luồng không khí khô di chuyển xuống phía dưới này mà ở vùng cận nhiệt đới (là vùng gần chí tuyến) không có nhiều mưa và ta thấy rất nhiều sa mạc ở đây.

Khi đã hạ xuống thấp, không khí khô quay ngược trở lại vùng xích đạo và tạo ra những cơn gió mà người ta gọi là gió Mậu dịch gần bề mặt Trái đất. Những cơn gió này thổi liên tục. Chúng đẩy tàu thuyền về phía xích đạo. Thêm vào đó là vì Trái đất quay quanh trục của chính nó nên các con tàu cũng bị xô dịch về phía Tây.

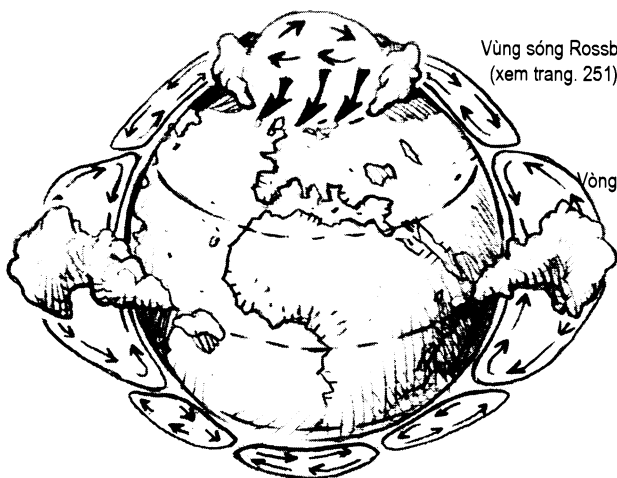
Tóm lại, chu trình này tạo ra một vòng khí trong khí quyển giúp phân bố nhiệt trên Trái đất: được Mặt trời sưởi ấm, không khí bay lên trên xích đạo, di chuyển về phía hai cực rồi hạ thấp xuống ở khu vực chí tuyến sau đó quay ngược trở lại xích đạo.

Vòng khí này được gọi là vòng hoàn lưu Hadley.

Vòng hoàn lưu địa cực
(xem trang. 251)

Vùng sóng Rossby
(xem trang. 251)

Vòng hoàn lưu Hadley

Chương 2

Các khách mời đang đứng nói chuyện phía sau ghế ngồi của mình để đợi nhà vua.

Chiếc bàn ăn dài khoảng hai mươi mét lộng lẫy những cốc pha lê, đĩa ăn bằng sứ trắng muốt không tì vết cùng bộ đồ ăn bằng vàng. Những bức chân dung tổ tiên của gia đình hoàng gia tô điểm mấy bức tường.

Viên quan đại nội dẫn Myrtille tới tận chỗ ngồi của cô, ở phía bên phải bàn ăn, giữa hai tên Bảo Tuyết mặc áo choàng thêu rất đặc biệt. Trong số thực khách, cô nhận ra vài quân nhân; nhưng phần lớn đều là thường dân. “Những tổng trấn...” Myrtille trầm nghĩ. Cô có cảm tưởng những người đàn ông và phụ nữ kia, rời xa đám mây của mình và nhất là quân đội của mình, có vẻ e sợ nhà vua đến.

Ở vị trí danh dự, một chiếc ghế bành dạng ngai vàng đang chờ đợi chủ nhân nơi đây. Phía sau lưng ghế oai vệ có gắn huy hiệu hoàng gia, một tấm rèm đỏ tía che đi chiếc bàn bí hiểm mà ta chỉ nhận ra phần chân khung bàn.

Dường như không ai nhận thấy Myrtille vừa đến, ngoại trừ một phụ nữ đầy đà rất ấn tượng chừng diện kiểu tóc vô cùng phức tạp với nhiều búi tóc hình các đám mây xếp

chồng lên nhau. Bà ta ngạc nhiên nhìn mái tóc bắn rối tung rối mù của cô gái trẻ.

Tiếng chuông gióng lên và tất thấy mọi người im bật.

Một người đàn ông bước vào phòng. Toàn bộ thực khách cúi sát tận đất kính chào.

Mặc phục trang trắng từ đầu đến chân, chiếc áo choàng bằng lụa đen gắn bên bờ vai, người đàn ông tiến về phía ngai vàng rồi ngồi xuống. Mái tóc màu nâu, chòm râu thanh mảnh được cắt tỉa kỹ lưỡng, dáng đi thanh lịch duyên dáng, tất cả đều chứng tỏ hần ta là vua.

Bất chấp vẻ ngoài đầy quyền uy của hần, vẫn có điều gì đó khiến Myrtille ngạc nhiên. Hần ta dường như vừa mạnh mẽ vừa mong manh, vừa hạnh phúc vừa đau khổ, như thể không thể chọn lựa được một xúc cảm nào, hần đồng thời trải nghiệm tất cả cùng một lúc.

Bằng cử chỉ chuyên quyền, nhà vua ra lệnh cho khách mời ngồi xuống. Một bữa ăn tuyệt hảo ngay lập tức được dọn ra; tuy nhiên bầu không khí vẫn rất nặng nề. Không ai dám nói to hơn người bên cạnh vì sợ làm quốc vương phật lòng.

Ngồi phía bên phải người phụ nữ khổng lồ đối diện với Myrtille, một người đàn ông nhỏ thó, mà cô gái trẻ nghe thấy tự giới thiệu là tổng trấn Piln, đang nói về điều mà ông ta gọi là “quan điểm mang tính cách mạng trong nông nghiệp”. Người phụ nữ với búi tóc trên đầu không có vẻ quan tâm đến bài diễn văn của ông ta: thay vì trả lời các câu hỏi của ông, bà lại miêu tả cho ông nghe những đám mây ở xứ sở của bà, Auroraland, mà Myrtille hiểu rằng đó là nơi gần với đám mây của bố cô. Cuộc nói chuyện của họ vô cùng rời rạc; nhưng họ lại có vẻ tỏ ra thích thú.

Bất chấp tâm trạng đang rối bời, Myrtille vẫn chăm chú lắng nghe hai con người xa lạ kia nói chuyện. Nhờ vậy cô mới

biết được rằng các tinh thể băng có thể xuất hiện trên bầu trời dưới vô số hình dạng lạ thường và đẹp hơn tất cả những món đồ trang sức trên thế gian này. Cô biết được, nhờ mặt trời chiếu sáng, những tinh thể này tạo ra quang sắc rực rỡ sắc màu vô cùng tuyệt vời. Cô cũng biết rằng, ở phương Bắc, chuyện nhìn thấy mây vạn hoa sắc sỡ trên trời là chuyện rất thường tình, như thể chúng phản ánh tâm hồn người thi sĩ. Theo người phụ nữ, ở mỗi nơi khác nhau trên hành tinh thì những đám mây ấy cũng khác nhau: chúng không phải được tạo ra từ nước mà từ màu sắc.

Được những câu chuyện đó an ủi, Myrtille chăm chú nhìn người phụ nữ không quen kia thì đột nhiên bà ta quay đầu lại và bắt gặp ánh mắt cô. Cô công chúa nhỏ đọc được trong đôi mắt xanh lam kia vẻ dịu dàng mà cô không hề cảm nhận thấy ở bất cứ thực khách nào, ngoại trừ cũng có thể là người đàn ông nhỏ thó ngồi bên cạnh bà. Một ý nghĩ đột nhiên lướt qua tâm trí cô, kéo cô ra khỏi trạng thái lơ đãn.

Lẽ nào người phụ nữ không quen với kiểu tóc vô cùng lạ thường kia nói về những đám mây phương Bắc chỉ cốt để dành riêng cho Myrtille nghe? Lẽ nào bà ấy cùng người đàn ông có vẻ vô cùng chán ngắt kia biết cô là ai? Có phải họ đang thử chuyển cho cô một thông điệp riêng?

Vị nữ tổng trấn rời mắt khỏi ánh mắt Myrtille rồi ngược lên nhìn mái tóc rối tung của cô. Một lát sau, bà nghiêng người về phía trước rồi bắt chuyện với cô gái. Hai tên Bảo Tuyết ngồi kèm hai bên cô ngay lập tức đặt dao đĩa xuống bàn và giông tai lên nghe ngóng.

- Cô bé thân mến, chúng ta lẽ ra nên chăm chút cho tóc cô kỹ hơn, cô có nghĩ thế không? Và có thể cả dáng dấp của cô cũng vậy! Vậy nên đừng ăn nhiều bánh ga tô nhé.

Myrtille mặt đỏ như gấc.

- Thợ cắt tóc của tôi sẽ đến nơi cô ở vào sáng mai nhé. Anh ta sẽ chỉnh trang tất cả trong nháy mắt thôi... À, dĩ nhiên là nhanh nhất trong khả năng của anh ta, người phụ nữ thở hắt ra.

Bà nhìn chăm chăm Myrtille một lần nữa trước khi nói thêm, vẻ sành sỏi:

- Nghĩ kỹ đi nhé, anh ta sẽ ngoan ngoãn phục vụ cô trọn cả buổi sáng...

Khó ở vô chừng, Myrtille không biết trả lời ra sao nữa. Người phụ nữ ngẩng ngửa bộ móng tay cô vẽ không chút tán đồng, rồi khi bà chuẩn bị nói gì đó thì một âm thanh trong như pha lê vang lên khắp phòng: ai đó vừa dùng con dao vàng gõ gõ vào cốc pha lê.

Âm vọng khe khẽ chậm chậm biến mất, để lại sau nó một khoảng lặng chết chóc.

Nhà vua, từ đầu bữa ăn không nói câu nào, bắt đầu lên tiếng.

Chương 3

- Các vị tổng trấn của ta, hẳn bắt đầu với giọng vừa đáng sợ vừa nhẹ nhàng, các vị sắp có vinh hạnh được tham dự một buổi trừng phạt sẽ khiến các vị phải suy nghĩ hai lần trước khi tiếp tục giúp đỡ những kẻ nổi dậy.

Tiếng thì thầm đầy sợ hãi vang lên khắp bàn ăn.

Người đàn ông nhỏ thó đối diện Myrtille húng hắng ho. Người phụ nữ béo phì bắt đầu run lên. Hai tên Bão Tuyết lạnh lùng quan sát phản ứng của các thực khách.

- Trong số các vị có kẻ phản bội, tên bạo chúa lạnh lùng khẳng định. Cơ quan tình báo của ta chỉ có thể cung cấp cho ta một cái tên duy nhất, nhưng các vị nên biết chắc rằng sớm muộn rồi ta cũng biết hết. Đó chỉ là vấn đề một sớm một chiều mà thôi.

Thực khách đồng loạt thốt lên:

- Thưa Bệ hạ! Làm sao ngài có thể nghĩ rằng...

- Thần có thể cam đoan với Bệ hạ...

- Không phải thần!

Cơ ho của người đàn ông nhỏ thó ngày một dữ dội hơn. Không hề quay đầu, Tyran hướng mắt nhìn về phía ông.

- Ông nghĩ sao, tổng trấn Piln? Ông có nhã ý làm gương cho những con người đáng kính này phải không?

Giữa hai cơn ho, người đàn ông nhỏ thó cố phản kháng tự bảo vệ mình; nhưng chẳng ích gì: ông không thể thốt lên lời nào.

- Giải hẩn đi! tên bạo chúa ra lệnh.

Hai lính canh ủa vào phòng, nhắc người đàn ông lên rồi giải ông đi chẳng chút nề nang. Trong khoảnh khắc, người ta vẫn còn nghe thấy tiếng ông ho; rồi sau đó chẳng còn gì nữa.

- Thế là loại được một kẻ phản bội, Tyran bình thản bình luận.

Chẳng ai dám động cựa. Chẳng ai dám lên tiếng. Tất thấy đều sợ hãi nhìn cốc của mình, vẻ như cùng suy nghĩ đến một điều: "Thuốc độc!"

- Tốt rồi, tên bạo chúa lên tiếng.

Hẩn ta quay sang Myrtille.

- Một vài người trong số các vị rủi thay đã gặp bố cô

gái này trước khi ông ta biến mất, như một kẻ bỏ trốn hèn nhát. Người đàn ông đó trước kia từng là vua. Nhưng bất hạnh thay, ông ta chẳng chịu lắng nghe ý tưởng tiến bộ, và như các vị đã biết, ta buộc phải truất ngôi ông ta, vì sự phồn vinh của nhân loại.

Tất cả thực khách đều nhìn xoáy vào Myrtille.

- Con gái ông ta hiện đang ở đây để đặt dấu chấm hết cho những cuộc nổi dậy đáng thương đang nhen nhóm khắp vương quốc cũ của bố cô ấy. Cô ấy sẽ chính thức kết hôn với ta.

Sừng sờ vì sợ, các thực khách vỗ tay hoan hô với nhiệt tình giả dối. Thậm chí cả vị nữ đại diện Auroraland cũng vỗ tay, nhưng mặt bà biến sắc. Bà kìm tiếng thốn thức lại.

- Dĩ nhiên là, Tyran nói thêm, nếu từ chối, cô ta sẽ phải chết.

Hắn ta nâng cốc và tất cả thực khách đều nhất loạt nâng cốc theo, ngoại trừ Myrtille.

- Đức Vua vạn tuế! họ đồng thanh tung hô.

Tên vua chuyên chế bạo ngược nhấp ngụm rượu rồi đứng dậy, đánh dấu bữa tối đến đây là kết thúc.

- Đám phản bội là đồ bỏ đi của hành tinh này, hắn ta vừa kết luận với giọng bình thản khủng khiếp vừa nhìn khắp lượt các thực khách, hết người này đến người kia. Chúng sẽ vĩnh viễn bị dày xuống tầng thứ chín của địa ngục. Và đích thân ta sẽ tống cổ tất cả bè lũ phản bội xuống đó.

Sau khi tên bạo chúa đi khỏi, các tổng trấn liền nở nụ cười méo xẹo với đám Bão Tuyết để không bị xếp vào hàng phản bội. Thực khách nâng cốc lên nhưng không ai dám nhấp môi vì sợ bị đầu độc chết. Ngồi bất động và không tán chuyện nữa, tất cả bọn họ đều ra vẻ đang bận rộn để tìm cách thoát ra ngoài. Myrtille còn trông thấy vài giọt mồ hôi

rịn trên trán một số người. Thậm chí ngay cả những ai chưa từng có ý định hỗ trợ nhóm nổi dậy cũng cho rằng mình vừa thoát nạn bình an vô sự.

Myrtille nhìn người phụ nữ to béo với búi tóc trên đầu và nhận ra nỗi buồn sâu sắc của bà. Bà vừa mất đi một người bạn. Khi bắt gặp ánh mắt của Myrtille, đôi mắt ươn ướt của bà như muốn nói: "Cô bé, cô không hề đơn độc."

Cô công chúa những muốn lao vào vòng tay bà nhưng hai tên lính gác đã đứng dậy đưa cô ra khỏi phòng ăn. Họ lặng lẽ đi về nơi ở của Myrtille.

- Bệ hạ sẽ tiếp kiến cô vào sáng mai, một trong số họ nói trước cửa phòng cô. Vào lúc bảy giờ.

Lần này cánh cửa ra vào bị khóa chặt lại. Tuyệt vọng, Myrtille cởi bỏ xiêm y, mặc lại bộ quần áo cũ như hồi ở làng Blueberry rồi co rúm người trên chiếc giường khổng lồ. Gục mặt xuống gối, hai tay ôm lấy mắt cá chân, toàn thân cô run lẩy bẩy.

Myrtille nhắm mắt. Đúng lúc cô cảm thấy toàn bộ sức lực đang rời bỏ mình thì hình bóng một cô gái trẻ hiện ra dưới mi mắt cô.

Lúc đầu vô cùng mơ hồ, trong suốt như thể bằng thủy tinh, cơ thể đó dần dần định hình. Dòng máu đầy màu sắc di chuyển dưới lớp da của cô: một số màu xanh và dường như nuôi dưỡng trái tim, số khác màu đỏ và nổi tất cả các bộ phận bằng sợi cơ rục rờ.

Trái tim cô bắt đầu đập nhanh hơn. Các dòng máu tăng tốc bên trong hình bóng ấy còn khuôn mặt dần hiện rõ.

...Trái đất đang lâm nguy...

...Chính cháu là người quyết định vận mệnh của mình

...Cô bé, cô không hề đơn độc...

Giọng nói của thầy Azul, bà Drake cùng người phụ nữ đáng mến ở Auroraland âm vang trong đầu công chúa.

Đôi môi trong như thủy tinh bắt đầu động đậy.

Cô không được phép kết hôn với Tyran... không được để hấn tiếp tục làm điều ác nữa... Cô phải chiếm lại vương quốc của mình và chăm sóc Trái đất...

Đột nhiên Myrtille nhận ra cô gái trẻ trong suốt đó. Đó chính là bản thân cô! Cô choàng mở mắt, thở hỗn hển và mồ hôi đầm đìa.

Như con rối nhỏ được điều khiển bởi những sợi dây mảnh vô hình nối với ý chí, cô duỗi chân rồi nằm xuống. Cô hít không khí vào đầy phổi và có cảm giác cơ thể mình đang phát sáng qua da.

Kiệt sức, Myrtille nhắm mắt lại nhưng nỗi sợ đã nhường chỗ cho cảm giác bình thản. Cô không còn run nữa.

Cô tìm cách thấy lại bản sao của mình nhưng vô ích. Thay vào đó là kỷ niệm về Tristam đang mở đường tới bề mặt suy nghĩ của cô và cùng cô đến vương quốc những giấc mơ.

· Bầu khí quyển phân bố nhiệt Mặt trời như thế nào? (tiếp theo)

Tại mỗi bán cầu, có một vòng hoàn lưu rất giống với vòng hoàn lưu Hadley, và vòng hoàn lưu này, giữa vô số những vòng khác, tạo ra mùa trên phạm vi Tây Âu và cụ thể là trên nước Pháp. Đó chính là vòng hoàn lưu địa cực: không khí nóng ẩm bốc lên cao khoảng 60 độ Vĩ Bắc (tương đương với độ cao miền Bắc nước Pháp) cho đến độ cao khoảng 8 đến 10 km. Như đối với khu vực xích đạo, chính vì lẽ đó mà nơi này thường mưa nhiều nhưng những cơn dông thường không dữ dội bằng ở phía xích đạo vì mây ở những nơi này thường không dày bằng.

Khi đã lên cao, không khí nóng sẽ di chuyển về phía cực Bắc, tại đó, phần không khí này đã hoàn toàn khô sẽ di chuyển xuống phía dưới. Vậy nên rất ít khi có mưa tại cực Bắc, địa cực này cũng như cực Nam, cả hai đều là sa mạc lạnh giá.

Khi xuống ngang tầm mặt đất, không khí lạnh từ cực Bắc di chuyển về phía Nam, ở đó không khí nóng lên, hút lấy độ ẩm rồi lại bay lên cao một lần nữa.

Các vòng hoàn lưu địa cực và Hadley được chia tách bởi một vùng xoáy quay quanh chúng cho phép đưa không khí nóng phân bố từ xích đạo đến hai cực. Vùng xoáy này tạo ra những cơn gió Tây quét qua phần vĩ độ trung bình (nước Pháp là một phần trong đó). Vùng xoáy này được gọi là vùng sóng Rossby.

Nếu không có ba vòng hoàn lưu này thì khu vực xích đạo sẽ rất nóng còn tại hai cực sẽ vô cùng lạnh. Chính chúng quyết định phần lớn các dạng khí hậu khác nhau trên khắp Trái đất. Chúng cũng là nguồn gốc gây ra các dòng tia trong tầng đối lưu ở vùng cận nhiệt đới. (xem trang 282)

Chương 4

Vào lúc bảy giờ kém hai mươi, đang nằm dài trên tấm vải phủ giường, tay đặt dọc cơ thể, Myrtille mở choàng mắt rồi nhìn chăm chăm tán lộng che giường bằng lụa. Cô không tài nào hiểu nổi điều vừa xảy đến với mình vào đêm trước; nhưng cô thấy đã bình tĩnh trở lại.

Cô đứng dậy rồi rời khỏi phòng ngủ.

Ngày mới ló rạng sau khuôn cửa kính phòng khách. Một màu xanh dương phơn phớt, điểm xuyết chút xanh lục nhạt, chiếu sáng rực bầu trời, che khuất cả vũ trụ và những vì tinh tú.

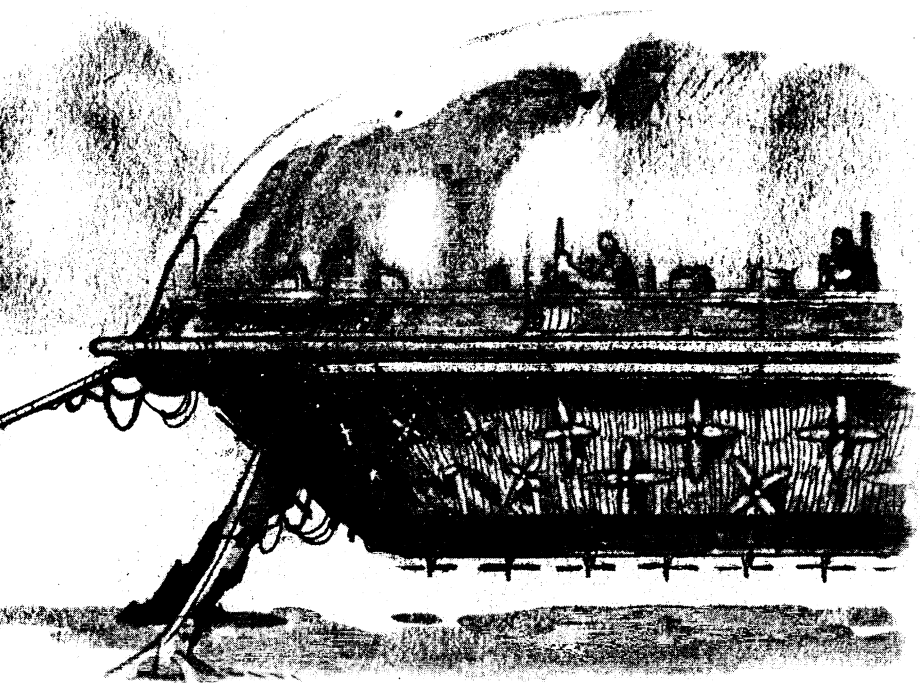
Nếu từ chối, cô ta sẽ phải chết.

Lời nói của tên bạo chúa không chút lập lờ.

"Không bao giờ mình cưới hắn ta đâu, cô thầm nghĩ. Mình thà chết còn hơn!"

Cô mở cửa sổ để làn không khí dịu mát tràn ngập khắp phòng. Con gió nhẹ mơn man đôi má cô, cánh tay cô, cẳng chân cô. Một thế giới khó mà nắm bắt nổi bằng các giác quan xen lẫn với thực tại.

Khi chiếc đồng hồ quả lắc trong phòng ngủ đánh chuông báo hiệu bảy giờ, có ai đó đang mở khóa và gõ cửa.

Không hề thay quần áo, Myrtille ra mở cửa rồi im lặng đi theo tên Bảo Tuyết vừa đến tìm cô. Họ đi dọc hành lang tỏa mùi sáp ong rồi xuống một cầu thang dẫn ra phía sau lâu đài.

Ở dưới chân cầu thang, tên Bảo Tuyết mở một cánh cửa nhỏ mà tia sáng mặt trời đã làm cho nóng lên. Họ bước vào một sân bay trải dài đến tận khu thành lũy bằng băng. Hàng trăm chiếc mô tô bay, chiếc nọ còn kinh khủng hơn chiếc kia, đang đỗ tại đó.

Tên Bảo Tuyết tiến về phía một chiếc máy bay kỳ lạ đặt trên một cánh tay kim loại dài ngoằng. Với khoang đầu bằng gỗ hình trái xoan và mái có tấm bao quát toàn cảnh bằng kính, chiếc máy bay nom hết như chiếc khay đựng pho mát có phần phía dưới được trang bị hàng trăm cánh quạt nhỏ.

Trong khoang lái đầu máy bay, một viên phi công gõ gõ ngón tay trên bảng điều khiển đầy phức tạp. Hàng ghế bành êm ái đặt phía trước vẫn trống, ngoại trừ chiếc ghế đối diện với viên phi công. An tọa tại đó, tên bạo chúa nhìn Myrtille và Bảo Tuyết trèo lên khoang. Hắn ta vẫn mặc nguyên bộ quần áo hôm trước và ánh mắt hằn lạnh lùng như có thể khiến bụi lơ lửng trong không khí đóng băng ngay tức thì.

- Ngồi xuống đi, hắn ta ra lệnh. Ở đây, bên tay phải ta. Ta sẽ cho cô xem cái gì đó trước khi tâm hồn thơ trẻ của cô đưa ra một quyết định xuẩn ngốc.

Myrtille đi về phía ghế ngồi. Bất chấp vụ bắt bớ đột ngột ngay giữa bữa tối hôm trước mà cô được chứng kiến tận mắt, Myrtille vẫn không thể nhận thấy nét tàn ác nào của Tyran hiện lên qua những đường nét trên khuôn mặt hắn.

Chiếc ngai vàng quay trên chân của nó.

- Cất cánh, tên vua bạo ngược ra lệnh.

Những cánh quạt nhỏ dưới khoang lái bắt đầu quay tít. Chiếc máy bay cất cánh theo chiều thẳng đứng, và Myrtille thấy lâu đài dần khuất khỏi tầm mắt họ.

Viên phi công hướng máy bay bay về phía Tây, xa khỏi vầng dương đang thức giấc, xa khỏi đám mây nơi cung điện và chốn hoàng cung xa hoa lộng lẫy sừng sững mọc trên đỉnh.

- Người mong chờ gì ở ta? Myrtille lên tiếng hỏi khi đám mây khuất hẳn khỏi tầm mắt. Người định ném ta xuống đại dương à?

Tên bạo chúa phá lên cười.

- Nhìn xem! Ta đâu phải người tàn ác!

- Vậy đầu độc thực khách, người gọi cái đó là gì?

Tên bạo chúa nghiêng người về phía cô; ánh mắt nhìn chằm chằm của hắn khiến máu công chúa đông đặc lại.

- Lũ phản bội thật đáng khinh. Chúng đáng bị trừng phạt nghiêm khắc nhất. Nhưng chúng ta cần hiểu rõ một điều: việc bố cô là một trong số chúng không biến cô cũng thành như vậy. Ít ra thì giờ vẫn chưa phải là vậy.

- Cha ta khám phá ra mưu đồ của người và người đã thủ tiêu ông ấy. Chính người mới là kẻ phản bội chứ không phải cha ta! Người đã phản bội loài người. Tệ hơn nữa là người đã phản bội Trái đất.

Tên bạo chúa dường như không hiểu.

- Cô đang nói về cái gì vậy?

- Về vũ khí bí mật của người, mưu toan làm khí hậu Trái đất biến đổi, Myrtille đáp. Ta đã nắm được rồi.

- Biến đổi khí hậu, Tyran chậm rãi nhắc lại, lưng dựa vào ngai vàng. Ta hiểu... Quả thật, ngay cả cô, người từng lớn lên trên một đám mây nực cười vốn xa lánh tất cả, cô cũng đã nghe nói đến điều đó. Nhưng cô có mấy may hiểu

nó nghĩa là thế nào không hay cô chỉ nhắc lại chính những từ đã thuộc nằm lòng với tư cách là một cô trò ngoan?

- Ta biết điều đó làm lũ chim sợ chết khiếp, Myrtille đáp trả. Ta biết người là kẻ sát nhân.

- Cô chẳng biết cái quái gì hết, Tyran nổi khùng. Cô chỉ là một con tốt thí mà thôi. Cô chỉ thùng rỗng kêu to chẳng chút nghĩa lý gì. Chỉ mình ta mới mang lại cho cô chút gì đó khi nói chuyện với cô.

Dưới chân họ, đại dương trải dài tít tận chân trời. Họ gặp một vài đám mây bay là là riêng lẻ và tiến gần đến vùng có nhiều mây cao tít che khuất cả bầu trời. Viên phi công lái chậm lại rồi dừng hẳn trước khi chuyển hướng: hiện giờ họ đang bay lên theo chiều thẳng đứng.

- Cô đã nghe ta nói tối qua rồi đấy, tên vua chuyên chế tiếp tục. Cô có quyền lựa chọn.

Myrtille những muốn đáp lại rằng cô đã lựa chọn từ cách đây nhiều năm rồi, nhưng hần ta lại ra dấu cho cô lặng im.

- Cô có thể giữ cho mình các căn phòng trong lâu đài và trở thành người con gái được cả thế giới ghen tị, hần lên tiếng.

Myrtille vẫn lặng im.

- Ta chắc chắn rằng một công chúa không vương quốc như cô sẽ vô cùng thích thú cung điện của ta. Cuộc sống của cô có thể sẽ giống hệt như trong truyện cổ tích, tin ta đi. Đó chẳng phải là mơ ước của mọi cô gái sao? Và biết đâu đấy, một ngày nào đó cô sẽ có thể khôi phục lại vương quốc đã mất của cha mình.

Dù không muốn nhưng Myrtille vẫn lắng nghe hần. Liệu đó có phải là sự thực? Liệu đó có phải là điều thực tâm cô mong muốn?

Cô nhớ lại điều mình từng cảm nhận thấy khi gặp bà Drake. Cô cực kỳ mong muốn được trở thành giống như bà, được xinh đẹp và duyên dáng như bà! Bà Drake hần từng

sống trong nhung lụa trước khi đến Blueberry. Chắc chắn là tại đó bà đã được học cách hành xử như một quý bà.

Trong khi nghĩ đến bà Drake, Myrtille cũng hồi tưởng lại đám mây nơi mình từng sống và những năm tháng nô lệ khổ sai mà tên Bão Tuyết đã hứa hẹn dành cho dân của mình. Cô nghĩ đến cha, người cô chưa gặp bao giờ và đang phải chịu đòn đau, bị thương ở nơi nào đó trên Trái đất này. Cô nghĩ đến Tristam, chắc chắn cô sẽ chẳng bao giờ được gặp lại cậu nữa.

Tên Tyran đã phá hỏng cuộc sống của cô. Hắn chỉ để lại cho cô một quyền tự do duy nhất: lựa chọn giữa đọa đày nơi địa ngục hay cái chết.

Cô siết chặt tay: không bao giờ cô cưới hắn ta! Cô sẽ làm theo điều mà chính hình bóng hiện ra đêm trước đã bảo cô.

Căn phòng chốn hoàng cung ấy, mọi thứ đồ xa hoa lộng lẫy ấy, tất thảy đều chẳng hề có chút ý nghĩa nào dưới con mắt cô. Myrtille thà chết còn hơn đứng về phía ác quỷ.

Cô hy vọng rằng sau khi mình chết, những người ủng hộ cha mình sẽ tìm thấy được một vị lãnh đạo khác, một người lãnh đạo thực sự, như vị vua phương Bắc đã từng làm trong quá khứ.

- Ta đọc được ý nghĩ của cô như đọc một cuốn sách, Tyran nhận xét.

Nở nụ cười tươi, hắn nghiêng người về phía cô, ánh mắt lo lắng. Hắn dường như đang lên cơn điên và sung sướng khi như thế. Không ngừng nhìn chăm chăm cô gái, hắn dang tay chỉ về phía đại dương trong khi chiếc máy bay vẫn hướng thẳng lên bầu trời.

- Đây là lý do tại sao ta đưa cô tới đây. Nhìn kỹ những gì sắp xảy ra đi. Chắc chắn điều đó sẽ giúp cô hiểu rằng trên thực tế, cô chẳng có quyền lựa chọn gì hết.

Chương 5

- Cô thấy đấy, Tyran vừa tiếp tục nói vừa buông mình xuống ghế, tất thấy nhân loại đều mong muốn một cuộc sống dễ chịu. Họ cần năng lượng để đi du lịch, sưởi ấm, sản xuất ra những thứ đồ vật vĩnh cửu như không thể thiếu đối với họ. Còn ta, ta luôn kiên trì cung cấp cho họ ngày càng nhiều năng lượng đến nỗi họ không thể không cần tới nữa. May mắn thay, họ chẳng đánh giá cao những chiếc cối xay gió hay tuốc bin gió mà họ cho là ồn ào và xấu xí. Con người thích dầu, khí ga và than cốc, và cô biết không, điều này rất tiện cho ta.

Chiếc máy bay bất động giữa bầu trời. Dưới thân máy, những đám mây giờ đã phủ kín đại dương và tạo thành một dạng đĩa trắng chậm chậm quay ngược chiều kim đồng hồ.

Chẳng mấy chốc chiếc đĩa biến thành vùng xoắn ốc khổng lồ bắt đầu trượt về phía Tây.

- Đúng, điều đó rất tiện cho ta, Tyran nhắc lại, bởi khi đó hàng tấn hàng tấn khí ga được thải vào bầu khí quyển, hai tư trên hai tư giờ, trong suốt cả năm trời. Và cô đoán được không? Điều ấy không chỉ làm cho ta giàu có thêm, mà hơn nữa, đó chính xác là thứ ta cần! Bởi những khí thải đó góp phần giữ nhiệt Mặt trời trong khí quyển. Con người đã dự báo trước những hậu quả của sự tình này, nhưng, thực

ra, họ coi thường điều đó. Họ muốn sống ngày hôm nay và hoàn toàn cóc cần quan tâm tới điều sẽ xảy đến trong vòng trăm năm nữa.

- Người điên mất rồi, Myrtille thì thầm.

Không hề hay biết suy nghĩ của cô gái, Tyran nhún vai.

- Điều con người không biết, đó là tất cả mọi thứ đều có thể rơi xuống đầu họ sớm hơn họ tưởng rất nhiều! Cô thấy đó, khi không khí nóng lên, nhiệt độ trên các đại dương tăng lên. Và khi đó sẽ vô cùng dễ dàng tạo ra thứ này.

Ngón tay trỏ của hắn chỉ vào vùng xoáy ốc khổng lồ màu trắng đang dịch chuyển trên bầu trời. Ở ngay tâm xoắn ốc có một cái hố vừa xuất hiện.

- Đó là cái gì vậy? Myrtille hỏi, cô cảm thấy nỗi sợ hãi dâng lên trong mình.

- Một số người gọi hiện tượng này là bão nhiệt đới, số khác gọi là bão, xoáy bão hay lốc xoáy. Ta không nghĩ rằng đầu óc trẻ con của cô có thể hiểu được cơ chế hoạt động của nó, nhưng để ta nói cho cô cái này: cái món nữ trang nhỏ bé đó chứa đựng một nguồn sức mạnh không thể tưởng tượng nổi. Nó gây ra dông, mưa đá, sấm sét, gió mạnh phi thường và cả vòi rồng lục địa. Nó phá hủy tất cả những gì nằm trên đường đi và biến Trái đất thành địa ngục. Ta thích thế!

Ghê tởm vẻ mặt nhăn nhó làm khuôn mặt tên vua chuyên chế biến dạng, Myrtille chỉ có thể nhắc lại qua kẽ răng: "Người điên mất rồi."

- Bất hạnh thay, những hiện tượng này lại không thể làm một hành trình dài trên mặt đất. Xoáy lốc cần đại dương nuôi dưỡng. Thế mà, cùng với hiện tượng khí quyển nóng lên, với nguồn năng lượng bổ sung mà nó sẽ tích lũy được, nó có thể di chuyển ngày càng sâu vào trong lục địa. Ta đang ra sức làm điều đó và nhân loại giúp ta bằng cách gây ô nhiễm, bằng cách để đèn đuốc

sáng trưng, bằng cách ngày càng tiêu thụ nhiều năng lượng hơn. Chính vì thế mà xoáy lốc giờ đã mạnh hơn ngày xưa rất nhiều.

Tyran đứng dậy đến trước mặt Myrtille.

- Quá trình biến đổi cấu tạo khí quyển chúng ta đã được khởi động, không ai có thể làm gì được nữa. Mọi thứ được thải vào trong không khí sẽ còn để lại hậu quả trong vòng ba mươi năm, năm mươi năm và cả nghìn năm nữa. Song có ai bận tâm đến điều sẽ xảy ra trong tương lai cơ chứ?

- Lũ trẻ! Myrtille bẻ lại.

- Và đây chính là điều trở nên nực cười, Tyran mỉm cười, nét mặt dịu đi. Không công bằng phải không? Người lớn quả mắng lũ trẻ vì những điều vặt vãnh, trong khi chính họ lại phạm phải những sai lầm mang tầm thảm họa không thể cứu vãn nổi.

Myrtille há hốc mồm. Cô không hề chờ đợi kiểu suy nghĩ này ở một tên ác quỷ đến vậy.

- Sao người không hành động nếu như đã biết được thấy thấy mọi thứ đó? cô buột miệng.

Khuôn mặt Tyran sầm lại ngay tắp lự.

- Tại sao ta phải can thiệp? hấn thốt lên cùng cái nhếch mép độc địa. Tại sao ta lại không tranh thủ lợi dụng sự ngu dốt của họ cơ chứ? Ta chỉ sống có một lần thôi! Tại sao không thử đạt được sức mạnh tối thượng?

Cơn lốc xoáy quét ngang bầu trời rộng hàng chục nghìn kilômét vuông, dường như cũng đang lên cơn điên như chính tên bạo chúa.

Myrtille kinh hãi nghĩ đến cảnh thế giới sẽ ra sao nếu tên Tyran đưa được những cơn bão kinh khủng nhường này vào sâu trong đất liền.

- Tuy vậy trên thực tế, tên bạo chúa bổ sung với giọng

mô phạm, phần lớn các cơn lốc xoáy được hình thành một cách hoàn toàn tự nhiên. Vì hình như các vấn đề về khí tượng thu hút cô, cô nên biết rằng chúng cần thiết cho sự cân bằng trên hành tinh chúng ta, bởi nó chuyển năng lượng và nước từ nơi này đến nơi kia trên Trái đất.

- Chúng cần thiết khi chúng do tự nhiên sinh ra, Myrtille đáp trả. Chứ không phải do một tên điên tạo ra và sử dụng chúng.

- Chính xác, Tyran mỉm cười đồng tình. Hy vọng là chẳng có tên điên nào chiếm được loại công nghệ này.

Hắn giơ tay lên rồi hét lên với tên phi công:

- Kết thúc hội thảo! Chúng ta quay về thôi! Vỡ kịch đã khép màn.

Chiếc máy bay quay quanh chính nó trước khi khởi sự hạ cánh. Nó hạ xuống tầng mây quyển, xuyên qua tầng này rồi lại hướng về phía Đông, về phía đám mây hoàng gia.

Được nửa đường, Tyran xoay ngai vàng lại rồi ném ánh nhìn lạnh lùng và nghiêm khắc về phía Myrtille đang run lấy bầy. Tên bạo chúa không thềm che đậy suy nghĩ của mình nữa.

- Cô biết rồi đấy, nếu cô quyết định không cưới ta, ta sẽ giết cô ngay lập tức, hắn tuyên bố. Điều cô chưa biết, chính là ta sẽ biến buổi hành hình cô thành một cái bầy. Vô cùng độc đáo, cô không nghĩ thế sao? Hơn nữa, việc đó còn cho phép ta thử nghiệm loại vũ khí mới. Tiếc thay đó không phải là lốc xoáy vì ta vẫn còn chưa sẵn sàng. Ta có một thứ khác không hề tồi chút nào. Đám người ủng hộ bố cô nhiệt thành sẽ tìm cách giải cứu cô và thế là... bùm! Ta sẽ giết hết tất cả. Giờ hãy suy nghĩ đến điều đó một chút đi...

Myrtille không thốt lên được lời nào. Bà Drake đã nói rõ rằng những người ủng hộ bố cô sẽ tìm cách cứu cô... Tyran không hề nhầm.

Trong khi ấy, quân đội hoàng gia đông và mạnh gấp trăm lần nhóm nổi loạn. Một cơn rừng mình lạnh buốt chạy dọc sống lưng cô. Thực tế là cô không có quyền lựa chọn. Nếu cô muốn cứu thần dân của bố mình, cô phải đầu hàng.

Họ lặng lẽ quay lại đám mây hoàng gia. Khi chiếc máy bay hạ cánh xuống sân bay phía sau lâu đài, Tyran liền đứng dậy.

- Tôi đồng ý, Myrtille thì thầm.

- Nói to lên!

- Tôi sẽ làm điều ông muốn. Ông đã thắng.

- Vậy ra cô đã đổi ý?

- Phải... Tôi đã đổi ý.

Tyran im lặng trong vài giây, cặp lông mày nhú lại về suy nghĩ.

- Tốt! Chỉ lũ ngốc mới không đổi ý.

Mắt hắn ánh lên tia điên rồ.

- Và để chứng tỏ câu ngạn ngữ ấy luôn đúng, hắn tiếp tục, ta cũng vậy, ta cũng đã đổi ý. Hắn là cô rất dễ thương, nhưng cô lại làm ta phiền lòng. Ta không cần tới cô nữa. Ta thích giết cô hơn và diệt gọn những kẻ nổi dậy cuối cùng vào ngày hành quyết cô. Điều này thú vị hơn nhiều. Và ta biết rất nhiều nơi hoàn hảo để giăng bẫy... Xem nào... chọn chỗ nào đây? Ha ha ha, thật phấn khích biết bao! Thế là xong! Ta biết rồi!

Xoáy thuận nhiệt đới

Xoáy thuận là một khối xoáy khí ẩm ướt khổng lồ (và chủ yếu là mây) được hình thành phía trên bề mặt nước vùng nhiệt đới hoặc cận nhiệt đới.

Để hình thành xoáy thuận cần phải hội tụ đủ các yếu tố:

- một phần nước đại dương sâu chưa tới 50m có nhiệt độ thấp nhất là 27°C ;
- phần nước nóng này cách xích đạo ít nhất là 500 km;
- nhiệt độ không khí giảm đủ nhanh so với độ cao;
- không khí ẩm ướt quanh độ cao 5.000 m so với mặt nước biển;
- vận tốc gió ở bề mặt nước và phần phía trên của tầng đối lưu gần như ngang nhau (khoảng gần 40 km/h);
- có hiện tượng rối loạn nhỏ phía bề mặt nước tạo điều kiện cho mây hình thành.

Khi những điều kiện này hội tụ đủ (khoảng 50 lần/năm), sẽ có nhiều nước bay hơi đến mức xuất hiện những đám mây đông khổng lồ trong phạm vi cao nhiều kilômét và rộng hàng trăm kilômét.

Ở bán cầu Bắc, vì bề mặt Trái đất quay phần phía Bắc ít hơn phần Nam nên tầng mây khổng lồ này có hình dạng xoắn ốc và bắt đầu tiến về phía trước bằng cách quay tròn quanh chính mình theo hướng ngược chiều kim đồng hồ.

Những cơn gió với sức mạnh không thể tưởng tượng nổi được hình thành bên trong xoáy thuận đôi khi có thể đạt tới vận tốc hơn 200 km/h, ngoại trừ vị trí trung tâm, mà người ta gọi là mắt bão, ở đó không hề có mây hay gió.

Một xoáy thuận có thể khiến mực nước biển dâng lên nhiều mét và tạo ra những cơn sóng có sức phá hủy khủng khiếp khi chúng đánh vào bờ biển.

Khi còn ở phía trên đại dương, các xoáy thuận tích nước

nóng bay hơi và càng ngày càng trở nên mạnh hơn. Khi di chuyển qua một hòn đảo hay lục địa, chúng mất nguồn năng lượng và rốt cuộc bị suy yếu rồi tan rã.

Các xoáy thuận mạnh đến mức rất khó dự đoán trước được hướng di chuyển của chúng: chúng làm mọi điều chúng muốn.

Các cách gọi tên như “xoáy thuận nhiệt đới”, “bão” và “xoáy lốc” cũng chính là để chỉ hiện tượng này.

Mỗi một cách gọi được sử dụng ở mỗi vùng riêng biệt:

- “bão nhiệt đới” được sử dụng ở khu vực Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương;
- “bão” được sử dụng ở khu vực Viễn Đông và Ấn Độ;
- “xoáy lốc” được sử dụng tại Bắc Đại Tây Dương và Tây Bắc Thái Bình Dương;

Các nhà khoa học ước tính rằng một xoáy thuận mỗi giây giải phóng ra nguồn năng lượng tương đương với khoảng từ một đến mười quả bom nguyên tử như quả bom đã ném xuống Hiroshima, Nhật Bản vào cuối Thế chiến.

Các xoáy thuận nhiệt đới được xếp loại theo tốc độ gió trung bình của chúng (các trận cuồng phong có thể di chuyển nhanh hơn rất nhiều):

Cấp độ 1: tốc độ gió trung bình từ 118 đến 153 km/h.

Cấp độ 2: tốc độ gió trung bình từ 154 đến 177 km/h.

Cấp độ 3: tốc độ gió trung bình từ 178 đến 209 km/h.

Cấp độ 4: tốc độ gió trung bình từ 210 đến 249 km/h.

Cấp độ 5: tốc độ gió trung bình trên 250 km/h.

Các cơn bão thi thoảng đổ bộ vào nước Pháp là kết quả của một cuộc chiến giữa khối khí nóng và khối khí lạnh. Cho dù những cơn bão này có thể gây ra nhiều thiệt hại nhưng so với chúng, những xoáy thuận nhiệt đới mạnh và có sức tàn phá kinh khủng hơn rất nhiều.

Chương 6

Tom và Tristam ngẩng nhìn những đám mây lững lờ trôi phía trên mặt đất; phần đế mây bằng phẳng dường như được đặt trên một tấm ga trải giường vô hình bằng không khí.

Tom chỉ vào một đám mây cao hơn tất thấy đang trôi dạt phía xa xa.

- Cậu thấy đám mây có hình cái đe phía dưới kia không? Tom hỏi bạn.

- Ừmmm, Tristam gật đầu đáp.

- Đó là mây vũ tích. Đây là đám mây lớn nhất trên Trái đất. Nó có thể cao hơn mười kilômét. Nó chứa nhiều nước và mạnh đến nỗi có thể nhấn chìm mặt đất trong nháy mắt hay nện mưa đá xuống mặt đất.

- May là chúng ta không sống dưới mặt đất! Tristam thốt lên.

Không để ý đến nhận xét của bạn, Tom tiếp tục:

- Cậu còn nhớ cái ngày thầy Azul nói rằng lúc nào cũng có điện tích trong khí quyển di chuyển quanh chúng ta không?

- Thầy đã nói thế à?

- Ừ. Khi thầy nói với chúng ta về vũ trụ và Trái đất.

- Thế à...

- Dù sao thì cậu vẫn nhớ Trái đất là một quả cầu trong vũ trụ đấy chứ? Tom nhấn mạnh.

Tristam lạnh te nhìn bạn, Tom liền nói thêm:

- Thôi, thôi! Chỉ là để kiểm tra ấy mà... Với cậu thì chẳng biết đâu mà lần...

- Tớ nghe cậu đây, Tristam thở dài.

- Vũ trụ đầy những tia bức xạ đến từ Mặt trời và các ngôi sao khác. Khi chen chúc nhau trong bầu khí quyển, phía trên đầu chúng ta khoảng trăm kilômét, những tia bức xạ này tạo ra các ion.

- Tạo ra cái gì cơ?

- Ờ... các ion. Đó là các phần tử mang điện tích dương.

- Các zion á? Tristam đùa. Tên ngộ nhỉ! Sao cậu lại nói với tớ về zion?

- Ion chứ không phải zion, Tom chữa lại. Vì chúng và cũng vì chính bản thân Trái đất nữa, mà trong không khí có điện. Điện di chuyển từ nơi này đến nơi khác, từ mặt đất lên tới bầu trời. Nhưng dòng điện quanh ta quá yếu nên cơ thể ta không thể cảm nhận được. Trừ phi...

Tom ngừng lời rồi lại một lần nữa nhìn cái đe trắng cậu từng chỉ cho Tristam.

- Trừ phi làm sao...? Tristam hỏi.

- À! Lần đầu tiên cậu thật sự lắng nghe tớ đấy!

- Tom! Đừng có lại bắt đầu như thế! Trừ phi làm sao?

- Trừ phi có mưa, mưa đá và gió làm rối loạn tất cả. Trong trường hợp này, hiện tượng phóng ra luồng điện siêu mạnh gây chết người có thể xảy ra.

- Mong là nó chẳng bao giờ xảy ra! Tristam thốt lên.

- Mỗi giây xảy ra cả trăm lần cơ, bạn thân mến à.

- Cậu đùa tớ đấy à?

- Không hề.

- Thế xảy ra ở đâu?

Tom lại chỉ tay về phía đám mây khổng lồ đang trôi bồng bềnh phía xa xa.

- Ở bên trong những đám mây kia. Thế cậu biết hiện tượng phóng điện này được gọi là gì không?

Tristam nhún vai.

- Là sét, Tom tiếp tục.

Đúng lúc đó, Tristam tin là mình đã nhìn thấy vòm sáng vọt ra từ đám mây khổng lồ.

- Cậu nói xem... Tristam lo lắng, liệu ở đây chúng ta có được an toàn không? Chúng ta không có nguy cơ bị sét đánh trúng đầu chứ?

- Bình tĩnh nào! Chừng nào đám mây vũ tích còn ở xa, chúng ta còn được yên thân... và đằng sau chúng ta thì chuyện đã xong rồi.

- Cái gì, đằng sau chúng ta á? Tristam thốt lên, cậu có cảm giác khó chịu rằng hiểm họa đang lơ lửng trên đầu hai đứa.

Tristam ngược mắt nhìn lên xem xét đỉnh hai đám mây mà chúng vừa vượt qua. Không có mây hình cái đe, nhưng cậu đột nhiên hiểu ra điều Tom đang nói với cậu.

- Ủa, lạ chưa! cậu thốt lên. Vòm sáng vừa mới đây kìa! Đó là chớp!

- Và tiếng ồn inh tai chúng ta nghe sau đó, Tom thần nhiên bình luận, là tiếng sấm. Nhiệt độ trong tia chớp lên tới 30.000° khiến không khí xung quanh nóng lên, và thế là BÙM!

Tristam nhảy bật dậy rồi vội vã chạy về phía hốc ngoằn ngoèo của đám mây, nơi khi nãy viên trung úy và người của anh ta đã chen vào.

- Tổ nhớ mình từng đọc được một mẹo..., Tom nói tiếp. Một mẹo về tóc và sự an toàn

- Cái gì, tóc á? Cái gì, an toàn á? Nào, Tom, cậu kể đi!

- Khi có một đám mây to, nếu cậu cảm thấy tóc mình dựng đứng trên đầu, phải ngay lập tức ngồi xổm xuống, chân luôn phải chạm đất. Và không bao giờ được phép nằm dài ra.

- Sao vậy?

- Để không bị sét đánh trúng, ngốc ạ.

Tristam vội vàng cởi mũ rồi ngồi xổm xuống.

- Tóc tớ thế nào rồi?

- Đám bồ tử phía hết như mọi khi thôi. Rốt cuộc là... bình thường, Tom vừa đáp vừa cởi mũ ra. Tớ thì thế nào?

- Đẹp lép.

- Đừng rời mắt khỏi chúng nhé.

- Chúng ta đi trốn đi?

Cả hai liền nhảy bổ về phía hang được đào sâu tít trong lòng đám mây, thành hang có hàng rào kim loại bao quanh.

Mắt mở to ngạc nhiên, chúng đứng sững lại trước những chiếc máy bay mà người của trung úy đang sửa soạn. Đâu đâu cũng thấy máy bay. Chúng chỉ có một đôi cánh và phần đuôi khá dài, trông có vẻ hung tợn và linh động hơn đám máy bay chuẩn chuẩn rất nhiều. Ta có thể gọi đó là chim én.

- Phải đi thôi, Tristam kêu lên, chúng ta có cơ bị sét đánh trúng đầu đấy!

- Không đâu... Không phải ở đây đâu, một cảnh sát lên tiếng. Nhìn này!

Anh ta chỉ cho Tristam thấy tấm lưới kim loại phủ kín phòng.

- Chỉ cần như thế này là đủ ạ? Tristam ngạc nhiên.

- Đúng thế. Đây thậm chí là cách bảo vệ tốt nhất hiện giờ đấy.

- À ra thế! Như vậy càng hay, Tristam nói, cậu đã vững tâm hơn.

Đúng lúc đó, mấy người khác thông báo cho trung úy rằng các máy bay đã sẵn sàng.

- Em đi cái nào ạ? Tristam hỏi.

- Cậu đi cùng tôi, Wahking đáp.

- Em lái được không ạ?

Viên cảnh sát thậm chí chẳng buồn trả lời. Tom phá lên cười.

- Cậu thấy cái đó buồn cười à? Tristam nổi khùng.

- Cậu là đứa thật láu cá.

Viên trung úy nhú mày.

- Lại đây, cả hai cậu, anh ta ra lệnh với giọng chuyên quyền. Tôi không nhắc lại điều này đến lần thứ hai đâu, thế nên căng tai ra mà nghe nhé. Chẳng nào các cậu còn đi với tôi, các cậu đang thực thi nhiệm vụ và tôi là chỉ huy của các cậu. Khi tôi ra lệnh, các cậu phải tuân lệnh và các cậu phải gọi tôi là "trung úy". Rõ chưa?

- Rõ, thưa trung úy.

- Tôi sẽ không dung thứ cho bất kỳ hành động trái lệnh cũng như cãi vã nào hết.

Hai người bạn liền gật đầu.

- Và đừng có quên giảm trạng thái căng thẳng ngay khi có thể nhé, anh ta nói thêm với vẻ rầu rĩ trầm uất. Bởi một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ. Như thế sẽ giúp ta thư giãn.

Tristam và Tom cố kiềm chế không phá lên cười: người đàn ông này từ khi chào đời đến giờ có thể chẳng bao giờ cười!

Wahking đi về phía người của mình, họ đang kiên nhẫn đứng thành đôi cạnh chiếc máy bay của mình, trừ Rob, một trong hai cảnh sát đã đưa hai người bạn ra khỏi tù. Anh ta ra hiệu cho Tom lại gần.

- Sẵn sàng chưa? trung úy hỏi.

- H1 sẵn sàng, thưa trung úy. H2 sẵn sàng, thưa trung úy các phi công lần lượt lên tiếng. H11 sẵn sàng, thưa trung úy.

- Khởi động tuốc bin.

Ngay lập tức tiếng ù ù vang khắp lòng hang.

- Hành khách vào vị trí.

Tom ngồi sau Rob, anh hướng dẫn cho cậu làm thế nào để thắt dây an toàn rồi điều chỉnh bộ áo liền quần. Bộ quần áo trắng của cậu nóng lên ngay lập tức. Những chiếc loa gắn trên mũ cậu kêu lạo xạo rồi cậu nghe thấy các phi công lần lượt từng người một lên tiếng điểm danh.

- Xuất phát! viên trung úy kêu lên, anh ta vẫn đang đứng cạnh Tristam và còn chưa đặt chân lên máy bay của mình.

Chiếc này nối tiếp chiếc kia, từng chiếc mô tô bay rời sân ga. Khi bầu không khí im lặng trở lại, viên cựu cảnh sát trưởng của Thành Trắng quay về phía Tristam.

- Rất nhiều người sẽ chết vì Myrtille. Nhưng, xét về đại thể, chết ở đây hay ở kia thì có khác gì nhau? Tất cả mọi người rồi cũng đều phải trải qua chuyện đó.

Lời của viên trung úy khiến Tristam như bị dội gáo nước lạnh. “Quả là một nhân vật độc địa!” cậu thầm nghĩ.

- Tôi nhắc lại với cậu điều đã nói với bà thị trưởng: nhiệm vụ này là tự sát. Người của tôi sẽ bỏ các cậu ở một nơi yên ổn trước khi đến Scinty...

- Không có chuyện đó đâu! Tristam ngắt lời. Chúng em sẽ sát cánh mọi người đến cùng.

Viên cảnh sát tái xanh. Tristam liền vội vàng thêm vào “thưa trung úy” để đề phòng, nhưng Wahking không phản ứng gì. Một sự thật khủng khiếp vừa mới tung một cú trời giáng: các trận chiến, xung đột và chiến tranh luôn kéo theo trẻ em vào.

Phần lớn những công dân trưởng thành mà trung úy

từng gặp trong đời đều xem các chiến binh là những anh hùng đấu tranh vì lẽ Thiện chống Ác. Niềm tin này ăn sâu vào tâm trí họ đến mức họ quên bẵng đi tác động tai hại của chiến tranh.

Nhưng còn trẻ con, chúng không hề quên.

Lũ trẻ hiểu được nỗi đau của những đứa trẻ khác, ngay cả khi chúng không quen biết nhau, ngay cả khi chúng không nói cùng một thứ ngôn ngữ.

Và thế là anh ta, Wahking, đang thấy trước mặt mình một thằng nhóc nhất định chiến đấu đến cùng để cứu bạn gái mình và thằng nhóc đang nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Tuy vẫn còn điều không dám nói ra nhưng tận sâu đáy lòng anh vẫn cảm thấy cậu chàng Drake này sẽ đóng vai trò quan trọng trong những sự kiện sắp tới. Bố của Tom, đại tá Briggs, không thể thất bại như Tristam và Tom vẫn nghĩ. Việc Tristam trốn thoát chắc chắn không phải do tình cờ. Trong chuyện này có điều gì đó mà anh chưa hiểu được...

- Được thôi, trung úy kết luận. Cậu đi với chúng tôi.

Tristam hài lòng ngồi vào chỗ phía sau máy bay phản lực rồi cài dây an toàn lại. Hệ thống giao tiếp không dây khởi động. Hàng loạt giọng nói vang lên trong mũ của cậu.

- Tom à?

- Tớ đây! Cậu nghe thấy tớ nói không?

- Trăm phần trăm. Cậu đang ở đâu thế?

- Tớ bay cùng Rob. Khung cảnh thật kỳ lạ! Điên rồ thật, quả là Trái đất vô cùng rộng lớn! Thế còn cậu? Cậu đang ở đâu?

- Vẫn còn ở trên mây. Chúng tớ đến đây.

Con chim én của trung úy chậm chậm di chuyển rồi rời khỏi đại sảnh nhà ga. Vài giây sau, họ đã bay ở độ cao hàng nghìn mét so với bề mặt Trái đất.

- Chỗ này thưa trung úy...

Mọi người im bật.

- Vị trí tập hợp của chúng ta là khu vực cao nguyên bên dưới đỉnh thứ ba của dãy Đại bàng. Mệnh lệnh như sau: H3, H4, H5, H6 và H7, mọi người ở lại phía sau để canh đội tuần tra. Những người khác, tất cả bay thẳng đến nơi tập kết.

- Nghe rõ!

Phía xa xa đằng trước, Tristam trông thấy năm chiếc mô tô bay rẽ sang phải trong khi những chiếc khác tiếp tục bay về phía đỉnh bị bào mòn của dãy núi. Cậu đưa mắt nhìn qua vai mình: quân lính của Bảo Tuyết chẳng mấy chốc sẽ đến ngay thôi.

- Tristam? một lát sau trung úy lên tiếng.

- Dạ, thưa trung úy.

- Cậu muốn học lái máy bay không?

Sét

Một dòng điện thường xuyên di chuyển giữa bề mặt Trái đất (mang điện tích âm) và đỉnh khí quyển (mang điện tích dương).

Hiện tượng dòng điện di chuyển luôn diễn ra từ thấp lên cao, trừ khi có luồng gió rất mạnh thổi nước mưa và mưa đá vào bên trong đám mây.

Trong những trường hợp này, băng đá và mưa sẽ tích điện. Không ai biết đích xác điều này xảy ra như thế nào, nhưng sau một lát, nhiều luồng điện khổng lồ được hình thành bên trong đám mây. Một số mang điện tích dương (thường ở trên cao) và số khác mang điện tích âm (thường ở dưới thấp).

Khi giữa những luồng điện này hình thành nên các đường

Khi có sét đánh, không khí ở xung quanh sẽ nóng đến mức gây ra tiếng nổ còn được gọi là tiếng sấm. Còn tia chớp chính là phần nhìn thấy được của sét.

nối, hiện tượng phóng điện siêu mạnh sẽ dồn dập xảy ra tại đây với vận tốc không thể tưởng tượng nổi.

Đó là tia sét.

Một số đám mây là "chuyên gia" trong việc

tạo thành các luồng điện và các đường nối những luồng này lại với nhau. Đó là những đám mây vũ tích, mây có tính chất hủy hoại dữ dội nhất trên thế giới, mà ta cũng có thể gọi là mây dông. Chính chúng đã tạo ra sét.

Tùy theo địa điểm đám mây mà tại đó các luồng điện hình thành, sét có thể nối liền hai phần của cùng một đám mây, hai đám mây khác nhau hoặc một đám mây với mặt đất.

Khi nối một đám mây với mặt đất, sét sẽ đưa các điện tích phân bố khắp bầu trời về phía mặt đất. Vì vậy sét rất

cần thiết cho quá trình cân bằng điện tích của hành tinh chúng ta.

Tại Pháp, ước tính có khoảng 800.000 tia chớp mỗi năm.

Trên toàn thế giới, sét đánh khoảng 100 lần mỗi giây.

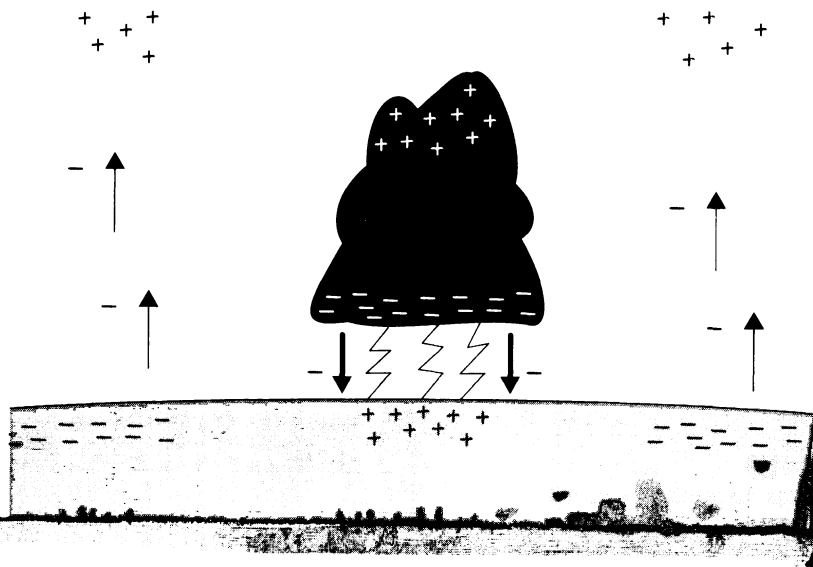
Có phải cơn dông ở títt đằng xa?

Tại thời điểm có chớp sáng lòe bầu trời, đếm số giây bắt đầu từ không rồi dừng vào lúc nghe thấy tiếng sấm. Chia số giây đếm được cho 3, bạn sẽ biết được khoảng cách tính từ chỗ mình đứng tới nơi sét đánh (tính bằng kilômét).

Sét

Vận tốc: lên tới 100.000 kilômét mỗi giây!

Nhiệt độ: từ 20.000°C đến 30.000°C (gấp 4 đến 6 lần nhiệt độ bề mặt Mặt trời!) Nhiệt độ này cao đến nỗi có thể khiến nước chứa trong đồ vật bị sét đánh bốc hơi ngay lập tức. Chính hiện tượng bay hơi này có thể khiến chúng nổ tung.

Chương 7

- Cậu có biết gì về khí động lực học không? Wahking hỏi.

- Về khí động gì cơ ạ?

Ngồi sau Rob, cách xa nhiều cây số, Tom thở dài khi nghe câu trả lời của bạn.

- Đó là khoa học nghiên cứu đặc tính của không khí di chuyển quanh một vật như máy bay phản lực hay tên lửa, viên cảnh sát trả lời. Nhưng cũng chẳng hề chi. Cậu có biết làm thế nào cái này bay được không?

- Không, thưa trung úy. Người ta không dạy chúng em điều này ở trường.

Chạm tự ái, Tom không thể ngăn mình thì thầm:

- Có chứ!

- Cậu im đi, Tristam lâu bầu.

- Xin lỗi... Tom nói.

- Phải hội tụ đủ bốn lực, trung úy nói: lực hấp dẫn, lực nâng, lực đẩy và lực cản của không khí. Trọng lực kéo mọi thứ về phía mặt đất. Để bay được, mô tô của chúng ta cần phải được trang bị thêm cánh. Không khí di chuyển quanh đôi cánh tạo ra một lực có phương thẳng đứng đẩy chúng lên cao. Khi lực này cân bằng với lực hấp dẫn, máy bay sẽ bay thẳng.

"Ồi, Tristam thâm rên rĩ. Anh ta còn tệ hơn cả thầy Azul."

- Thưa trung úy?

Là giọng Tom. Wahking lờ cậu đi.

- Đúng là không khí đưa chúng ta đi, nhưng nó cũng khiến ta bay chậm lại, bởi không khí chính là một lực cản. Vậy nên cần phải có lực đẩy giúp ta tiến lên; đó chính là vai trò của tuốc bin. Nguyên lý khá đơn giản nhưng cực kỳ lý thú.

- Thưa trung úy? Tom một lần nữa lại ngắt lời.

- Để sau đi, Briggs.

- Chỉ là... Trung úy có thể kiểm tra xem liệu Tristam có còn chăm chú nghe không ạ?

Ngạc nhiên trước lời thỉnh cầu như vậy, viên trung úy quay người lại. Anh ta nói chưa đến một phút, nhưng thế cũng đã đủ để Tristam thiu thiu ngủ.

- Drake!

- Có mặt! Tristam giật nảy mình trả lời.

- Ta vừa nói về cái gì thế?

Khi nhận ra mình đang không phải ở trong lớp học, Tristam gắng nhớ lại những lời trung úy vừa nói. "Lực hấp dẫn trọng lực..." Đúng, là cái: "trọng lực".

- Anh nói về cái gì đó nghiêm trọng, cuối cùng cậu cũng đáp.

- Vẫn là vậy, trung úy đồng ý. Nhưng cậu chẳng hề nghe gì cả. Tôi đang dạy cho cậu nền tảng của vận tải hàng không. Tôi thấy cậu có vẻ là một tên học trò lười. Cậu sẽ không bao giờ học bay được. Và tôi chắc chắn về điều đó đấy, tin tôi đi.

- Dĩ nhiên là em sẽ làm được! Tristam phẫn nộ, cậu thấy phát chán khi mọi người không ngừng coi mình là kẻ bất tài vô dụng. Người ta chẳng cần phải biết tất thảy mọi thứ mới hiểu được thế giới...

- Có vô số cách để hiểu thế giới.

- Lũ chim chúng cũng bay tốt phải không ạ? Và anh cho là chúng biết các mảnh của anh à?

- Vậy thì cậu chỉ cần nhảy ra ngoài rồi đập đập tay thôi. Nếu cậu bay được như chim thì tôi sẽ để cậu lái máy bay.

Trước khi Tristam kịp trả lời, trung úy cho máy bay đâm bổ xuống đất, rồi lại bay lên với tốc độ đáng kinh ngạc. Anh ta khéo léo lượn giữa những đám mây trắng nhỏ, hướng về bên phải rồi lại sang trái, rồi lại lặn xuống... Viên phi công lạ lùng, anh ta rõ ràng đang khoái trá với việc gây ấn tượng với hành khách của mình.

Chỉ đến khi tin chắc rằng Tristam đã ném đủ cảm giác mạnh rồi anh ta mới bay chậm lại và tiếp tục hành trình trong im lặng ở lơ lửng giữa mặt đất và mây trời.

Wahking quay người nhìn lại, lòng mong chờ thấy cảnh Tristam sắp sửa chết ngất đến nơi. Nhưng anh ta ngạc nhiên tột cùng khi thấy Tristam đang vui vẻ nhảy nhót trên ghế ngồi, tay giơ lên trời, cố kiềm không hét lên vì hạnh phúc.

Đã quan sát kỹ từng cử động nhỏ của viên trung úy, Tristam năn nỉ Wahking để cho cậu điều khiển cái tay gạt.

- Đừng có mơ! viên phi công lên tiếng hòng che giấu niềm thán phục của mình.

- Anh sợ em sẽ bay giỏi hơn anh chứ gì! Tristam lẩm bẩm.

Wahking, người luôn tự coi mình là phi công giỏi nhất Trái đất, mỉm cười. Anh bắt đầu thấy thích thằng bé tinh nghịch giờ đang khoanh tay hờn dỗi nhìn chăm chăm những đỉnh núi phía xa.

Mặt trời buổi hoàng hôn rọi những tia hồng cam lên phần đỉnh núi nửa chìm trong đám mây khổng lồ. Đỉnh hình cái đe của đám mây giờ đang đỏ rực.

- Nếu có ngày nào đó, bất chấp những điều tôi vừa nói, cậu vẫn lái máy bay được, thì không bao giờ được lại gần

những đám mây kiểu này, trung úy cảnh báo. Chúng cực kỳ nguy hiểm.

- Em cũng chẳng phải đứa ngốc, Tristam lâu bầu. Có chớp cùng sấm bên trong đó.

- Và cả những cơn gió siêu mạnh cùng những hạt mưa đá to đến nỗi chúng có thể đập chết cậu, thậm chí là giết chết luôn. Một cách giết người không dao, có thể nói là như vậy.

Họ vòng qua đám mây đông rồi tiếp tục lộ trình. Đột nhiên, những cơn gió mạnh thổi lên trên khiến con chim én cơ khí chao đảo.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tristam lo lắng. Không hề có đám mây nào... Vậy luồng gió này do đâu mà ra ạ?

- Do sườn núi. Gió thổi trong vùng đồng bằng men theo những chỗ gờ nổi rồi leo lên sườn núi. Ở phía trên những khối núi lúc nào cũng có gió thổi thốc lên trên. Không một phi công thực thụ nào lại không biết điều đó.

Tristam liếc mắt nhìn về phía những đỉnh núi màu nâu trải dài ngút tầm mắt. Đúng lúc cậu mãi tìm một lời đáp sao cho danh thép thì có tiếng lạo xạo trong mũ bảo hiểm.

- H3 đây thưa trung úy, đội tuần tra trong tầm ngắm đến từ Thành Trắng. Chúng đang tìm kiếm chúng ta, thưa trung úy.

- Chúng thấy các anh chưa?

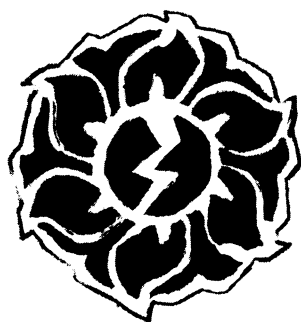
- Chưa, thưa trung úy.

- Quay ngược trở lại, Wahking ra lệnh. Cắt liên lạc. Chỉ trao đổi trong trường hợp khẩn cấp.

Anh nhấn một nút trên bảng điều khiển và bầu không khí im lặng được lập lại trong mũ. Tristam, vốn không nguôi hy vọng được bay vào một ngày nào đó, chăm chú quan sát tất thấy mọi cử chỉ của trung úy đang khéo léo đưa máy bay về trạng thái cân bằng sau mỗi trận gió lốc.

Họ bay trên loạt đỉnh núi và thấy mình đang ở trên biển mây trắng trải dài tới tận chân trời. Tất thấy đều có vẻ yên bình; tuy vậy, Tristam lại thấy có một cảm giác lạ lùng xâm chiếm tâm trí. Cậu nhận thấy phía xa xa, bên tay phải, một công trình xây dựng còn dang dở đang bị bỏ hoang. Đó là pháo đài bay mà Rob từng nói đến.

Trung úy bay qua bay lại phía trên nhiều lần; rồi ngay khi nhìn thấy chiếc máy bay phản lực của đội tuần tra bên mình, anh bẻ lái về phía Bắc.

Đòng tia

Ở trên cao khí quyển Trái đất, có những luồng gió vô cùng mạnh. Chúng có nguồn gốc từ sự khác biệt về vận tốc không khí xuất phát từ xích đạo, không khí tại vùng sóng Rossby và không khí đến từ vùng địa cực.

Tại xích đạo, bề mặt Trái đất có vận tốc tự nhiên là 1.674 km/h. Nếu đứng yên không nhúc nhích trên mặt đất, ta không thể nhận thấy vận tốc này, bởi không khí chuyển động theo Trái đất trong quá trình chuyển động tự quay.

Nhưng ở trên cao, do nhiệt tỏa ra từ Mặt trời, không khí được dẫn chuyển về phía hai cực. Ví dụ khi tiến về cực Bắc, mặt đất quay chậm hơn nên không khí đạt được vận tốc so với nó. Mà vận tốc là khá lớn.

Trước khi hạ thấp độ cao rồi quay ngược trở lại xích đạo, không khí truyền vận tốc của mình cho các ống gió bao quanh hành tinh. Những luồng gió này được gọi là đòng tia. Chúng thường xuyên thổi ở độ cao nhiều kilômét.

Nhìn chung, có hai loại đòng tia tại mỗi bán cầu, nhưng đòng tia tại bán cầu Bắc là mạnh nhất.

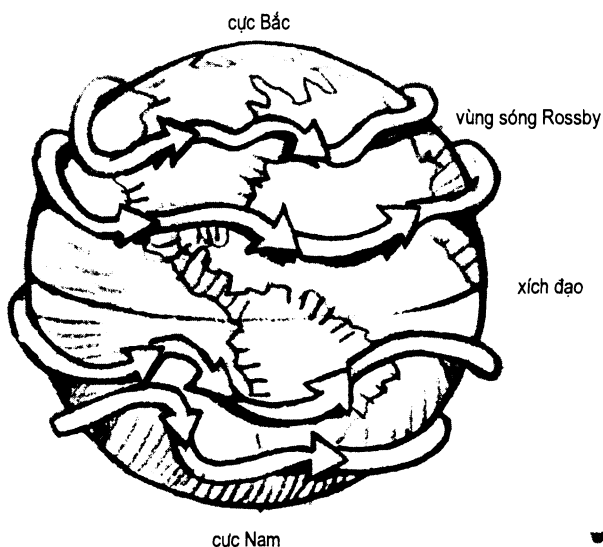
- một là đòng cận nhiệt đới (không quá xa vùng Chí tuyến Bắc) và ở độ cao dao động từ 10 đến 16 kilômét tùy từng thời điểm.
- một đòng tia khác nằm phía trên khu vực miền Bắc nước Pháp (nhưng chúng cũng di chuyển khá nhiều tùy theo từng mùa bởi chúng theo Mặt trời), và ở độ cao dao động từ 7 đến 12 kilômét.

Trung bình, những cơn gió bên trong luồng không khí này thổi với vận tốc 300 km/h. Trong cơn bão xảy ra năm 1999, một bóng thám không đã ghi nhận một trận cuồng phong đạt vận tốc lên tới 529 km/h ở độ cao 8 kilômét phía trên nước Anh.

Những cơn gió của dòng tia luôn thổi từ Tây sang Đông. Những khi có thể, người ta thường lợi dụng chúng để các máy bay đi nhanh hơn và tiết kiệm nhiên liệu. Chúng có thể giúp rút ngắn thời gian một chuyến bay lên tới nhiều giờ! Khi đi từ Paris đến New York, máy bay không thể lợi dụng dòng tia bởi gió thổi theo hướng ngược lại. Chuyến bay kéo dài khoảng 8h15 phút.

Khi từ New York quay lại Paris, phi công có thể lợi dụng dòng tia và chuyến bay khi đó chỉ kéo dài 6h50 phút (ít hơn 1h25 phút)!

Bốn dòng tia trên Trái đất

Chương 8

Mặt trời lặn phía sau đường chân trời. Những cơn mây đông nổi lên dóng đây trên khắp khoảng không bằng phẳng và trắng xóa che phủ mặt đất. Đám mây hình cái đe tỏa ra thứ ánh sáng tím ngắt; bóng của nó, một dải tối sẫm rộng lớn, vạch ngoằn ngoèo trên nền trời. Tristam không còn nhìn theo các thao tác của trung úy nữa, anh vẫn bay thẳng, gần như không hề chạm vào phím điều khiển. Nhiều tiếng đồng hồ trôi qua và màn đêm đã buông xuống.

Đột nhiên, các phi công chuyển hướng máy bay của họ lên cao trên bầu trời. Không khí lạnh dần. Cứ lên cao mỗi kilômét là nhiệt độ lại giảm đi hàng chục độ. Khi nhiệt độ xuống -20°C , dù mặc bộ áo liền quần dày sụ, Tristam vẫn bắt đầu run lên; xuống -30°C , cậu không cất lời nổi. Xuống -40°C , cậu không thể nhúc nhích.

Đồng cứng từ đầu đến chân, cậu gắng thử nói cái gì đó, nhúc nhích tay, chân... nhưng vô ích. Cậu như bị tê liệt vì lạnh. Những tinh thể băng nhỏ xíu giống như những ngôi sao kim cương lấp lánh phía trên phần lườn trai mũ bảo hiểm. Trong vài giây, một bức màn trắng trong mờ che hết tầm nhìn của cậu.

Nhiệt độ giờ là -50°C , và thậm chí nỗi kinh hoàng xâm chiếm tâm trí cậu giờ cũng không làm cậu thấy ấm lên.

Nhiệt lượng trong cơ thể cậu dường như bị bộ quần áo hấp thụ hết rồi bốc hơi ra ngoài không khí. Tim cậu càng đập nhanh thì sức lực càng rời bỏ cậu, như thể bầu trời vừa quyết định thu lại mọi nguồn năng lượng của mình. “Trung úy! cậu kêu thầm trong đầu mà không thể mở miệng được. Cứu em với!”

Cậu không còn nhìn thấy gì nữa.

Bỗng nhiên mặt dây chuyền của mẹ cậu bắt đầu thiêu đốt da thịt cậu và cảm giác về một mối nguy hiểm sắp xảy đến thế chỗ cho trạng thái thờ ơ dần vì lạnh.

Qua lớp băng bám vào mắt khiến cậu thành mù dờ, một hình ảnh dần hình thành trước mắt cậu. Cậu nhận thấy một dạng ống nằm ngang, nơi gió thổi mạnh vô cùng và tự di chuyển trong khí quyển. Rồi cậu nghe thấy một tiếng cạch trong mũ bảo hiểm và hình ảnh biến mất.

- Cậu định chết vì lạnh à? trung úy lên tiếng hỏi, anh ta vừa khôi phục lại hệ thống giao tiếp.

Dần dần nhiệt độ trong bộ quần áo của Tristam tăng lên và cậu cảm thấy mình đang rã đông. Lớp băng trên lưới trai mũ bảo hiểm của cậu tan chảy ra.

- Có một nút bấm trên thắt lưng giúp cậu thích nghi với nhiệt độ bên ngoài. May là tôi đã quay người lại nhìn! Cậu có thể nói cảm ơn tôi.

- Lẽ ra anh phải bảo em từ trước!

- Tôi không nghĩ ra: tôi cứ tưởng cậu là phi công...

Tristam lẽ ra có thể nổi giận, nhưng ảo giác vừa xuất hiện khiến cậu rơi vào trạng thái bối rối lạ lùng, hết như cảm giác cậu đã nhận thấy sau bài kiểm tra tại Blueberry, khi cậu không thể tìm thấy làng mình phía trên miệng núi lửa. Cậu căng mắt nhìn ra ngoài đêm đen nhưng không thấy bất cứ dấu vết nào của hiện tượng đáng sợ đó.

- Chúng ta sẽ đi vào dòng tia, trung úy thông báo! Bám chặt vào!

May mắn thay: hai tay của Tristam, dù vẫn còn tê cứng, bám chặt lấy nắm cửa bên của chiếc mô tô bay mà không hề buông ra. “Ít ra mình cũng không có nguy cơ hẫng tay mà ngã!” cậu thầm nghĩ.

- Tristam! Tom kêu lên, giờ người phi công lái máy bay chở cậu đang ở sau trung úy. Tớ đã có lý!

- Về vấn đề gì?

- Về dòng tia! Tớ biết là không thể đến Scinty Town kịp lúc nếu không lợi dụng chúng!

Vì Wahking nghe được chúng nói nên Tristam đấu tranh để có thể tập trung tư tưởng. Cậu phải chứng tỏ cho anh ta thấy cậu biết lắng nghe và học hỏi.

- Thưa trung úy, ròng xia là gì ạ?

- Là một dạng luồng không khí rất mạnh, chúng đi vòng quanh hành tinh chúng ta từ Tây sang Đông. Cậu càng đến gần tâm chúng thì gió thổi càng nhanh hơn.

- Nhanh đến mức nào ạ?

- Chúng có thể lên tới 300 km/h, Wahking trả lời không chút do dự.

Anh ta tiếp tục giải thích bằng các dẫn chứng minh họa đủ đơn giản để Tristam có thể hiểu được, nhưng cậu không còn lắng nghe nữa. Viên cảnh sát đã nói chính xác điều cậu thoáng trông thấy lúc trước! Thật quá đổi lạ lùng. Chuyện này xảy đến với cậu hai lần rồi. “Nếu điều đó xảy ra thì chính mình cũng thực sự cảm nhận được luồng không khí đó!” cậu vui sướng nghĩ thầm trước khi ngẩng đầu lên.

Cậu nhớ lại cái đêm không sao tại Thành Trắng đã khiến cậu lo lắng đến mức độ nào. Còn ở đây, cách xa mọi nguồn ô nhiễm, bầu trời đầy sao sáng. Trong hàng nghìn dạng hình mà các vì sao gợi nên, cậu ngỡ như đang thấy

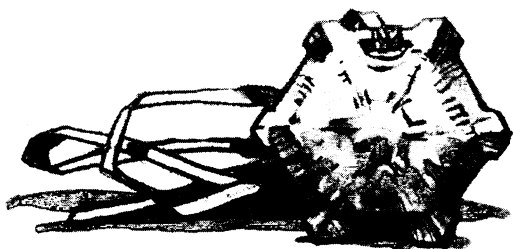
khôn mặt của Myrtille. Trông cô thật uy nghiêm và rạng rỡ.

Lần lượt từng chiếc máy bay một đi vào trong dòng tia. Một cơn gió mạnh không tưởng nổi ngọam lấy họ rồi họ lao về phía Đông với vận tốc chóng mặt.

Mảnh trăng lưỡi liềm đã lên cao khi trung úy ngoặt về phía Nam và rời khỏi dòng tia. Nhưng phải nhờ những tia sáng le lói của ngày mới họ mới nhận ra ánh sáng chập chờn của một thành phố xây dựng trên mây.

Một lát sau, các phi công lần lượt hạ cánh ở cách xa thành phố đó, phía sau ngọn đồi nhỏ. Mọi người đều xuống khỏi máy bay. Ngồi ngay sát cạnh nhau, Tristam và Tom quan sát người của trung úy dựng trại rồi tập hợp lại quanh chỉ huy.

- Xin chào mừng đến nơi chôn nhau cắt rốn của tôi! Wahking thốt lên. Từ giờ phút này trở đi, đừng bao giờ quên là các bạn đang nằm trong vòng vây của kẻ thù.

Chương 9

Scinty Town không quá đồ sộ, ngay cả khi vẫn còn sót lại vài dấu tích của sự thịnh vượng trước kia. Ví như nhà máy gió vẫn còn khá mạnh để duy trì đám mây to rộng trải dài quanh thành phố.

Đô thị này vốn thuộc Vương quốc Mây Trung, nhưng vị trí tương đối biệt lập đã biến nơi đây thành chốn trú ngụ của quân nổi dậy ủng hộ cha Myrtille. Nhiều năm qua, quân nổi dậy đã đẩy nền tài chính của thành phố đến cảnh phá sản, còn dân chúng, trước kia vốn hòa hợp và đoàn kết, giờ lại chia rẽ. Phần lớn trong số họ muốn chấm dứt mọi cuộc đấu tranh và sống yên bình dưới sự trị vì của Tyran. Với những con người này, thông tin về cuộc hành hình Myrtille mang lại niềm vui to lớn. Họ nghĩ rằng con gái của vua phương Bắc đáng phải trả giá cho cha mình và cái chết của cô sẽ đánh dấu sự phục sinh nơi thành phố của họ. Khi những tên lính đầu tiên đến, họ dang rộng vòng tay chào đón chúng.

Nhưng rồi quân nổi dậy cũng đến đây. Kín đáo, thận trọng không để bị nhận ra, họ tìm chỗ náu mình bên những người bạn chiến đấu cũ vẫn còn trung thành với vị vua bị phế truất. Họ bắt đầu lên kế hoạch giải cứu Myrtille, song cũng không hề nuôi ảo mộng: quân số của họ quá ít ỏi và có nguy cơ bị tiêu diệt nhanh gọn. Tệ hại hơn nữa lại có lời

đồn thổi kinh khủng lan nhanh giữa họ. Người ta nói rằng Tyran đang thiếu nô lệ và hẳn ta có ý định bắt càng nhiều dân Scinty Town càng tốt để phục vụ quá trình xây dựng những pháo đài bay khủng khiếp dọc biên giới vương quốc của hắn.

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi Tristam và Tom đến nơi này.

Một nhóm nhỏ người của trung úy do Rob dẫn đầu đã dành thời gian đi khắp thành phố để nhận thông tin. Họ được biết Myrtille sẽ bị giải đến công viên trung tâm trước giờ hành quyết vài phút. Họ cũng khám phá ra rằng quân lính của Tyran đã nhận được lệnh ngắt thiết bị của nhà máy gió ngay khi có dấu hiệu nổi dậy đầu tiên. Người của Rob thu thập được tin này đã bị đánh úp và bị giết chết. Chỉ mình Rob là thoát nạn.

Thế là họ đã có những nạn nhân đầu tiên trong khi cuộc chiến còn chưa bắt đầu.

Khi nhận được tin này, tuy thiên về xót thương cho họ nhưng trung úy không hề nói gì. Anh đi tìm Tristam và Tom rồi mô tả cho cả hai bản đồ thành phố. Tay chỉ vào ngôi nhà ở mạn Tây công viên, anh nói với chúng:

- Giờ các cậu là thành viên của nhóm. Việc giải cứu Myrtille phụ thuộc vào các cậu. Ngay khi Myrtille thoát khỏi đội canh gác và gặp được các cậu, các cậu phải dẫn cô bé đến đây. Máy chiếc máy bay cùng phi công sẽ đợi tất cả ở đằng sau ngôi nhà. Họ sẽ chở tất cả đến nơi an toàn. Chúc may mắn.

Vào cái ngày được ấn định để hành quyết Myrtille, bình minh chậm chạp thức giấc. Hai người bạn ngồi phía trên một ngọn đồi nhỏ nhô cao trên công viên trung tâm thành phố, gần như là vô hình trong bộ quần áo ngụy trang màu trắng của mình. Phía bên dưới, hàng trăm người tò mò đã tụ tập

quanh một cái hố khoét sâu trong mây. Trà trộn trong đám đông, đám mật thám của Tyran đã vào hết vị trí. Cái bầy hiện ra rõ mồn một.

Hai người bạn căng thẳng lộ rõ. Kể từ lúc rời khỏi Blueberry, chúng không ngừng bị đưa đi hết nơi này đến nơi khác. Mọi thứ giờ đã thay đổi: chúng hiện tại là một phần trong kế hoạch tác chiến.

- Anh ta đang làm gì vậy? Tom thì thăm đến cả trăm lần.

Chúng đang đợi Rob, anh sẽ bay lướt qua chỗ chúng trên chiếc mô tô của mình để thông báo rằng Myrtille đã đến. Tại thời điểm đó, và chỉ tại chính thời điểm đó, chúng sẽ làm ra vẻ như đi xuống quảng trường rồi trà trộn vào đám dân chúng để không bị phát hiện.

- Nhưng anh ấy đang làm gì thế nhỉ? Tom tiếp tục. Ngốc thật, lẽ ra chúng ta phải liên lạc với nhau qua bộ đàm!

- Thôi đi, cậu làm tớ stress rồi đấy!

- Thế nếu Rob không đến thì sao? Thế nếu anh ấy ở xa mà chúng ta không trông thấy thì sao?

- Rốt cuộc, cậu có cần miệng lại không?

- Thế nếu chúng ta không chạy nhanh được thì sao?

Đúng lúc đó một chiếc máy bay phản lực lướt qua phía trên đầu chúng.

- Có phải anh ấy không? Tom vừa hỏi vừa cố nhận ra viên phi công đang bay xuôi xuống quảng trường rồi hạ cánh tại đó.

- Tớ không nghĩ thế, Tristam đáp.

Năm chiếc máy bay khác hiện ra từ phía sau ngọn đồi nơi hai người bạn cắm chốt. Chúng hạ cánh xuống ngay cạnh chiếc đầu tiên.

Đám phi công nhảy xuống đất rồi dựng rào chắn quanh cái lỗ khoét sâu trong mây. Rồi chúng đóng một tấm ván xuống đất sao cho đầu tấm ván nhô ra phía trên khoảng không, nom hết như chiếc ván nhảy lơ lửng phía trên bề bơi bốc khói không đáy.

Trong lúc hai người bạn lo lắng nhìn quang cảnh thì có tiếng vù vù trong không khí khiến cả hai chú ý. Chúng quay người lại. Hàng trăm, hàng trăm chiếc máy bay phản lực đủ mọi kích cỡ đen kịt bầu trời.

Chương 10

- **T**hảm họa rồi! Tom thốt lên. Rob sẽ không bao giờ đến nữa đâu! Cậu có nghĩ là trung úy không ngờ tới việc này không?

Đang cực kỳ nghi ngờ về điều này, Tristam không lên tiếng đáp lại. Cậu khiếp hãi nhìn đám máy bay của Tyran bay theo từng nhóm mười chiếc một phía trên đầu hai đứa. Một số chiếc kích cỡ vô cùng lớn chở tới ba mươi lính vũ trang tận răng. Tristam và Tom không hề nghĩ rằng lại có thể có nhiều máy bay đến vậy.

- Cậu thấy không? Tristam buột miệng trong khi chỉ vào nhóm lính đóng quân phía bên ngoài thành phố.

- Cứ như thể chúng đang xây một nhà máy gió.

- Cậu nghĩ thế á? Nhưng ở đây đã có một cái rồi mà! Sao lại còn phải xây thêm một cái nữa?

- Thế nhỡ Rob chết rồi thì sao? Tom lo lắng hỏi.

- Chúng ta sẽ tự mình tới đó! Tristam cả quyết, cậu những muốn không nghĩ tới giả thuyết này.

Chúng cởi bỏ bộ trang phục nguy trang rồi bí mật trèo xuống. Trong khi chúng, với ba lô trên lưng, trà trộn vào đám đông, một chiếc máy bay vận tải được tám chiếc máy bay chuẩn chuẩn hộ tống bay trên đám đông rồi hạ cánh xuống cạnh vòng tròn trung tâm. Tin tức lan truyền nhanh

chóng: cánh phạm nhân vừa tới.

Năm mươi tên lính trang bị cung nỏ có khả năng bắn năm mũi tên cùng lúc đồng loạt nhảy lên phần đuôi máy bay vận tải rồi chĩa vũ khí về phía đám đông. Rồi đến lượt Myrtille xuất hiện, tay bị xích và bị một tên lính dẫn đi.

- Cô ấy kia rồi, Tristam thì thâm, tim đập thình thịch.

Phía sau công chúa, bốn tù binh khác cũng rời máy bay. Người cuối cùng xuất hiện kháng cự mãnh liệt bất chấp chiếc áo trói cản trở động tác của ông, đến mức phải có mười tên lính mới chế ngự được ông.

- Lũ phản bội! đám đông phấn khích cao độ hét lên.

- Đức vua vạn tuế!

Mắt dán chặt vào Myrtille, Tristam không nhận thấy bạn mình đang đông cứng lại ngay cạnh mình.

- Là bố tớ... Tom vừa rên rỉ vừa chỉ vào người đàn ông mặc áo trói. Chúng ta phải thay đổi kế hoạch thôi!

- Ôi không...

Bỗng nhiên tất cả đều quay đầu nhìn lại: ai đó vừa tiến về phía trung tâm quảng trường với cả toán lính vây quanh. Chiếc áo choàng tối màu có thêu đám mây trắng tung bay phất phới trong gió.

- Bão Tuyết... mọi người thì ào.

Đúng lúc đó, một sự kiện không ngờ tới khiến tất cả quay ngoắt lại. Myrtille, con gái vua phương Bắc, bắt đầu hét toáng lên:

- Bẫy đấy! Mọi người hãy trốn đi! Đừng tìm cách giúp ta nữa, ta xin mọi người đấy!

Giận điên người, tên lính lấy tay bịt mồm cô lại để buộc cô câm miệng. Bỏ qua Myrtille, Bão Tuyết đi về phía rào chắn được dựng quanh tấm ván dành cho tử tù. Hắn trèo lên chiếc bục dựng bên cạnh rồi liếc mắt nhìn khiến tên

lính canh công chúa lạnh buốt sống lưng trước khi cất lời nói với đám đông:

- Trước kia chúng ta sống trong yên bình và tự do, hấn bắt đầu với giọng lạnh te. Nhưng tên phản bội Landow, tên vua phương Bắc thất thế, đã phá hỏng tất cả mọi thứ. Cách đây mười hai năm, đức vua vinh quang của chúng ta đã dè bẹp đội quân thâm hại của hấn ta, nhưng điều đó là không đủ với Landow. Như con rắn độc, hấn ta tiếp tục đầu độc đầu óc những con người yếu đuối và cả tin. Con quỷ đó đã khơi mào cuộc nội chiến và khiến hàng nghìn người dân vô tội phải bỏ mạng. Đã đến lúc phải hành động để cuộc tắm máu này không tái diễn nữa.

Đám đông sôi sục hấn lên. Từng lời của tên Bảo Tuyết tìm được sự hưởng ứng trong cơn giận của từng người, trong mong muốn trừng phạt những kẻ chịu trách nhiệm về cuộc sống khốn cùng của họ. Suy yếu bởi năm tháng sống trong cảnh thiếu thốn, bị tẩy não bởi luận điệu tuyên truyền mị dân của Tyran, họ hét tên Landow và phản nộ: “Xử tử lũ phản bội!”

Bài diễn văn của Bảo Tuyết đã mang lại thành công vang dội. Tristam và Tom cảm nhận thấy cơn diên đang lan nhanh trong đám đông.

- Ngày hôm nay, tên hèn nhát đó đã biến mất, nhưng những tên hèn mạt vẫn còn muốn làm phương hại vương quốc của chúng ta, và chúng vội vàng di theo con gái của tên phản bội đó. Những kẻ này là kẻ thù của các bạn.

Tristam quay người về phía Tom.

- Chúng ta phải báo với trung úy! Anh ấy cần phải biết bố cậu cũng ở đây.

Đôi môi run run, hoàn toàn tuyệt vọng và không thể đưa ra một quyết định dù nhỏ nhất nào, Tom quan sát bố mình đang vật lộn với đám lính.

Bão Tuyết giơ tay lên trời.

- Nhưng tên phản bội đó đã thất bại! hắn hét lên. Chúng ta đã bắt được con gái hắn! Chúng ta đã bắt được tên đại tá thân cận bảo vệ con gái hắn! Chúng ta đã bắt được ba tên tổng trấn mưu toan giúp đám nổi loạn!

- Hoan hô! đám đông kêu lên. Đức vua muôn năm!

Chúng cười toí cho Myrtille, rồi cả năm tù nhân bị đẩy về phía vòng tròn chết chóc. Dùng đầu mũi giáo sắc nhọn,

đám lính bắt một trong số tù nhân tiến về phía tấm ván. Tấm ván, vốn chỉ dày có vài centimét, oằn xuống dưới trọng lượng của kẻ bất hạnh. Những cuộn hơi nước trắng xóa lướt qua chân ông.

Đám đông nổi giận.

- Xử tử lũ phản bội! Xử tử lũ phản bội!

- Tổng trấn, Bảo Tuyết nói. Ta hy vọng ông sẽ có lựa chọn tốt hơn ở thế giới bên kia.

Tay bị quặt chặt sau lưng, không hề nhìn cái hố dưới chân mình, người tù nhân không nhúc nhích. Ông không chịu tiến lên thêm. Đột nhiên tấm ván nghiêng đi. Kẻ tử tù mất thăng bằng rồi rơi vào khoảng không giữa tiếng gào thét dâng cao trong đám đông.

Chương 11

Một cơn sợ hãi lan khắp cử tọa. Khoảng nửa tá mô tô bay mỗi chiếc đều chở một phi công cùng một hành khách bay là là phía trên đầu mọi người rồi lao về phía đám tù nhân.

- Là trung úy đó! Tristam kêu lên. Nhanh lên, đến điểm hẹn của chúng ta đi!

Cậu kéo tay Tom lùi về phía ngôi nhà Wahking từng chỉ trên bản đồ.

Do quay lưng lại nên cả hai không nhìn thấy mấy chiếc máy bay lại gần vòng tròn và người của trung úy túm lấy cổ áo tù nhân rồi nhấc bổng họ lên không trung.

- Đừng bắn chừng nào chúng còn bay phía trên đám đông! Bão Tuyết ra lệnh cho người của hắn. Ta cần tất cả dân chúng còn sống. Bệ hạ cần nô lệ.

Đám lính đợi cho quân nổi dậy bay xa dần. Ngay khi ấy, loạt tên bắn ra như mưa.

Không bị trúng tên nhưng một người của trung úy gặp khó khăn. Anh ta nắm lấy cổ chiếc áo trói của đại tá Briggs, nhưng lại bị trượt tay. Anh ta gắng hết sức bình sinh để không buông tay ra, nhưng rồi lại bị mất thăng bằng và rơi xuống cùng tù nhân. Cả hai người lăn tròn trên mặt đất. Tay bị trói, bố của Tom cố gắng nhòms dậy; nhưng chẳng

ích gì. Tom lao về phía bố bất chấp Tristam dùng mọi cách giữ cậu lại.

Đột nhiên cả bốn chiếc mô tô bay tách nhau ra rồi bay về tứ phía. Một trong số chúng quay nửa vòng rồi hướng về phía Tristam, cậu bắt lực đứng nhìn bạn mình lao vào miệng cốp. Vài giây sau, chiếc máy bay phản lực thả Myrtille xuống trước khi quay trở lại chiến đấu.

- Tristam! cô gái thốt lên. Khôôôôông! Cậu đi đi! Là bấy đó!

- Tớ biết! Tristam nói, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Mặt dây chuyền của mẹ cậu bắt đầu bóng rắt; cậu cảm thấy ngạt thở trước mối nguy hiểm sắp tới. Cậu nhìn quanh xác định nguồn cơn và thấy một đám mây trắng đứng xuất hiện phía trên thành phố. Nó phồng lên nhanh trông thấy.

- Tristam! Đi đi! Myrtille lại hét lên.

Cậu không trả lời. Tom vừa gặp được bố. Người của phe nổi dậy rơi xuống cùng đại tá lao về phía đám lính để đánh lạc hướng. Tom đỡ bố đứng dậy rồi hai bố con bắt đầu chạy về phía Tristam. Tristam liền nói với Myrtille: “Đi theo tớ!” rồi vội lao về phía điểm hẹn, nằm cách chỗ đó khoảng vài khối nhà.

Họ lao như điên qua những con phố vắng tanh vắng ngắt. Đúng lúc họ chỉ còn cách đích năm mươi mét nữa thì một mũi tên lao xuống mái nhà phía tay phải họ. Ở đầu mũi tên có gắn sợi cáp bằng đồng hướng lên trời cao. Tristam cảm thấy tóc mình dựng ngược trên đầu và, trước khi cậu kịp phản ứng, sét đánh thẳng xuống mái nhà. Hai người bạn bị hất tung ngã lộn ra đất. Tiếng sấm nổ dì dưng.

- Myrtille! Cậu ổn chứ? Tristam vừa thở hổn hển vừa đứng dậy.

Loạng choạng, người phủ đầy bụi, Myrtille gật đầu rồi đứng thẳng dậy. Tristam liếc mắt nhìn qua vai mình: Tom và

bố cậu đang dần bắt kịp mọi người. Một mũi tên mới nổi từ trên đám mây cắm thẳng xuống đất trước mắt họ mà không hề nổ. Cảm giác nguy hiểm tăng gấp bội trong ruột gan Tristam. Cậu nhìn thấy tóc của Myrtille dựng đứng trên đầu.

- Ngồi xổm xuống! cậu ra lệnh cho cô. Luôn giữ hai chân chạm đất nhé!

Một tia chớp lao dọc theo chiều dài sợi cáp với tốc độ nhanh khủng khiếp rồi đánh xuống đất, mặt đất nứt toác ra. Sương mù tích tụ phía dưới ngay lập tức nổi lên bề mặt. Rồi đến tiếng sấm đinh tai nhức óc khiến xương khớp tất cả mọi người run lên bần bật.

Tristam quay người lại và hiểu rằng Tom có lý: đúng là người của Tyran đã xây một nhà máy gió mới! Nhưng nhà máy đó không phải để gia cố bề mặt: chúng đã tạo ra một đám mây khổng lồ, có chiều thẳng đứng, với đỉnh hình cái đe. Chính từ đó mà những mũi tên tạo sét được bắn ra. Tyran điều khiển hướng những tia chớp nhờ vào sợi

cáp bằng đồng. Hắn đã biến đám mây mạnh nhất thành một thứ vũ khí chiến tranh!

Tristam đứng dậy và nhận ra ba chiếc mô tô được sắp xếp để họ bỏ trốn. Cầm tay Myrtille kéo đi, cậu đi vòng qua vết nứt trên mặt đất rồi chạy về phía chúng.

Kế hoạch của Wahking gần như đã thành công. Gần như bởi vì một trong những chiếc chim én đã bị trúng sét. Hai chiếc khác dường như vẹn nguyên, nhưng cả hai phi công đều không ở đó.

Tristam trèo lên một trong hai chiếc tránh được sét, khởi động tuốc bin như cậu từng trông thấy, để Tom có thể nhận ngay ra chiếc máy bay sẵn sàng cất cánh. Rồi sau đó cậu chạy vội sang chiếc kia.

- Tớ lãnh quyền chỉ huy, Myrtille vừa đến đứng trước mặt cậu vừa thông báo.

- Không có chuyện đó đâu! Cậu thậm chí còn không biết lái máy bay!

Cô cầm lấy tay gạt cần lái, và chiếc máy bay nhô lên khoảng vài centimét.

- Cậu biết lái à!? Tristam sửng sốt.

- Lên nhanh đi, đừng làm điều dại dột nữa.

- Chúng ta phải đợi Tom chứ! Tristam thốt lên trong khi đến ngồi sau cô.

Nhưng đám lính đuổi theo bố con Tom đã bắt kịp được họ!

- Họ sẽ không tới được đây đâu, Myrtille rên lên.

- Còn tớ, tớ nói là họ sẽ tới được đây. Chúng ta sẽ đợi họ! Tom! Đến đây nào! Tristam hét to hết hơi.

Đúng lúc đó một tên lính đã tóm được tay Tom. Cậu gắng sức thoát ra nhưng vô ích.

Thấy con trai bị bắt, đại tá Briggs dừng sững lại. Đám lính liền nhảy bổ vào ông rồi đè ông xuống đất.

Chúng không thể làm gì hơn cho bố con Briggs nữa. Myrtille cất cánh, lòng bối rối tuyệt vọng.

- Toooooooooommm! Tristam hét lên mà không trông thấy khoảng một tá chiếc chuyen cơ phản lực, đang bay là là sát mặt đất dàn hàng thẳng trước mặt hai đứa.

Chương 12

Trước vẻ ngạc nhiên sững sờ của Tristram, Myrtille lái máy bay rất thành thạo. Sau khi cất cánh, cô nghiêng máy bay rồi quay ngược trở lại. Họ bay lướt qua phía trên Tom và bố, hai người đang bị khoảng hai chục tên lính bay vây.

- Chúng ta đi đâu? Myrtille hỏi. Mình có quân tăng viên không?

- Chúng ta lẽ loi cô độc, Tristam thì thâm. Không hề có kế hoạch gì cả.

- Các cậu điên thật rồi! Chúng ta sẽ làm gì? Nếu chúng ta bị bắt, tất cả sẽ toi thôi!

- Chẳng có gì toi cả! Tristam hét lên. Chúng ta sẽ chiến đấu!

- Nếu thoát được, chúng ta có thể tiến hành trao đổi, Myrtille nói mà không cần biết Tristam có nghe hay không. Tớ có thể đề nghị đổi mạng sống của tớ lấy Tom...

Cô bay trên quảng trường nơi lẽ ra phải diễn ra cuộc hành quyết. Quân lính của Tyran có mặt khắp mọi nơi, cung nỏ hướng thẳng lên trời. Myrtille kéo tay gạt, chiếc mô tô bay vút lên cao, ngoài tầm tên bắn. Người dân thành phố đã rời khỏi quảng trường vào trốn trong nhà tránh những tia chớp liên tục đánh xuống kèm theo sau đó là tiếng sấm ù ù đùng ình tai.

Quanh đám mây phát ra tia sét, bầu trời xanh trong vắt. Myrtille chăm chú dò xét xung quanh rồi thất vọng: không có bất cứ chỗ nào có thể ẩn náu được, và đám phi cơ lao đuổi theo đã bắt kịp cả hai.

Cụp mắt nhìn xuống Scinty Town, Tristam thấy hàng đàn phi cơ chim én xuất phát từ mái những ngôi nhà mà sét còn chưa phá hủy. Bằng vài thao tác, những chiếc phi cơ này đã chen vào giữa đám phi công của Tyran và hai đứa.

- Quân tăng viện kia! Tristam thốt lên. Chúng ta không hề cô độc!

Myrtille thở phào nhẹ nhõm: dù cho quân đồng minh của hai đứa không nhiều nhận gì cho cam nhưng chúng cũng có thể tranh thủ thời gian được. Cô lái máy bay nghiêng sang phải rồi tăng tốc rời xa thành phố tồi tệ này càng nhanh càng tốt.

- Tìm chỗ nào đó mà đất có vẻ tự nhiên nhé! cô đề nghị Tristam. Tớ muốn...

Cô im bật, đầy khiếp sợ: từ phần đỉnh hình đe của đám mây sét, một tiểu đội phi cơ chiến đấu của Tyran lao bổ vào hai đứa. Cô lộn vòng lại rồi hướng về phía để đám mây đông. Viên pha lê của Tristam bắt đầu nóng ran lên.

- Cậu làm gì thế? Tristam vừa kéo sợi dây chuyền qua lần áo vừa kêu lên.

- Chúng ta không có quyền lựa chọn, Myrtille trả lời. Nếu muốn thoát, chúng ta phải bay xuyên qua đám mây.

- Nhưng như thế thật điên rồ! Tristam thốt lên.

- Đến tìm tớ đã là điên rồ lắm rồi, Myrtille đáp lại.

Bay ngoằn ngoèo giữa những lần chớp đánh liên hồi xuống thành phố, trung úy Wahking cùng người của mình kiên trì chiến đấu. Họ đã kết nối được với quân nổi dậy và kiên cường cắt đuôi cho hai kẻ đào tẩu.

Khi trông thấy Myrtille và Tristam lao về phía đám mây khổng lồ màu trắng, họ kêu lên khiếp sợ: tử thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, chưa từng có ai sống sót thoát khỏi đám mây đông.

- Tôi đã từng nói với cậu ta là không được lại gần nó cơ mà! trung úy kinh hãi hét lên, ngay trước khi cả hai biến mất trong vòng xoáy của con quái vật phát điện kia.

Anh ra hiệu cho người của mình rồi lao về phía Scinty Town. Ngay lập tức hai chiếc mô tô còn lại của lực lượng cảnh sát Thành Trắng bám theo họ. Một lát sau, lần lượt, từng chiếc từng chiếc một, lao qua phần đất của thành phố vốn đã bị sét đánh nứt toác. Trong đám phi công thuộc hạm đội của Tyran, chỉ những tên giỏi nhất mới dám bắt chước họ. Những kẻ khác nằm bẹp rúm ró trên mặt đất, lấp kín lối đi mà chúng định bám theo bằng những mảnh vỡ từ phi cơ của mình.

Chương 13

Khi đã vào trong đám mây khủng khiếp kia, Myrtille và Tristam cảm thấy ngột thở. Bị lớp sương mù ẩm ướt xám xịt dày che khuất tầm nhìn và những luồng gió xoáy lốc mỗi giây lại mạnh thêm giày xéo, ngay tức khắc cả hai mất mọi khả năng định hướng.

Con quái vật cả hai vừa lao vào có sức mạnh mà chúng chưa từng hình dung ra.

Myrtille nhớ lại cơn mưa như trút nước và cơn mưa đá nện như dùi cui xuống đại dương phía dưới cung điện của Tyran, và hiểu rằng cơn đại hồng thủy ấy hẳn phải được sinh ra từ trung tâm đám mây. Cô những muốn nói điều này với Tristam, nhưng những cơn gió chuyển động lên trên thổi mạnh tới nỗi giờ chúng không thể nói chuyện được nữa.

Không hề hay biết rằng cả hai đang hướng về tâm đám mây, nơi gió có sức mạnh khủng khiếp nhất, nơi hạt mưa to hơn rất nhiều và trở thành những quả bóng băng, Tristam áp sát vào Myrtille để giữ cô khỏi ngã.

Xa xa, tí xa phía dưới chúng, là bề mặt Trái đất. Phía bên trên là Tyran.

Từng giọt nước gائن như đã đóng băng bắt đầu nện xuống. Không hề có bộ quần áo liền bảo hộ, Myrtille cảm thấy từng cơn lạnh buốt giá chạm vào làn da trần ở phần

tay và căng chân. Cô giơ tay lên bảo vệ đầu. Ngay lập tức Tristam cởi mũ bảo hiểm của mình ra đưa cho Myrtille. Một hạt mưa đá có kích cỡ bằng nắm tay đập vào phía trong khiến chiếc mũ rơi khỏi tay cậu.

Hạt mưa đá thứ hai, còn to hơn rất nhiều, nhắm thẳng vào cánh phải chiếc mô tô khiến nó vỡ tan tành. Tristam níu lấy Myrtille thật chặt đúng lúc cú sốc hất văng cả hai ra khỏi ghế ngồi. Gió mạnh đến nỗi hai đứa tiếp tục bay lên trên. Chiếc máy bay bị hỏng mất hút giữa bốn bề khoảng không hung dữ.

Khi chúng cách bề mặt Trái đất sáu nghìn mét, gió yếu đi một chút. Dạ dày quặn thắt, không thể thở nổi, chúng bắt đầu rơi thẳng xuống với tốc độ chóng mặt.

Chúng không còn trông thấy gì nữa. Chúng rơi xoáy tròn càng lúc càng nhanh hơn; mỗi lúc chúng lại chờ đợi cánh rơi thẳng xuống bề mặt Trái đất lần đầu tiên - cũng là lần cuối cùng - trong đời.

Rồi vận tốc rơi giảm dần và chúng lấy lại tinh thần. Tristam cố hết sức ôm Myrtille thật chặt, đồng thời cố bảo vệ được chẳng hay chớ phần tay chân để trần của cô.

Chúng hẳn không còn cách phần đế đám mây bao xa thì một cơn gió lốc của luồng gió thổi thẳng lên trên lại một lần nữa cuốn chúng lên. Càng lên cao, những giọt nước đóng băng lại càng to hơn; có thể gọi chúng là những quả bóng băng.

Vì một lý do cả hai không hề hay biết, cơn gió lại mạnh lên gấp bội, đẩy chúng lên cao với tốc độ điên cuồng. Tai chúng bắt đầu ù đi. Nhiệt độ lại giảm tiếp. Sau khi lên cao vài kilômét, gió đột nhiên ngừng bật.

Chúng rơi xuống, bao quanh là hàng triệu quả bóng băng to bằng nắm tay. Sét đánh chói lòa, chớp sáng trắng

xanh khiến cả hai lóa mắt trong lúc tiếng sấm đi đùng như xé toạc không khí.

Ôm chặt lấy nhau, chúng trải qua nửa giờ đồng hồ hết bay lên rồi lại rơi xuống như vậy trong lòng đám mây mạnh nhất Trái đất, hết như chiếc lông vũ bị cơn bão táp vùi dập.

Hoàn toàn mất phương hướng, mắt lóa như mù, không còn biết đầu mình đang ở trên hay dưới, liệu mình đang bay lên hay rơi xuống, Tristam nhắm mắt lại. Cậu cảm thấy Myrtille luồn tay vào tay cậu. Mọi giác quan của cậu giờ chỉ còn cảm nhận được cảm giác chạm vào bàn tay ấy. Cậu không còn nhìn thấy ánh chớp, không còn nghe thấy tiếng cơn dông ì ầm. Trái tim cậu nện thình thịch trong lồng ngực còn mạnh hơn cả lúc chiếc mô tô bị nổ tung. Cả thế giới giờ gói gọn trong bàn tay Myrtille. Cô bạn hết đuổi rồi lại nắm tay lại như thể muốn nói điều gì đó. Cuối cùng, cô cấu vào tay cậu.

Tristam choàng mở mắt.

Cả hai đã rời khỏi đám mây và đang rơi xuống bề mặt Trái đất cùng đám mưa đá.

- Ôm tớ càng chặt càng tốt! Tristam kêu lên trước khi kéo hai sợi dây mảnh ở hai bên chiếc ba lô. Chúng ta sẽ thoát!

Chiếc túi mở ra ngay lập tức, và một đôi cánh bung ra.

Vài giây sau, cả hai bay lướt trong không trung, dần xa cơn dông chết người kia.

Chương 14

Bề mặt Trái đất, toàn cây cối bao phủ, chỉ còn cách khoảng một trăm mét nữa. Tristam nhìn mặt đất dần tiến lại gần: liệu cậu có biết cách hạ cánh?

Cậu nhìn thấy một sườn đồi trên đó có khoảng rừng thưa trải rộng.

Khi kéo nhẹ hai sợi dây, cậu nhận ra là mình có thể điều khiển đôi cánh. Một cơn hưng phấn chạy dọc khắp cơ thể cậu. Cậu đang bay! Cậu đang bay như chim!

- Aaaaaa! Tristam vừa hét lên vừa cố thao tác để bay lên và hãm dần lại.

Nhưng rủi thay, đôi cánh lại tăng tốc và tiếp tục rơi thẳng xuống đất. Tiếng kêu vui sướng của cậu giờ chuyển thành tiếng rên siết khi cả hai lao về phía khoảng rừng thưa.

Chúng ngã nhào xuống đất rồi lăn tròn trên mặt đất mềm hơn rất nhiều so với những gì Tristam chờ đợi.

Khoảnh rừng thưa được phủ một lớp bùn dày trộn lẫn với tro. Khi rốt cuộc cả hai cũng dừng lại được, Tristam thấy đầu mình ngập trong đó.

- Tristam! Cậu ổn không? Myrtille vừa đứng dậy vừa hỏi.

Cô kéo vai Tristam để cậu có thể thở.

Sắp chết ngạt đến nơi, cậu hớp lấy một bụm không

khí trước khi mở mắt ra. Trong tình thế ít thảm thương hơn, Myrtille có lẽ sẽ phì cười khi thấy khuôn mặt dính đầy bùn đất của cậu.

Tristam ngồi dậy, kiểm tra xem liệu có bị đau gãy chỗ nào không, bỏ những thứ còn lại trong ba lô ra ra rồi đứng thẳng dậy.

- Chúng ta thành công rồi! Tristam kêu kên. Tớ đã biết bay!

Sương phát điên lên, Tristam nắm lấy tay Myrtille rồi xoay cô vòng vòng.

- Chúng ta thành công rồi! cậu nhắc lại, kèm theo tiếng reo an ủi của cô bạn.

Chúng hết sức ngạc nhiên khi thấy mình vẫn còn sống.

- Chúng ta đang ở trên Trái đất, Myrtille thì thầm, trên Trái đất... Chúng ta không thể ở lại đây được...

- Sao lại không? Tristam vừa hỏi vừa nhìn quanh.

Vì cây cối che khuất tầm nhìn, cả hai liền trèo lên mỏm núi đá để quan sát cả thung lũng mà chúng vừa bay phía trên.

Hàng cây cối bao quanh phản chiếu sắc xanh rực rỡ, một dòng sông cuộn chảy giữa lòng thung lũng. Chúng dõi mắt nhìn theo dòng nước xanh uốn khúc yên bình giữa những ngọn đồi và dãy núi non, mang nước từ bầu trời về phía chân trời. Myrtille nhớ lại những bài học trước kia và nghĩ đến dòng sông xa xa mang ra đến tận biển thành quả con thịnh nộ của Tyran.

Cô ngược mắt nhìn lên bầu trời tối sẫm rồi nghĩ tới cha. Dù sao chẳng nữa, có thể ông đã thoát nạn giống như chúng. Có thể ông không hề bị thương! Bề mặt Trái đất không hề có lớp không khí nguy hiểm như người ta từng nói.

- Nhìn kìa! bỗng nhiên Tristam thốt lên đồng thời chỉ về những chấm đen chuyển động dưới đế những đám mây đầy đe dọa kia.

Cả hai liền nheo nheo mắt để nhìn rõ hơn. Trông cứ như một đàn ong vò vẽ tấn công không thương tiếc ba con côn trùng nhỏ đặc biệt linh hoạt. Đó là ba chiếc mô tô bay của Thành Trắng, theo sau là đám phi cơ của Tyran! Đồng minh của Myrtille là những phi công vô song. Hai đứa nhìn thấy rất nhiều máy bay kẻ thù vờ vụn trên đồng bằng mà không một chiếc máy bay chim én nào hề hấn gì.

Bỗng nhiên, một trong số chúng bắt đầu bốc cháy, đâm bổ về phía mặt đất rồi mất hút sau một quả đồi. Hai chiếc khác thay đổi chiến thuật và bắt đầu trốn đi, nhằm thẳng hướng Myrtille và Tristam đang đứng mà tiến về.

Chúng rên lên khi chiếc chim én thứ hai vỡ tan trong quả cầu lửa.

Chúng náu mình dưới một bóng cây rồi nín thở dõi mắt nhìn theo chiếc cuối cùng. Khi nó bay qua đầu chúng, Tristam nhận ra trung úy Wahking. Tám chiếc phi cơ của Tyran đang bám theo anh.

Trung úy lộn một vòng ra sau đám máy bay. Anh nhắm bắn và ba chiếc máy bay của kẻ thù bốc cháy rừng rực.

Tristam sôi sục, hưng phấn tột độ, như thể chính bản thân cậu đang lái máy bay.

- CỐ LÊÊÊÊÊ, TRUNG ÚY! cậu hét toáng lên.

Một phi cơ nữa của Tyran bị trúng tên, cắm đầu xuống đất, rồi lại đến chiếc khác.

- CỐ LÊÊÊÊÊ! CHỈ CÒN BA CHIẾC NỮA THÔI! BÊN PHẢI!

Wahking bắn hạ thành công một chiếc nữa.

- Chú ý! Tristam run run hét lên. Bên tay trái anh kia!

Vào lúc anh bay phía trên đầu hai đứa, có khói xuất hiện phía sau mô tô của trung úy. Anh đã bị trúng tên! Mất thăng bằng, chiếc máy bay mất dần độ cao. Vài giây sau, một cuộn khói bốc lên tại nơi máy bay anh rơi xuống bẹp rúm.

Trận không chiến đã kết thúc.

Những chiếc phi cơ của Tyran bay đảo nhiều vòng tại nơi xảy ra vụ nổ; rồi tiếng ù ù của tuốc bin xa dần và chúng mất hút về phía chân trời, để lại sau chúng bầu không khí im lặng khủng khiếp.

Myrtille và Tristam, rã rời, không dám cất lời. Toàn thân cả hai run rẩy.

Đột nhiên tiếng cành cây gãy rãch rắc khiến chúng hết đồ dẫn. Cả hai kinh hãi quay người lại.

Giữa hai thân cây xuất hiện một thân hình lấm lem đầy bùn đất.

Trung úy!

- Tôi tự cho rằng mình đã nghe thấy cậu hét toáng lên, anh vừa nói với Tristam vừa tiến lại gần hai đứa như thể anh vừa đi dạo trong rừng.

Trung úy quan sát bầu trời. Rồi nhìn chằm chằm Myrtille với ánh mắt của một người biết chắc rằng tình thế rất tuyệt vọng, nhưng vẫn còn tin vào điều kỳ diệu.

- Tốt rồi, giờ ta phải tìm chỗ trốn thôi, anh nói. Đi theo tôi.

Chương 15

Suốt nhiều tiếng đồng hồ, Tristam theo Wahking đi xuyên rừng trong im lặng, gần như chỉ lồm bồm nghe câu trả lời của trung úy cho loạt câu hỏi của Myrtille.

Tuy vậy cậu cũng nghe thấy anh nói rằng phần lớn phi công của Thành Trắng có thể thoát ra khỏi máy bay mà không hề hấn gì bởi tất cả bọn họ đều được tập luyện nhảy ra khỏi máy bay trong tình thế khó khăn. Đó quả là tin tốt lành, nhưng Tristam không thể quên rằng chính Tom vẫn đang bị bắt giữ.

Họ tiến về phía khoanh rừng mà trung úy cho là thuận lợi cho việc cắm trại.

Anh đeo gọt cành cây rồi sau đó vừa chìa ra cho hai đứa anh vừa giải thích cách làm thế nào để dựng một túp lều nhỏ.

Thi thoảng tiếng sấm đi đùng khiến cả ba nhớ lại trận chiến vừa xảy ra; tuy vậy, cơn dông xa dần nghĩa là Tyran cũng đã đi khỏi. Thoát khỏi ảnh hưởng của hấn ta, đám mây phát ra những tia chớp chói lòa dạt đi, rồi bị gió đẩy ra xa và nện xuống mặt đất những cơn mưa như trút nước. Rồi khi đã cạn sạch nước, đám mây tan đi và bầu trời trở lại yên bình như trước.

Túp lều cuối cùng cũng đã dựng xong, Myrtille ngồi

dựa vào một thân cây tò mò ngắm nhìn thiên nhiên hoang dã mà cô không hề biết đến loài thực vật nhỏ nhất nào.

Nằm dài trên đám lá, trung úy nhìn bầu trời qua ngọn cây.

- Giờ không phải lúc ngủ trưa, anh nói. Chúng ta sớm muộn rồi cũng sẽ bị ướt như chuột lột cho mà xem.

"Như thế lại càng hay!" Myrtille thầm nghĩ, cô thấy trời quá nóng. Tristam, vẫn còn đứng, dường như đang lạc trong dòng suy tưởng.

- Cậu nghĩ gì vậy? Myrtille hỏi Tristam. Cậu chẳng nói năng gì suốt từ lúc này đến giờ.

- Trời sẽ không mưa đâu, Tristam thì thầm.

Tò mò trước câu trả lời đó, trung úy vội ngẩng đầu nhìn lên.

- Nhưng đó không phải điều khiến tớ lo lắng, Tristam tiếp lời, khu rừng này thật kỳ lạ. Chúng ta không thể ở lại đây đâu. Và rồi, chúng ta phải đi cứu Tom nữa.

- Có nhiều khu rừng giống như khu rừng này à? Myrtille muốn biết thêm.

- Không, nó hầu như không còn nữa rồi.

- Anh từng biết dạng rừng này rồi à? cô gái trẻ tiếp tục hỏi.

- Đúng vậy đó, trung úy nói. Khi còn nhỏ, tôi thường quan sát nó từ đám mây nơi mình sống bằng kính của cha tôi. Vào thời đó có vô số động vật sống ở đây. Nhưng giờ nơi này chẳng còn nổi một con côn trùng nữa.

Ngay cả khi đang trả lời Myrtille, Wahking vẫn không rời mắt khỏi Tristam. Con trai bà Drake dường như đang bị rối loạn thực sự. Trung úy tự trách mình đã đưa cả hai, Tom và Tristam, đến Scinty Town. Đúng lúc anh định hứa với Tristam là sẽ tìm cách cứu Tom thì một ý nghĩ vụt xuất hiện trong tâm trí anh. Từ lâu lắm rồi, khuôn mặt anh mới

có chút sinh khí. “Lẽ nào cậu chàng này lại là...”, anh vừa đứng dậy vừa nghĩ, tim đập thình thịch.

- Sao lại không còn động vật nữa ă? Myrtille hỏi mà không hề nhận ra trung úy đang bối rối.

- Động vật cần không gian, Wahking máy móc trả lời. Khu rừng này chỉ còn là một khoảng đất nhỏ thôi. Những thứ còn lại đã bị phá hủy hết rồi.

Tristam chăm chú nhìn trung úy, anh đang tiến lại gần cậu, rồi lại nhìn khu rừng, rồi lại một lần nữa nhìn trung úy.

- Phá hủy ư? cuối cùng cậu cũng thốt lên. Nhưng... như thế nào? Do ai? Cánh rừng này trông vẫn có vẻ còn nguyên vẹn...

Myrtille nhìn trung úy chằm chằm như thể anh đến từ hành tinh khác.

- Có chuyện gì thế? Sao cô lại nhìn tôi như vậy?

- Cậu ấy chưa bao giờ là học sinh giỏi đâu, Myrtille thì thầm với Wahking.

- Hãy trả lời thẳng thắn nhé, trung úy vừa nói vừa đặt tay lên vai Tristam. Sao cậu lại cho rằng trời sẽ không mưa?

- Ừm... Tristam bắt đầu. Em nói linh tinh ấy mà...

- Trả lời đi!

- Em... em không biết... Em... em cảm thấy thế. Thế đấy. Em không thể giải thích được, vừa nói Tristam vừa nhìn Myrtille đầy bối rối.

Cậu sợ cô bạn sẽ chế giễu mình. Nhưng công chúa lắng nghe cậu vô cùng nghiêm túc.

- Chuyện này từng xảy đến với cậu rồi à? trung úy hỏi.

- Vâng, Tristam cúi đầu đáp.

- Kể xem nào.

Tristam do dự chưa dám kể vì sợ sẽ thành trò cười cho mọi người. Nhưng vì Wahking có vẻ quan tâm thực sự nên cậu bắt đầu kể lại.

- Đã hai lần ạ, cậu thì thầm. Hôm trước khi làng Blueberry bị tấn công, em đã thấy một dạng ảo ảnh. Có hòn đảo và núi lửa ở đó. Bầu trời phủ kín những đám mây rất cao và trắng toát. Nhưng không hề có Blueberry. Rồi như thể... như thể... em đã nhìn thấy chuyện sẽ diễn ra vào ngày hôm sau...

Myrtille đông cứng người lại.

- Sao cậu không nói điều đó với tớ? cô kêu lên. Lẽ ra chúng ta có thể cứu tất cả mọi người!

- Sao cậu lại cho rằng tớ biết đó là sự thực? Hơn nữa, chuyện này xảy đến trong giờ kiểm tra! Tớ chẳng thể nói gì được. Tớ đã nhìn bầu trời sau đó: bầu trời xanh trong! Thế nên tớ cho là mình đã nhầm. Tớ chưa bao giờ cảm nhận được không khí như tất cả các cậu từng làm.

- Thế còn lần thứ hai? trung úy hỏi.

- Khi chúng ta bay trên Scinty Town, em đã nhìn thấy ròng xia ngay trước khi chúng ta tiến vào trong đó.

- Cậu biết đó là dòng tia?

- Không ạ, thậm chí em còn không biết từ đó viết như thế nào mà.

Trung úy buông vai Tristam ra rồi lùi lại, vẻ xáo động.

- Có ai biết cậu có khả năng đó không? anh thở hắt ra như thể câu hỏi đó thuộc dạng sống còn.

- Em có khả năng gì cơ ạ?

- Dự báo trước tương lai!

- Thế ư? Em có thể dự báo trước tương lai ư?

- Trừ cậu ra có ai biết không?

- Không ai cả, Tristam thất vọng trả lời.

Cậu những muốn có thể cảm nhận được không khí và gió như những người khác. "Dự báo trước tương lai..., cậu thì thầm nghĩ. Xì!! Điều này chẳng nghĩa lý gì cả!"

- Liệu có phải khả năng đó được tận dụng để trở thành

phi công giỏi không ạ? tuy vậy cậu vẫn muốn biết thêm.

Wahking không trả lời. Anh lại đeo bộ mặt buồn như đưa đám và bước đi vòng vòng, vẽ rất tập trung. Một phút trôi qua, rồi năm phút, mười phút. Tristam cũng không dám nhúc nhích. Cậu cảm thấy mình hơi có lỗi.

Myrtille lại gần Tristam.

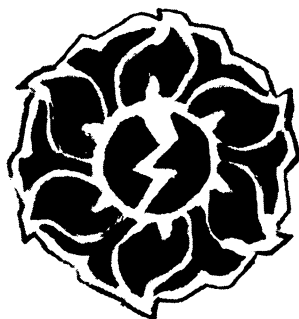
- Cậu có chắc là trời sẽ không mưa không?

Tristam gật đầu.

- Lại xem này, cô nói, chúng ta đến xem phần còn lại của khu rừng đi.

Sau vài bước chân, cô dịu dàng nói với cậu:

- Cậu không có gì phải tự trách cứ mình cả, Tristam. Nếu cậu biết mình có khả năng gì, cậu sẽ báo trước cho mọi người. Không ai nghi ngờ điều này cả.

Vài phương diện của hiện tượng khí hậu nóng lên

Các nhà khoa học biết rằng hiện tượng hành tinh chúng ta nóng lên có liên quan mật thiết đến hoạt động của con người. Hết năm này sang năm khác, họ quan sát thấy nhiệt độ trung bình của không khí và đại dương tăng lên và biết rằng hiện tượng này phần nào là do việc phát thải khí gây hiệu ứng nhà kính.

Không khí càng nóng thì càng chứa nhiều hơi nước.

Các cơn bão, lốc xoáy, dông và mưa (một khi đã xảy ra) ngày càng mạnh hơn và có sức tàn phá kinh khủng hơn rất nhiều.

Các đợt nóng cực điểm, lũ lụt và hạn hán xảy ra thường xuyên hơn.

Các sa mạc trở nên khô cằn hơn; các khu vực ẩm ướt ngày càng ẩm ướt hơn.

Những loài động vật không thích nghi được với hiện tượng Trái đất nóng lên sẽ biến mất.

Bệnh tật lan tràn đe dọa các khu vực dân cư mới.

Nông nghiệp ngày càng kém năng suất hơn trước.

Việc tiếp cận nguồn nước sạch trở nên khó khăn hơn hiện tại đối với phần lớn dân cư trên hành tinh.

Băng ở Groenland, Bắc cực, Nam cực và các sông băng tan chảy dẫn tới hiện tượng mực nước biển và đại dương dâng lên. Nhiệt độ tăng thêm 3°C thì 30% đầm lầy ven biển bị nhấn chìm hết.

Các rặng san hô biến mất và tất cả các loài động vật phụ thuộc vào chúng cũng bị đe dọa.

Dòng hải lưu thay đổi gây rối loạn cuộc sống tại các đại dương và vòng tuần hoàn của dòng đối lưu trong không khí.

Chương 16

Trong khi đi dạo dưới bóng cây, Myrtille kể cho Tristam nghe chuyện đã xảy đến với cô khi cô gặp Tyran. Cô cũng kể với cậu về xoáy lốc và cơn giận điên cuồng của gã đàn ông vốn không che giấu bất cứ cảm xúc nào của mình.

- Cậu đã quyết định chọn cái chết ư? Tristam sững sờ hỏi.

- Đúng, và tớ cảm thấy điều gì đó rất lạ kỳ. Khi đó như thể tớ đã nhìn thấy cơ thể chính mình trong suốt.

Tristam vừa nhìn Myrtille vừa tự nhủ rõ ràng là có rất nhiều thứ cậu không hiểu... Cậu những muốn có Tom ở bên hai đứa và cậu ấy sẽ giải thích cho cả hai tất thấy những bí ẩn này. Với giả thuyết là cậu ấy biết câu trả lời cho những câu hỏi lạ kỳ này...

Họ trèo lên đồi đã được một lúc và chẳng mấy chốc là lên đến đỉnh đồi.

- Cậu biết đấy, Myrtille tiếp tục, tớ đã nói chuyện với mẹ cậu sau khi đưa cậu về nhà, vào đêm trước khi làng bị tấn công.

- Tớ không nhớ nhiều lắm, Tristam đáp. Tớ cho là lúc đó mình đang say ngủ.

- Lúc còn sống ở vương quốc Mây Trung trước khi đến Blueberry, bà đã làm gì?

- Mẹ tớ chưa bao giờ kể chuyện đó cho tớ. Ngốc nhỉ?
 Cậu có hỏi mẹ tớ không?

- Không, nhưng theo tớ, bà từng sống trong một lâu đài.

- Trong một lâu đài? Không đâu!

- Đúng đấy, tớ chắc chắn thế.

Cả hai đã lên đến đỉnh đồi và quang cảnh trải rộng trước tầm mắt khiến chúng lạnh buốt sống lưng.

Khu rừng đã bị tàn phá hoàn toàn. Một nửa số cây cối bị đổ nghiêng, bật gốc; số khác thì trụi lá. Thân cây, xám xịt và khẳng khiu, dựng thẳng đứng như những hàng cọc trong cảnh quạnh hiu này. Mặt đất phủ đầy thảm thực vật xanh lam có lá khổng lồ đáng lo ngại.

- Nhưng... chuyện gì đã xảy ra ở nơi đây vậy? Tristam thở dài. Ai đã làm chuyện này?

- Chúng ta, trung úy đáp, từ phía sau lưng chúng vang lên giọng nói như vọng về từ thế giới bên kia. Con người.

Myrtille và Tristam cùng quay người lại. Wahking đang ở đó, lưng dựa vào một thân cây như thể đang đứng đợi chúng.

- Anh đi theo chúng em à? Myrtille hỏi.

- Lẽ nào hai người lại có thể nghĩ rằng tôi sẽ để hai người lạc mất trong khi người của tôi chiến đấu vì hai người?

- Chuyện gì đã xảy ra vậy anh? Tristam nài nỉ. Sao người ta lại phá hủy khu rừng này?

- Tại sao ư? trung úy nhắc lại. Tại vì con người điên cả rồi, đơn giản chỉ có vậy thôi!

- Con người đã đốt cháy gần như tất cả cây cối trên hành tinh này, Myrtille giải thích, cô đã từng nghe phần bài giảng của thầy Azul. Và họ sử dụng nhiều dầu lửa đến nỗi lượng điôxin cacbon đã làm rối loạn bầu khí quyển, và tất cả đã trở nên vô cùng, vô cùng hung bạo hơn.

- Ví dụ là cái gì? Tristam hỏi.

- Những trận mưa như trút nước, bệnh tật, lũ lụt, bão táp, hạn hán, tất cả đều trở nên rất kinh khủng. Mực nước ở các đại dương tăng lên, những trận sóng thần khổng lồ xuất hiện. Con người không thể sống gần các đại dương được nữa. Rồi sau đó gần như cả bề mặt Trái đất trở nên không thể sống nổi.

- Ngoại trừ một vài nơi như nơi đây, ngay giữa những gì còn lại của khu rừng này, trung úy tiếp tục.

- Nhưng... khu rừng...?

- Thời tiết bắt đầu trở nên quá nóng, quá ẩm ướt. Phần lớn cây cối không thể sống sót qua những thay đổi đó.

- Thế có nghĩa là con người đã giết chết Trái đất ư?

- Không hẳn thế, Wahking đáp. Trái đất mạnh hơn người ta tưởng nhiều. Nó không cần đến chúng ta. Nhìn kia, đây này, giữa những gốc cây kia đã có nhiều loài thực vật mới có khả năng thích nghi với những điều kiện mới.

- Thế tại sao con người không làm gì cả?

- Họ không hay biết điều gì sẽ xảy đến tiếp theo, Myrtille đáp.

- Không, Wahking phản đối, mặt nhợt nhạt. Họ biết điều đó. Nhưng họ nhắm mắt làm ngơ.

Myrtille nhìn trung úy chằm chằm: anh nói giống hệt như Tyran.

- Vua phương Bắc đã phát hiện ra Tyran cố tình khiến chuyện đó tiếp tục diễn ra để gây rối loạn khí hậu Trái đất, Wahking tiếp tục nói. Ông muốn thuyết phục người dân thay đổi lối sống của mình. Nếu ông thành công, Tyran sẽ mất quyền lực và rất nhiều tiền bạc. Chính vì lẽ đó mà con quái vật ấy đã triệt hạ ông.

- Nhưng con người sẽ phải làm gì? Tristam rên siết.

- Phải ngăn hẳn lại, trung úy tuyên bố. Và tôi, tôi có một kế hoạch.

Myrtille nhìn thấy trong mắt viên cựu cảnh sát trưởng của Thành Trăng lóe lên ánh kỳ lạ mà chính Tristam cũng từng nhận ra trước khi đi giải cứu bạn mình.

- Tristam, Wahking tiếp lời, nghe tôi nói cho rõ nhé. Có thể dự báo trước tương lai là một trong những khả năng vô cùng hiếm của con người. Tất cả chúng ta có thể thấy thời tiết ra sao, hay cảm nhận thấy không khí và gió. Nhưng dự báo trước được tương lai xa, hay xác định khí hậu lại là chuyện cực khó. Thiên tư đó là chưa đủ, cần phải cực kỳ tập trung nữa.

"Ừa, lạ chưa", Tristam trầm nghĩ, cậu chưa bao giờ tập trung nổi quá một phút.

- Cậu sẽ phải tập luyện, trung úy tiếp lời. Chúng ta sẽ cần tài năng của cậu để giành lại vương quốc của bố Myrtille.

Tristam nhìn quang cảnh đìu hiu trải dài dưới chân. Cậu nghĩ đến Tom, đến mẹ mình. Rồi cậu quay sang nhìn Myrtille và tin là mình đọc được điều cô đang thì thầm với bản thân qua đôi môi đang mấp máy của cô. "Mình sẽ làm được điều đó mà không cần chiến tranh, cô tự nhủ, để không khiến dân chúng phải chịu đau đớn."

Phía trên họ, những đám mây đang tan đi và bầu trời xanh lam xuất hiện.

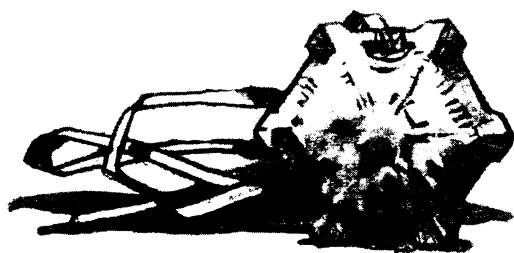
Khi đó Tristam nhớ lại điều mẹ từng nói với cậu khi còn nhỏ:

Trái đất như túp lều trôi bồng bềnh trong Vũ trụ. Trái đất bảo vệ chúng ta trong không gian, nó nuôi dưỡng chúng ta, nó cho ta không khí. Tristam, con phải nhớ kỹ điều này: túp lều đó, chúng ta chỉ có duy nhất một mà thôi. Và chúng ta đã làm hỏng nó.

Tristam kéo sợi dây chuyền ra rồi nhìn chiếc cầu vòng phía bên trong viên pha lê. Rồi cậu đưa nó lên môi và thì

thầm khe khẽ: “Con sẽ cứu túp lều của chúng ta, con hứa với mẹ.”

Như thể đang hy vọng nghe được những lời này, viên pha lê hơi sáng lên lấp lánh.

Lời cảm ơn

Xin cảm ơn Phòng Thí nghiệm Khí tượng vật lý của Đại học Blaise Pascal de Clermont-Ferrand rất nhiều vì đã kiểm chứng lại những thông tin khoa học trong cuốn sách này.

Cảm ơn Cloud Appreciation Society đã giúp tôi lựa chọn những bức ảnh mây.

Cảm ơn Frédérique Fraisse và Malina Stachurska vì sự cộng tác của họ.

Cảm ơn Jean-Claude Dubost, Natacha Derevitsky và Glenn Tavenne, Florence de Lavalette, Marianne Ganeau, Nicole Lhote và Bénédicte Paloc, Isabelle Lepreux, Nicolas Watrin và Christine Colinet, Thierry Diaz và Chantal Moscatelli, Aurélie Jeannerod cùng Marianne Franconie, cũng như Évelyne Mathiaud.

Trước khi kết thúc, tôi muốn nói với Margareta, Éric, Nicolas, Tim, Élia, Juliette và Emmanuel rằng tôi sẽ tặng cho mỗi người một đám mây ngay khi tôi bắt được nó.

Và giờ, nếu bạn muốn nhắm ngay mắt lại hoặc muốn quay đi một lát, tôi sẽ ôm hôn người đã truyền cảm hứng cho người phụ nữ đẹp nhất và dịu dàng nhất trong số những phụ nữ xuất hiện trong cuốn sách này: Kéa.

Mục lục

Phần một

Làng Blueberry 9

Phần hai

Tử hình bắc ván 131

Phần ba

Mây đông 227

Lời cảm ơn 327

HOÀNG TỬ MÂY

Chịu trách nhiệm xuất bản
VŨ VĂN HỢP

Biên tập	Phương Anh
Biên tập viên Nhà Nam	Minh Thu
Thiết kế bìa	Hữu Khoa
Trình bày	Bùi Thái Sơn
Sửa bản in	Thu Phương

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Nhà B15 - Lô 2 - Mỹ Đình 1 - Từ Liêm - Hà Nội
Tel: (04) 6287 2617 - 6287 2348 | Fax: (04) 6287 1730
Website: www.nxbthoidai.vn
E-mail: nxbthoidai@nxbthoidai.vn

Chi nhánh tại thành phố Hồ Chí Minh
Số 137 Đinh Tiên Hoàng, P. Đa Kao, Q1, TP HCM
Tel: (08) 3820 8632 | Fax: (08) 3820 8653 - 3820 8527
E-mail: cnxbthoidai@gmail.com

LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH

CÔNG TY VĂN HÓA & TRUYỀN THÔNG NHÀ NAM

59 Đỗ Quang, Trung Hòa, Cầu Giấy, Hà Nội
Điện thoại: 04 35146875 | Fax: 04 35146965
Website: www.nhanam.vn
Email: nhanambook@vnn.vn
<http://www.facebook.com/nhanampublishing>

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh

Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,
Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh
Điện thoại: 08 38479853 | Fax: 08 38443034
Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn

In 2.000 cuốn, khổ 15x23cm tại Công ty CP In Viễn Đông. Căn cứ trên số đăng ký kế hoạch xuất bản: 203-2012/CXB/74-04/TĐ và quyết định xuất bản số 231/QĐ-NXBTD của Nhà xuất bản Thời Đại ngày 15.03.2012. In xong và nộp lưu chiểu năm 2012.

Hiện nay, trên thị trường đã xuất hiện hàng loạt cuốn sách làm giả sách của Nhà Nam với chất lượng in thấp và nhiều sai lỗi. Mong quý độc giả hãy cẩn thận khi chọn mua sách. Mọi hành vi in và buôn bán sách lậu đều vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của tác giả và nhà xuất bản.

hoàng tử mây

Blueberry giống bao ngôi làng khác chỉ có điều nó được dựng lên trên một đám mây. Cậu học trò lười Tristam sống ở đó cũng ngẩn ngơ đúng như người trên mây. Cho đến một ngày, đội quân xâm lược của Tyran kéo đến ngôi làng bắt đi công chúa vương quốc mây.

Buổi ấy, chỉ mình Tristam và cậu bạn Tom thoát thân. Thế là, hai cậu bước vào cuộc phiêu lưu trên bầu trời để giải cứu công chúa và khám phá ra thú vũ khí cực kỳ nguy hiểm của Tyran: chính là khí hậu trái đất khi đã biến đổi.

Để chặn đứng bàn tay Tyran, hai cậu phải tìm hiểu xem những đám mây được hình thành thế nào, sấm chớp và dông bão từ đâu mà có, tại sao bầu trời lại xanh vào ban ngày và đỏ vào ban đêm, ...

Lời lý giải về những hiện tượng thiên nhiên, được đan cài trong một câu chuyện phiêu lưu kỳ thú, đã biến *Hoàng tử mây* thành một cuốn sách vô cùng đặc biệt.

Giá: 82.000đ

